Sfinţii şi dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana

(9 septembrie)

Materiale despre Sfinţii Ioachim şi Ana:
https://independent.academia.edu/emystea/Sfin%C5%A3ii-Ioachim-%C5%9Fi-Ana

***

Dreptul Ioachim provenea din seminţia lui Iuda, trăgându-şi neamul din casa lui David. Ioachim era un păstor bogat, iar familia lui se distingea printr-o adâncă evlavie. O veche tradiţie arată că dreptul Ioachim îşi împărţea în fiecare an câştigul muncii sale în trei părţi: una pentru templul din Ierusalim, alta pentru săraci şi a treia pentru nevoile sale. Acesta trăia în Nazaretul Galileii, având soţie pe Ana din seminţia lui Levi, din neamul lui Aaron, fiica preotului Mathan. Fiind bogaţi material, Sfinţii părinţi Ioachim şi Ana erau mai presus de toate bogaţi spiritual, căci erau drepţi înaintea lui Dumnezeu păzind poruncile Lui şi trăiau după lege.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (septembrie), ziua a noua - Sfinţii şi dreptii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfinţii şi dreptii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana 20
Acatistul Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana 28
Rugăciunea către Sfânta şi dreapta Ana, mama PreaSfintei de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria 38
Acatistul Sfintei Ana, mama PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu 40
Imnografie 51
Rugăciuni către Sfinţii şi dreptii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana 52
Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfinţilor, dreptilor şi dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana 54
Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor dreptilor părinţi Ioachim şi Ana 63
Sinaxar - 09 septembrie - Sfinţii şi dreptii părinţi Ioachim şi Ana 65
Proloagele din 9 septembrie 67
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor şi dreptilor dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana 73
Cântare de laudă la Sfinţii şi dreptii dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana 75
Moaştele dreptilor părinţi Ioachim şi Ana 77
Pr. Silviu Cluci - Moaştele Sfintei Ana din Sfântul Munte Athos 80
Teodor Danalache - Moaştele Sfintei Ana, bunica lui Hristos 83
Moaştele Sfintei Ana, bunica Mântuitorului 89
Căsătoria, cale spre sfinţenie - Viaţa Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana 91
Fericitul Filotei Zervakos – Predică la praznicul dumnezeieştii maici, Sfânta Ana 94
Cuviosul Paisie Aghioritul despre viaţa de familie şi naşterea de prunci 97
Arhim. Daniil G. Aeráki - Sfinţii Ioachim şi Ana, cei mai fericiţi părinţi 108
Sfinţii Ioachim şi Ana - părinţii Maicii Domnului 112
O minune a Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana 119
Adrian Cocoşilă - Sfinţii Ioachim şi Ana 121
Adrian Cocoşilă - Ziua bunicilor lui Hristos 123
Frescă cu sărbătorile din perioada 1-9 septembrie 129
Maria Burlă - Ce ne învaţă Sfânta Ana, mama Preasfintei Fecioare Maria? 131
Harul făcător de minuni al icoanei Sfintei Ana de la Vori Prikonnisos 133
Teodor Danalache - Icoana Sfintei Ana de la Mănăstirea Almaş 140
Pr. Silviu Cluci - Schitul „Sfânta Ana” şi peşterile din pustia Hozevei 143
Pr. Silviu Cluci - Biserica „Sfânta Ana” din Ierusalim 147
(Foto) Popas duhovnicesc la locul Naşterii Maicii Domnului 150
Scăldătoarea Vitezda şi biserica „Sfânta Ana” din Ierusalim (galerie foto) 158
Schitul „Sfânta Ana” - Athos (foto) 169
(Foto) Kiriakonul Schitului Sfânta Ana - Athos 187
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Schitului Sfânta Ana - Athos 199
Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana de la Schitul „Sfânta Ana” - Athos 201

Minunea de la Schitul athonit „Sfânta Ana” 203
Pr. Silviu Cluci - Minunea săvârşită de Sfânta Ana pentru sultanul credincios 205
Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfinţilor Luca şi Ilarion de la Schitul „Sfânta Ana” - Athos 209
Arh. Ioanichie Bălan - Schitul Sfânta Ana - Pelerinajul părintelui Cleopa la Athos 211
(Foto) Paşi de pelerin la Sihăstria „Sfânta Ana Mică” - Athos 213
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Bistriţa 218
(Foto) Bistriţa - una dintre cele mai mari mănăstiri din Moldova 223
Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana din Mănăstirea Bistriţa Neamţ 252
Maria Burlă - Bucurii la icoana Sfintei Ana de la Bistriţa 253
Maria Burlă - Sfânta Ana mijloceşte vindecarea egumenului Mănăstirii Pângăraţi 255
Mirela Şova - Icoana Sfântei Ana - mănăstirea Bistriţa 257
Pelerin la icoana Sfintei Ana de la Mănăstirea Bistriţa (galerie foto) 261
(Foto) Mănăstirea „Sfânta Ana”, Rohia 271
Mănăstirea Sfânta Ana - Orşova (galerie foto) 283
Pr. Silviu Cluci - Ansamblul clădirilor Mănăstirii Stavronikita 295
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita 299
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Cutlumuş 301
(Foto) Mănăstirea Cutlumuş - Lavra de odinioară a Ţării Româneşti 302
Icoane 307

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

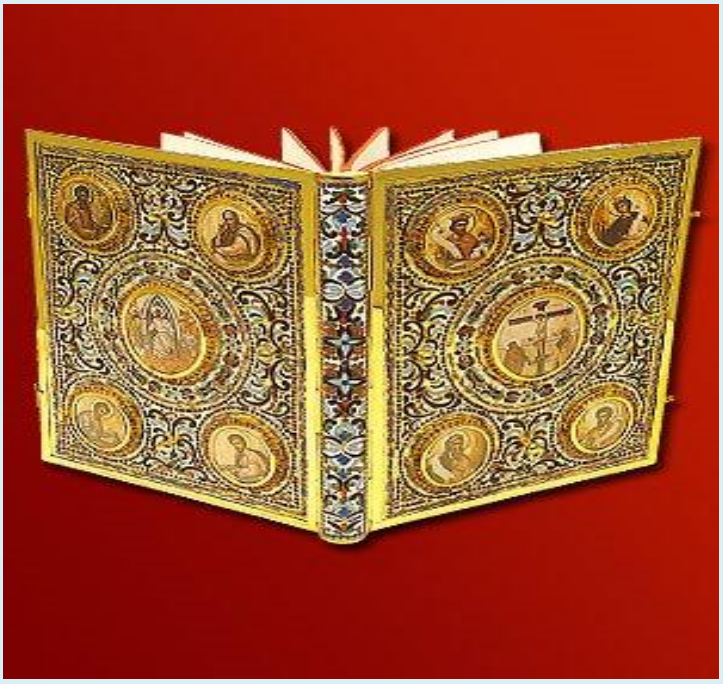

Luca 8, 16-21

Zis-a Domnul:
16. Nimeni, aprinzând făclia, n-o ascunde sub un vas sau n-o pune sub pat, ci o aşează în sfeşnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.
17. Căci nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe faţă şi nimic tainic, care să nu se cunoască şi să nu vină la arătare.
18. Luaţi seama deci cum auziţi: Celui ce are i se va da; iar de la cel ce nu are şi ce i se pare că are se va lua de la el.

19. Şi au venit la El mama Lui şi fraţii; dar nu puteau să se apropie de El din pricina mulţimii.
20. Şi I s-a vestit: Mama Ta şi fraţii Tăi stau afară şi voiesc să Te vadă.
21. Iar El, răspunzând, a zis către ei: Mama mea şi fraţii Mei sunt aceştia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu şi-l îndeplinesc.

Apostol

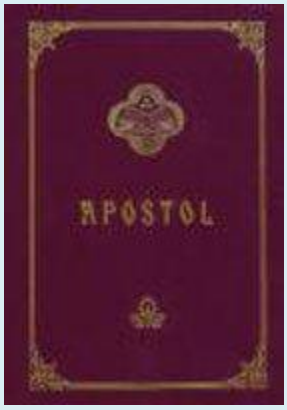

Epistola către Galateni a Sfântului apostol Pavel

Galateni 4, 22-26

Fraţilor,
22. Căci scris este că Avraam a avut doi fii: unul din femeia roabă şi altul din femeia liberă.
23. Dar cel din roabă s-a născut după trup, iar cel din cea liberă s-a născut după făgăduinţă.
24. Unele ca acestea au altă însemnare, căci acestea (femei) sunt două testamente: Unul de la Muntele Sinai, în Arabia şi răspunde Ierusalimului de acum, care zace în robie cu copiii lui;
25. Iar cea liberă este Ierusalimul cel de sus, care este mama noastră.
26. Căci scris este: "Veseleşte-te, tu, cea stearpă, care nu naşti! Izbucneşte de bucurie şi strigă, tu care nu ai durerile naşterii, căci mulţi sunt copiii celei părăsite, mai mulţi decât ai celei care are bărbat".

În această lună (septembrie), ziua a noua - Sfinţii şi drepţii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana (Minei)

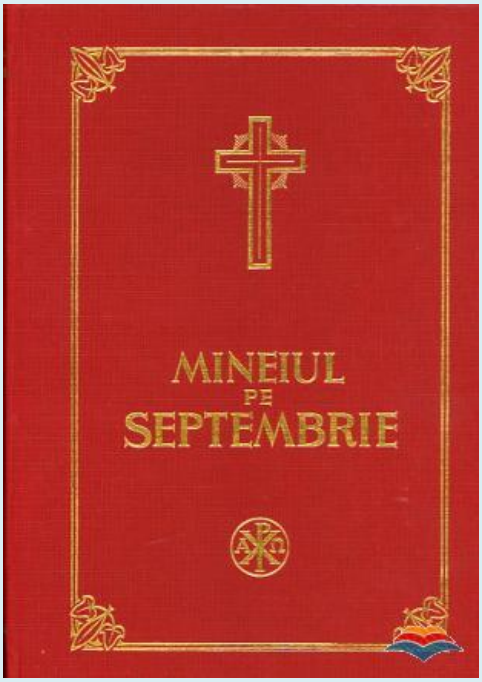

Slujba Sfântului mucenic Severian se cântă la Pavecerniţă.

La Vecernie

Catismă nu se citeşte pentru osteneala Privegherii, ci după obişnuitul Psalm. La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe 6: 3 ale prazniculuişi 3 ale sfinţilor.

Stihirile prazniculuişi, glasul al 6-lea:

Facere a lui Serghie:

Astăzi Dumnezeu cel ce Se odihneşte pe scaune înţelegătoare, scaun sfânt pe pământ luişi mai-nainte Şi-a gătit. Cela ce a întărit cu înţelepciunea cerurile, Cer însufleţit cu iubirea de oameni Şi-a făcut. Că din rădăcină neroditoare, sad de viaţă purtător ne-a odrăslit nouă pe Maica Sa, Dumnezeul minunilor, şi nădejdea celor fără nădejde, Doamne mărire Ţie. *(de două ori)*

Aceasta este ziua Domnului, bucuraţi-vă popoare; căci iată cămara Luminii şi cartea Cuvântului vieţii, din pântece sterp a ieşit, şi ceea ce s-a născut uşă către răsărituri, aşteaptă intrarea Preotului celui mare. Una şi care aduce pe unul Hristos în lume, spre mântuirea sufletelor noastre. *(de două ori)*

Măcar că prin vrerea lui Dumnezeu şi alte fericite femei sterpe au odrăslit oarecum, dar Maria decât toţi cei născuţi, cu dumnezeiască cuviinţă a prea strălucit mai presus; căci din maică neroditoare prea mărit născându-se, a născut cu trup pe Dumnezeul tuturor mai presus de fire, din pântece fără de sămânţă; singură fiind uşă a unuia născut Fiului lui Dumnezeu, prin care trecând încuiată o a păzit; şi toate cu înţelepciune tocmindu-le, precum ştie Însuşi, tuturor oamenilor a lucrat mântuire.

Alte **Stihiri** ale sfinţilor, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Veniţi acum să dănţuim cu cântări o iubitorilor de praznice, şi cu credinţă să prăznuim cinstind pomenirea lui Ioachim şi a Annei, a cinstitei însoţiri. Că aceştia ne-au născut nouă pe Maica lui Dumnezeu şi curata Fecioară. Pentru aceasta s-au şi mutat de la ceste vremelnice, la lăcaşul cel nestricăcios, şi pururea vieţuitor, rugându-se să ne mântuim noi.

Cu veselie se împodobeşte astăzi toată făptura, Născătoare de Dumnezeu prea lăudată, prăznuind pomenirea cea de peste an a părinţilor tăi, a minunatului Ioachim, împreună şi a Annei. Că bucurie au solit tuturor, pe tine mai presus de nădejde odrăslindu-te, pe ceea ce ai strălucit Lumina, şi hrana vieţii noastre.

Se bucură astăzi Anna, săltând cu duhul, şi se veseleşte bucurându-se, dobândind dorirea, care dorea de demult, a naşterii de fii; că rodul făgăduinţei cel dumnezeiesc şi al binecuvântării a odrăslit, pe Maria cea cu totul fără prihană; care a născut pe Dumnezeul nostru, şi a răsărit Soarele celor ce dormeau întru întuneric.

Vezi: De se va întâmpla Vineri seara, se zice, Slavă... a prazniculuiu, Şi acum..., Dogmatica glasului de rând.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 5-lea*

A lui Efrem:

O, fericită însoţire! Voi pe toţi părinţii aţi întrecut; că pe ceea ce covârşeşte toată făptura aţi odrăslit; cu adevărat fericit eşti Ioachime, unei fiice ca acesteia fiind Părinte. Fericit este pântecele tău Anno, că pe Maica vieţii noastre ai odrăslit; fericiţi sunt sânii tăi, cu care ai alăptat pe ceea ce l-a hrănit cu lapte, pe Cela ce hrăneşte toată suflarea. Pe care ne rugăm vouă prea fericiţilor, să-L rugaţi ca să miluiască sufletele noastre.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Ioachim şi Anna prăznuiesc născând începătura mântuirii noastre, pe singură Născătoarea de Dumnezeu; cu care şi noi împreună prăznuim astăzi pe cea din rădăcina lui Iessei, fericind pe prea curata Fecioară.

Stih: Ascultă fiică şi vezi pleacă urechea ta și uită pe norodul tău și casa Părintelui tău.

Preacurata Fecioară şi de Dumnezeu Născătoarea ceea ce a încăput pe Dumnezeu, lauda proorocilor, fiica lui David, astăzi se naşte din Ioachim şi din Anna cea înţeleaptă, şi blestemul lui Adam cel deasupra noastră, s-a gonit întru naşterea ei.

Stih: Feţe-i tale se vor ruga bogaţii poporului.

Ţarina cea mai-nainte neroditoare pământ roditor naşte, şi din pântece sterp, rod sfânt a răsărit. Cu lapte se hrăneşte minune înfricoşată! hrănitoarea vieții noastre; ceea ce în pântece a primit Pâinea cerească cu hrană din sâni se creşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 8-lea*

Cei ce din coapse neroditoare, au odrăslit toiag sfânt pe Născătoarea de Dumnezeu, din care a răsărit mântuirea lumii Hristos Dumnezeu; însoţirea cea bună, împreunarea cea sfântă, Ioachim şi Anna; aceştia mutându-se la lăcaşurile cereşti, împreună cu fiica sa prea curata Fecioară, cu îngerii dănţuiesc, şi fac rugăciune pentru lume; a cărora pomenire, săvârşindu-o cu bună credinţă, cântând zicem: Cei ce vă chemaţi moşi lui Hristos, pentru fiica lui Dumnezeu şi prea curata Maria, rugaţi-vă pentru sufletele noastre.

Troparul Sfinţilor, glasul al 8-lea: Pomenirea dreptţilor Tăi Doamne prăznuind, pentru dânşii rugămu-ne Ţie, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, al praznicului

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul praznicului de 2 ori.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al sfinţilor.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor,*** *iarăşi al praznicului*

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Fecioara şi Născătoarea de Dumnezeu, Maria, cămara cea nestricată a Mirelui celui ceresc, prin voinţa lui Dumnezeu, se naşte astăzi din Anna cea neroditoare, gătindu-se a fi purtătoare Cuvântului Celui dumnezeiesc; Căci pentru aceasta mai-nainte s-a proorocit că va să fie pruncă şi adevărat Maică Vieţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Davide, iată cele ce având spre tine Cela ce s-a jurat ţie odinioară, a plinit, dându-ţi rod din coapsele tale, pe scaunul tău, pe Fecioara Maria; că te bucuri văzând din Anna, a lui Iuda, pe aceea dintru care s-a întrupat Hristos, Mântuitorul tuturor, Cel ce prin bunătatea Sa cea nemăsurată a mântuit neamul nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.

4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canoanele al praznicului cel dintâi cu Irmosul pe 6 şi al sfinţilor pe 6.

Canonul Sfinţilor drepţilor părinţi

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a, glasul al 2-lea

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Pe făclia care a strălucit pe Soarele cel înţelegător, ce trupeşte a răsărit dintr-însa cu strălucirea faptelor bune fiind împodobiţi, v-aţi învrednicit a o naşte, Anno ceea ce eşti de Dumnezeu înţelepţită, şi Ioachime prea mărite.

Cu privire în tot chipul către Dumnezeu nemişcată, dumnezeiescul Ioachim şi fericita Anna, rugându-se a născut, pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, care covârşeşte toată făptura cu sfinţenia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vieţuind cu fericită petrecere, mai cinstiţi decât toţi părinţii pământeşti v-aţi arătat, şi dumnezeieşti părinţi printr-însa v-aţi făcut; ca cei ce aţi născut pe Fecioara cea fără prihană.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prea fericitul Ioachim, şi mărita Anna, au născut începătura mântuirii tuturor, pe cea fără prihană, şi prea cinstita de Dumnezeu Născătoarea; care pentru buna cinstire, ca o răsplătire de la Dumnezeu li s-a dăruit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei...

Stearpă fiind şi de fii lipsită, şi cu lacrimi pe Ziditorul rugând, pe una cea binecuvântată te-ai învrednicit a naşte, de Dumnezeu primită Anno, strigând: Nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Cel însoţit dumnezeiescul Ioachim, cu bogăţia dumnezeiescului bun dar, s-a învrednicit a naşte pe solitoarea mântuirii omeneşti; către care strigăm: Nu este fără prihană, fără numai tu Stăpână.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să lăudăm pe prea cinstita însoţire, din care ne-a strălucit nouă Fecioara cea mai sfântă decât toate făpturile; că pe Dumnezeu a născut, către care strigăm: Nu este sfânt fără numai Tu, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din defăimarea nerodirii mântuindu-se Anna, a născut pe Născătoarea de Dumnezeu, care cu prea mărire a încetat defăimarea Evei, către care strigăm: Nu este fără prihană, fără numai tu Stăpână.

Irmosul: Pe piatra credinţei întărindu-mă, deschis-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: nu este Sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este Drept, afară de Tine, Doamne.

Condacul şi Icosul praznicului.

Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvântul cel împreună fără...

Ioachim şi Anna prăznuind lui Dumnezeu, vrednic dar au aflat, şi au născut rod pe Biserica cea de Dumnezeu primitoare, pe Fecioara şi Maica lui Dumnezeu, pe cea singură binecuvântată; care se roagă neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Tie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Bucurându-se Ioachim de Dumnezeu înţelepţitul, primeşte pe Fecioara din cea stearpă, prin care nerodirea cea lumească, s-a dezlegat cu naşterea cea fecioreasc̆ă.

Prea fericitul moşul lui Hristos, Ioachim, acum ne pune nouă înainte ospăţ duhovnicesc, căci pe Maica lui Dumnezeu și Fecioara cea cu totul fără prihană, a născut.

Din dar odrăsleşte ceea ce a mântuit de moarte şi de stricăciune pe oameni, ca o Maică a lui Dumnezeu; din care Cuvântul cel pururea veşnic, negrăit S-a întrupat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din rădăcina lui Iessei a odrăslit toiagul, care a purtat floarea, care pe tot omul a umplut de miros cu bună mireasma dumnezeirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndreptează viaţa mea Născătoare de Dumnezeu, cu dumnezeieştile porunci ale Cuvântului ce s-a întrupat din tine; şi la lumină mă îndreptează, Fecioară Maică Marie, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Înţeleapta însoţire, Ioachim şi Anna cu raza curăţiei fiind luminaţi, au născut nouă pe ceea ce cu dumnezeiasca strălucire a fecioriei, a împodobit firea omenească cea neroditoare.

Cinstita căsătorie, şi însoţirea cea de Dumnezeu înţelepţită, Anna şi Ioachim cei prea lăudaţi, au născut pe ceea ce s-a arătat scaun dumnezeiesc prin feciorie, Celui ce ține toate cu palma Sa cea atotputernică.

Pe uşa cea purtătoare de lumină, ce a răsărit de sus spre îndreptarea celor rătăciţi, dumnezeiescul Ioachim şi Anna, cu dumnezeiesc gând vieţuind, s-au învrednicit a o naşte luminat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tăbliţa legii celei noi, cea de Dumnezeu scrisă, întru care dezlegarea păcatelor legii vechi, dumnezeiescul Cuvânt de demult mai-nainte o a însemnat, ca dintru o piatră acum o a tăiat din cea stearpă, cu voinţa Atotţiitorului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu raza ta Maica lui Dumnezeu, mintea mea cea întunecată cu păcatul, binevoieşte Fecioară a o lumina, risipind negura necunoştinţei, şi a greşalelor mele; că nu ştim afară de tine pe altă păzitoare.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor …

Anna cea mai-nainte stearpă, din dumnezeiesc dar primind în pântece ca o sămânţă prea roditoare, s-a învrednicit a naşte pe prunca, ce toată făptura covârşeşte cu sfinţenia.

Acum cea stearpă născând cu voia lui Dumnezeu, ne învaţă a crede, că Fecioara a născut fără poftă trupească, pe Însuşi Dumnezeu, cela ce aşa bine a voit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-se Isaia cu Duhul, a văzut de demult pe Fecioara ce s-a născut din Ioachim şi din Anna, carte nouă închipuită, întru care s-a scris Cuvântul întrupat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Înaintea minunii merge minunea, că cu darul dumnezeiesc cea stearpă mainainte a născut Fecioară, pe ceea ce prin naşterea sa, s-a arătat nouă solitoare mântuirii.

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Veselească-se acum Anna dezlegându-se din legăturile sterpiciunii, şi hrăneşte pe cea prea curată, chemând pe toţi să laude pe Acela ce a dăruit din pântecele ei oamenilor, pe singură Maica ceea ce nu ştie de bărbat.

Icos: Ceea ce s-a dezlegat prin rugăciune din legăturile nerodirii de fii, ne cheamă pe noi împreună să prăznuim minunea, şi daruri să aducem celeia ce s-a născut, săltând înaintea ei cu dragoste, precum oarecând fecioarele au dănţuit strigând: Iată a sosit chemarea tuturor! Iată Adam s-a dezlegat, că Anna a odrăslit rod, pe singură Maica ceea ce nu ştie de bărbat.

Sinaxar

Întru această lună în 9 zile, Soborul drepţilor Ioachim şi Anna.

Stih: Ioachim împreună cu soţia sa să se veselească,
Căci amândoi au născut lumii veselie sufletească.

Acest sobor îl prăznuim pentru naşterea Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu; că aceştia au fost pricinuitorii mântuirii a toată lumea, prin prea curata lor fiică, Doamna noastră de Dumnezeu Născătoarea, iar săvârşirea acestora se serbează la 25 ale lui iulie.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Severian, legându-i-se de picioare bolovani de piatră, şi spânzurat pe zid s-a săvârşit.

Stih: Severian deşi dureri de greutatea pietrelor a purtat,
Dar ca unul ce-şi trăgea picioarele de pe pământ,
sus fiind spânzurat s-a bucurat.

Acesta era în zilele lui Licinie stăpânitorul Sevastiei, şi era din rânduiala senatorilor. Şi prinzându-se de Lisie Duca, ca un creştin, pentru că îndemnase şi pe cei patruzeci de mucenici spre nevoinţa muceniciei. Drept aceea îl spânzurară la zid, şi îngreunându-i picioarele cu un bolovan mare de piatră, şi-a dat sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Teofan mărturisitorul, ce a sihăstrit mai-nainte de tiranul Diocleţian.

Stih: Arătându-te lui Dumnezeu ca o stea prea mare,
Dezlegi noaptea înşelăciunii Teofane.

Acesta a fost din părinţi eleni, şi apropiindu-se către Hristos din tânără vârsta sa fiind încă prunc, văzu un copil pătimind foarte rău de frig, şi-l îmbrăcă cu hainele sale. Deci întrebându-l tatăl său unde-ţi sunt hainele, fiul meu? Pe Hristos zice l-arn îmbrăcat, iar tatăl său zise: Dară cine este Hristos ? De vreme ce noi cinstim pe Ermi şi pe Apolon.

Atuncea copilul lepădându-se de tatăl său, l-a luat îngerul Domnului, şi l-a suit în muntele ce se cheamă Diavinon, şi l-a dat în seama unui Părinte sihastru care petrecea viaţă călugărească şaptezeci şi cinci de ani.

Şi luându-l acel părinte l-a învăţat sfânta carte, şi viaţa călugărească; şi se hrăneau amândoi de dumnezeiescul înger.

Apoi trecând cinci ani, şi răposând Stareţul, copilul se îndeletnicii cu sihăstria într-acea peşteră cincizeci şi opt de ani.

După aceea povăţuindu-se de dumnezeiescul înger, ieşi din peşteră, şi încălecând pe un leu, a umblat şaizeci de stadii, şi a predicat pretutindenea credinţa cea întru Hristos, pe care prinzându-l stăpânitorii: Caros, Carin şi Numerian, au pus şi i-au dat o sută de palme. După aceea dându-i multe feluri de munci, şi văzând că cu minunile ce făcea el, venea către Hristos multă mulţime, şi se boteza de dânsul, s-au ruşinat, şi-l lăsară să petreacă în sihăstria sa.

Şi suindu-se iarăşi la peştera ce locuise mai-nainte, şi petrecând acolo şi alţi şaptesprezece ani în sihăstrie, până se făcură toţi anii sihăstriei lui şaptezeci şi cinci, se mută către Domnul.

Tot în această zi, Sfântul Hariton de sabie s-a săvârşit.

Stih: Mult har este ţie Haritone mucenice a lui Hristos,
Tăindu-ţi-se capul pentru Hristos.

Pomenirea Sfinţilor părinţi celor ce s-au adunat în Efes la Sfântul şi a toată lumea al treilea Sinod, în zilele împăratului Teodosie cel mic, şi au caterisit pe necredinciosul Nestorie.

Stih: Om gol pe Cuvântul, nu Dumnezeu înomenit,
Nestorie pe Hristos zicându-l, a pierit.

Acest sfânt şi a toată lumea Sinod s-a adunat pe vremea împăratului Teodosie cel mic, la anii de la Hristos patru sute şi trei zeci şi unu, împotriva lui Nestorie patriarhul Constantinopolului, care, era antropolatru adică slujitor de om şi necredincios despărţind în două pe unul Hristos; căci îl zicea pe Hristos a fi om gol şi nu Dumnezeu întrupat.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Din rădăcina lui David celui de Dumnezeu înţelepţit, odrăslind sfânta însoţire, toiagul cel prea sfinţit, pe Fecioara cea prea curată lumii au născut, pe floarea cea prea sfinţită, care a răsărit nouă pe Hristos fără sămânţă.

Pe Născătoarea de Dumnezeu, făclia cea mult luminoasă, dumnezeiasca Anna, ca un sfeşnic strălucitor, ca aurul purtându-o, toată lumea prin dumnezeiasca lumină, cu razele fecioriei cele strălucitoare, o a luminat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măriţilor moşi ai lui Dumnezeu celui Atotputernic, ce S-a întrupat pentru mila cea negrăită, din fiica voastră cea de Dumnezeu înţelepţită, acum mie celui ce năzuiesc la voi, dezlegare de greşale îmi cereţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca cei ce sunteţi mai presus decât alţi părinţi, pe ceea ce stăpâneşte toate făpturile, aţi născut, pe prea curata Maria, ceea ce a născut pe Dumnezeu întrupat, Cel ce S-a asemănat nouă prin milostivirea Sa cea multă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

Cinstitul Ioachim, şi cea de Dumnezeu înţelepţită Anna, prin bogăţia faptelor bune s-au învrednicit a naşte pe împărăteasa Fecioara, cea cu mărire dumnezeiască împodobită. Pe care toată făptura o laudă, ca pe o Născătoare de Dumnezeu.

Toiag de putere prin voi iubitorilor de Dumnezeu, s-a trimis nouă Mireasa cea prea curată, prin care în mijlocul vrăjmaşilor celor fărădelege biruim, meşteşugirile lor călcându-le.

Urmă de biruinţă nouă de la Dumnezeu, prin tine prea sfinţită însoţire ni s-a dăruit; cu care acum noi credincioşii ne încununăm biruind pe cei potrivnici, pururea lăudând pe ceea ce a născut pe Dumnezeu, pe curata Fecioara Maica.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Părinţii tăi cei străluciţi cu vărsările de lumină ale Celui ce S-a întrupat din tine pentru noi, să ne fie nouă solitori de bunătăţile cele cereşti, o Stăpână ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu puterea lui Dumnezeu, deschizându-se pântecele cel sterp, rodeşte nouă cea cu totul luminată feciorească uşă, prin care a venit la cei de pe pământ, Cuvântul negrăit întrupându-se.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia în răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui …

Cu un cuget şi cu un suflet la faptele cele bune fiind, o prea cinstiţi părinţi ai prea curatei Fecioare, rugaţi-vă, ca cei ce cu osârdie săvârşesc mărită pomenirea voastră, să se mântuiască.

Stricăciunea morţii aţi oprit măriţilor, născând pe Maica Vieţii, ceea ce ne-a scăpat de osândă, şi solitoare de nădejdea vieţii celei fără de moarte, prin credinţă nouă s-a arătat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel frumos ca soarele, Ioachim împreunându-se cu Anna cea de lumină purtătoare ca o lună, a născut lumina fecioriei, prin care raza dumnezeieştii Fiinţe, cu trupul după ipostas unindu-se ne-a strălucit nouă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu întreagă înţelepciune, şi cu bună credinţă vieţuind fericiţilor, desfătării celei negrăite părtaşi v-aţi făcut, învrednicindu-vă a vedea pe Dumnezeu arătat prin voi lumii; pe care rugaţi-L să mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite, pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Luminânda

Podobie: Cercetatu-ne-a de sus...

Ceea ce a pierdut blestemul Evei, acum se naşte din coapse neroditoare, din Anna şi din Ioachim; pe care împreună cu îngerii toţi, după datorie, întru cântări credincioşii să o lăudăm.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, al praznicului

Bucură-se marginile lumii astăzi, întru naşterea ta, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu Marie, şi mireasă ceea ce nu ştii de nuntă. Întru care ai dezlegat, defăimarea cea întristătoare pentru nenaşterea de fii a părinţilor tăi, şi blestemul strămoaşei Eva cel întru naştere.

La Stihoavnă

Stihirile praznicului, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Mulţumire se cuvine Mântuitorului, celui ce bine a voit a se naşte, fără de nădejde, din cea stearpă, Născătoarea de Dumnezeu.

Stih: Ascultă fiică şi vezi pleacă urechea ta și uită pe norodul tău și casa Părintelui tău.

Veniţi să mărim pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, ceea ce a odrăslit din David şi din Iuda, şi nouă mântuire ne-a pricinuit.

Stih: Feţei tale se vor ruga bogații poporului.

Astăzi se naşte prea mărit din Anna, uşa cea purtătoare de lumină, prea curata Fecioară; neamuri şi popoare bucuraţi-vă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *glasul al 2-lea*

Podobie: Astăzi Hristos în Vitleem...

Astăzi cea cu totul fără prihană Preacurata, a ieşit din cea stearpă; astăzi toate se veselesc întru naşterea ei; Adam din legături se dezleagă şi Eva de blestem s-a dezlegat; cele cereşti toate se bucură, şi pace oamenilor se dăruieşte; iar noi dănţuind; strigăm: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire.

Și cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul praznicului, Cântarea 1-a, pe 4, şi din Canonul sfinţilor, Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimenul praznicului până la odovania praznicului şi pe urmă al sfinţilor. Apostol, începerea 210. Aliluia, Evanghelia, începerea 36. Chinonicul praznicului până la încheierea praznicului şi a sfinţilor. Bucuraţi-vă drepţilor întru Domnul...

Canon de rugăciune către Sfinţii şi drepţii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana

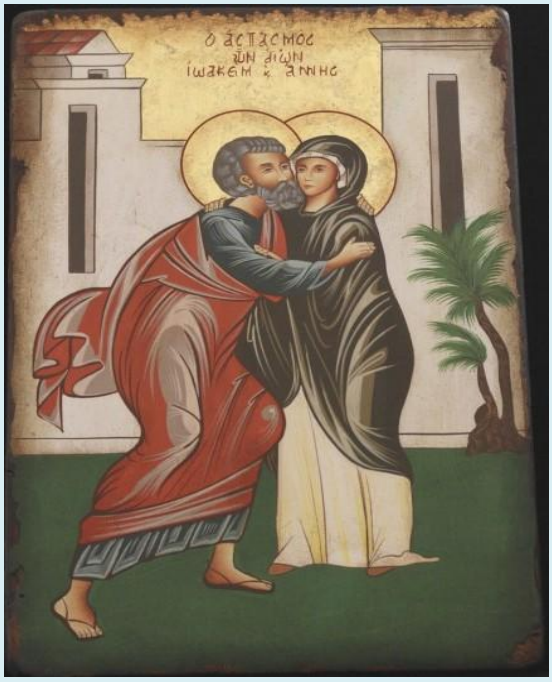

Troparul Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, glasul al 2-lea: Pomenirea drepţilor Tăi, Doamne prăznuind, printr-înşii ne rugăm Ţie, mântuieşte sufletele noastre.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Prea slăvit, căci cu slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe făclia care a strălucit pe Soarele cel înţelegător, cel ce trupeşte a răsărit dintr-însa, cu strălucirea faptelor bune fiind împodobiţi, v-aţi învrednicit a o naşte, Sfântă Ana, ceea ce eşti de Dumnezeu înţelepţită şi Sfinte Ioachim prea mărite.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu privire nemişcată, în tot chipul către Dumnezeu, dumnezeiescul Ioachim şi fericita Ana, rugându-se au născut pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, care covârşeşte toată făptura cu sfinţenia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vieţuind cu fericită petrecere, mai cinstiţi decât toţi părinţii pământeşti v-aţi arătat şi dumnezeieşti părinţi printr-însa v-aţi făcut ca unii care aţi născut pe Fecioara cea fără de prihană.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prea fericitul Ioachim şi mărita Ana au născut începătura mântuirii tuturor, pe cea fără prihană şi prea cinstită, de Dumnezeu Născătoarea care pentru buna cinstire, ca o răsplătire de la Dumnezeu dăruită le-a fost.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe piatra credinţei...

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stearpă fiind şi de fii lipsită şi cu lacrimi pe Ziditorul rugând, pe singura cea Binecuvântată te-ai învrednicit a o naşte, de Dumnezeu primită Sfântă Ana, strigând: nu este Sfânt fără numai Tu, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiescul Ioachim, cel însoţit cu bogăţia dumnezeiescului bun dar, s-a învrednicit a naşte pe Solitoarea mântuirii omeneşti, către care strigăm: nu este fără prihană, fără numai tu, Stăpână.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Să lăudăm prea cinstita însoţire din care ne-a strălucit nouă Fecioara cea mai sfântă decât toate făpturile că pe Dumnezeu a născut, către care strigăm: nu este Sfânt fără numai Tu, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din defăimarea nerodirii mântuindu-se Sfânta Ana, a născut pe Născătoarea de Dumnezeu, care cu prea mărire a făcut să înceteze defăimarea Evei, către ea strigăm: nu este fără prihană, fără numai tu, Stăpână.

Irmosul: Pe piatra credinţei întărindu-mă, deschis-ai gura mea asupra vrăjmaşilor mei, că s-a veselit duhul meu a cânta: nu este Sfânt ca Dumnezeul nostru şi nu este Drept, afară de Tine, Doamne.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Tie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Bucurându-se Sfântul Ioachim, de Dumnezeu înţelepţitul, primeşte pe Fecioara din cea stearpă, prin care nerodirea cea lumească s-a dezlegat cu naşterea cea feciorească.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea fericitul strămoş al lui Hristos Sfântul Ioachim, acum ne pune nouă înainte ospăţ duhovnicesc, căci a născut pe Maica lui Dumnezeu şi Fecioara cea cu totul fără de prihană.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Din dar odrăsleşte cea care a mântuit de moarte şi de stricăciune pe oameni, ca o Maică a lui Dumnezeu, din care Cuvântul cel pururea Veşnic, în chip de negrăit, S-a Întrupat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din rădăcina lui Iesei a odrăslit toiagul, ce a purtat Floarea, care a umplut pe tot omul de mirosul cu buna mireasmă a Dumnezeirii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îndreptează viaţa mea, Născătoare de Dumnezeu, cu dumnezeieştile porunci ale Cuvântului ce S-a Întrupat din tine şi la lumină mă întrupează, Fecioară Maică Marie, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, am aflat izbăvirea din noaptea necunoştinţei către Părintele Tău, începătorul luminii.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţeleaptă însoţire, Sfinţii Ioachim şi Ana, cu raza curăţiei fiind luminaţi, au născut nouă pe cea care, cu Dumnezeiasca strălucire a Fecioriei, a împodobit firea omenească cea neroditoare.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstita căsătorie şi însoţirea cea de Dumnezeu înţelepţită, Sfinţii Ana şi Ioachim cei prea lăudaţi, au născut pe Ceea ce s-a arătat scaun dumnezeiesc prin Feciorie, Celui ce ţine toate cu palma Sa cea atotputernică.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Drepţii Ioachim şi Ana, cu dumnezeiesc gând vieţuind, s-au învrednicit a naşte în chip luminat uşa cea purtătoare de lumină, ce a răsărit de sus spre îndreptarea celor rătăciţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe tăbliţa legii celei noi cea de Dumnezeu scrisă, în care dezlegarea păcatelor Legii vechi, Dumnezeiescul Cuvânt de demult mai înainte a însemnat-o, ca dintr-o piatră acum a tăiat-o din cea stearpă, cu voinţa Atotţiitorului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu raza ta, Maica lui Dumnezeu, mintea mea cea întunecată cu păcatul, binevoieşte, Fecioară, a o lumina, risipind negura necunoştinţei şi a greşelilor mele; că nu ştim afară de tine pe altă păzitoare.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor …

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfânta Ana cea mai înainte stearpă, din dumnezeiesc dar primind în pântece ca o sămânţă prea roditoare, s-a învrednicit a naşte pe Prunca, ce toată făptura covârşeşte cu sfinţenia.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum cea stearpă născând cu voia lui Dumnezeu, ne învaţă a crede că Fecioara a născut fără poftă trupească pe Însuşi Dumnezeu, Cel ce aşa a binevoit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Luminându-se proorocul Isaia cu Duhul, a văzut de demult pe Fecioara ce s-a născut din Sfinţii Ioachim şi Ana, carte nouă închipuită, în care s-a scris Cuvântul Întrupat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Înaintea minunii merge minunea, căci cu darul dumnezeiesc cea stearpă mai înainte a născut Fecioară, pe Ceea ce prin naşterea sa, s-a arătat nouă Solitoare mântuirii.

Irmosul: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat, din stricăciune Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Veseleşte-te acum, Sfântă Ana, dezlegându-te din legăturile nerodirii şi hrăneşte pe cea prea curată, chemând pe toţi să laude pe Acela ce a dăruit din pântecele ei oamenilor, pe singura Maică ce nu ştie de bărbat.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Din rădăcina lui David cel de Dumnezeu înţelepţit, odrăslind sfânta însoţire, toiagul cel prea sfinţit, lumii a născut pe Fecioara cea prea curată, pe floarea cea prea sfinţită, care a răsărit nouă pe Hristos fără de sămânţă.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Născătoarea de Dumnezeu, făclia mea mult luminoasă, dumnezeiasca Ana, ca un sfeşnic strălucitor, ca aurul purtând-o, a luminat toată lumea prin dumnezeiasca lumină, cu razele fecioriei celei strălucitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Măriţilor strămoşi ai lui Dumnezeu cel Atotputernic, care S-a Întrupat pentru mila Sa cea negrăită din Fiica voastră cea de Dumnezeu înţelepţită, acum mie celui ce năzuiesc spre voi, cereţi dezlegare de greşeli.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca cei ce sunteţi mai presus decât alţi părinţi, aţi născut pe Ceea ce stăpâneşte toate făpturile, pe prea curata Maria, care a născut pe Dumnezeu Întrupat, Cel ce S-a făcut asemenea nouă din milostivirea Sa cea multă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cinstitul Ioachim şi Sfânta Ana, cea de Dumnezeu înţelepţită, prin bogăţia faptelor bune, s-au învrednicit a naşte pe Împărăteasa Fecioara, cea împodobită cu mărire dumnezeiască, pe care toată făptura o laudă, ca pe Născătoarea de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Toiag de putere prin voi, iubitorilor de Dumnezeu, a fost trimisă nouă Mireasa cea prea curată, prin care în mijlocul vrăjmaşilor celor fără de lege biruim, meşteşugirile lor călcându-le.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin prea sfinţita voastră însoţire ni s-a dăruit nouă armă de biruinţă de la Dumnezeu; cu care acum noi credincioşii, ne încununăm, biruind pe cei potrivnici, pururea lăudând pe Ceea ce a născut pe Dumnezeu, pe curata Fe-cioara Maică.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Părinţii tăi cei străluciţi, cu vărsările de lumină ale Celui ce S-a Întrupat din tine pentru noi, să ne fie nouă solitori de bunătăţile cele cereşti, o, Stăpână, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu puterea lui Dumnezeu, deschizându-se pântecele cel sterp, rodeşte nouă pe feciorească uşă, cea cu totul luminată prin care a venit la cei de pe pământ Cuvântul, Întrupându-Se în chip de negrăit.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti şi văpaia în răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudaţi-L, lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite, pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu un cuget şi cu un suflet la faptele cele bune fiind, o, prea cinstiţi părinţi ai prea curatei Fecioare, rugaţi-vă, ca să se mântuiască cei ce cu osârdie săvârşesc mărită pomenirea voastră.

Stih: ***Sfinţilor şi drepţilor părinţi Ioachim şi Ana, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru noi.***

Stricăciunea morţii aţi oprit, măriţilor, născând pe Maica Vieţii, ceea ce ne-a scăpat de osândă şi solitoare de nădejdea vieţii celei fără de moarte, prin credinţă, s-a arătat nouă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cel frumos ca soarele, dreptul Ioachim, împreunându-se cu Sfânta Ana cea de lumină purtătoare ca o lună, a născut Lumina fecioriei, prin care raza Dumnezeieştii Fiinţe, cu Trupul după Ipostas unindu-se, ne-a strălucit nouă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu întreagă înţelepciune şi cu dreaptă credinţă vieţuind, fericiţilor, desfătării celei negrăite părtaşi v-aţi făcut, învrednicindu-vă a vedea pe Dumnezeu care S-a arătat prin voi lumii, pe Acela rugaţi-L să mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite, pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu, cea prea lăudată, o slăvim.

Sedelna, glasul al 5-lea. **Podobie:** Pe Cuvântul Cel împreună...

Cuvântul Cel fără de început şi împreună Veşnic, acum S-a făcut sub vreme, luând Trup însufleţit şi înţelegător din tine, Fecioară curată, neispitită de nuntă, dăruind pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Sfinţii şi drepţii Ioachim şi Ana prăznuind lui Dumnezeu, vrednic dar au aflat şi au născut rod Biserica cea de Dumnezeu primitoare, pe Fecioara şi Maica lui Dumnezeu pe cea singură binecuvântată, care se roagă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Acatistul Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .

Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Însoţirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, ca celor ce aţi născut pe Maica vieţii noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voştri; iar voi, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Dumnezeu, păziţi-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, părinţi de trei ori fericiţi!***

Icosul 1

Îngerul cel mai întâistătător din cer a fost trimis să spună vestirea de bucurie dreptului Ioachim, zicând: ***„Ioachime, Ioachime, auzitu-s-a rugăciunea ta şi iată, femeia ta va naşte ţie o fiică de care cerul şi pământul se vor bucura”***, lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ioachime, mângâierea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, mijlocitorul iertării celui greşit;
Bucură-te, că rugăciunile tale au străbătut cerurile;
Bucură-te, că darul cel mai presus de lume ai dobândit;
Bucură-te, că de aceasta Anei grăbindu-te ai vestit;
Bucură-te, că şi acesteia, de asemenea i s-au descoperit;
Bucură-te, luminătorul cel cu raze veselitoare;
Bucură-te, aducătorule de roadă mântuitoare;
Bucură-te, că ai odrăslit din seminţie împărătească;
Bucură-te, că ai mărit vrednicia arhierească;
Bucură-te, cel ce ai întrecut cu darul pe Avraam;
Bucură-te, cel prin care întristarea nerodirii s-a pierdut;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 2-lea

Văzându-se dreptul Ioachim defăimat din pricina nerodirii, s-a depărtat în pustie, cu post şi cu lacrimi rugându-se lui Dumnezeu, de la care câştigând darul cel mai presus de lume, s-a bucurat cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Sfatul cel mai înainte de veci venind să se plinească, a fost trimis de la Dumnezeu, Arhanghelul cel mai întâistătător să vestească bucurie Sfintei şi dreptei Ana, zicând: ***„Ana, Ana, s-a auzit rugăciunea ta şi iată, vei naşte pe Născătoarea de Dumnezeu Maria, prin care lumea se va mântui”*** lăudându-te pe tine şi zicând:

Bucură-te, Ana, aşteptarea cea mult dorită de strămoaşa Eva;
Bucură-te, lună care ai risipit negura întristării;
Bucură-te, grădină de Dumnezeu sădită;
Bucură-te, că ai odrăslit floarea cea neveştejită;
Bucură-te, că de naşterea ta lumea s-a bucurat;
Bucură-te, că prin tine stârpiciunea s-a dezlegat;
Bucură-te, ceea ce ai hrănit pe hrănitoarea Vieţii;
Bucură-te, mângâierea celor necăjiţi;
Bucură-te, bogăţia celor lipsiţi;
Bucură-te, că prin tine s-a făcut începătura darului;
Bucură-te, că prin naşterea ta s-a stins datoria păcatului;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 3-lea

Văzându-se pe sine Sfânta şi dreapta Ana întru întristarea nenaşterii de prunci, plângând cu amar în grădina sa, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***„Doamne al Puterilor, cel ce ştii ocara nerodirii, dezleagă-mi stârpiciunea, că roada pântecelui meu în dar o aduc ţie”,*** lăudându-Te şi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Alergat-a Ioachim în Ierusalim la Biserica Domnului, după ce i-a grăit lui Arhanghelul şi aflând pe soţia sa, i-a spus vestirea cea de bucurie şi au mulţumit împreună lui Dumnezeu pentru mila aceasta, pentru care şi noi îl lăudăm pe dânsul, zicând:

Bucură-te, bătrânule de Dumnezeu iubit;
Bucură-te, prea lăudate părinte al Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, sfeşnicul lui Dumnezeu cel în fapte bune îmbătrânit;
Bucură-te, cel ce din coapsele tale ai îmbogăţit lumea;
Bucură-te, pomul psalmistului ale cărui frunze nu au căzut;
Bucură-te, că întru tine s-a plinit proorocirea;
Bucură-te, că tu pe toţi părinţii ai întrecut;
Bucură-te, că te-ai învrednicit a fi părinte Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, rădăcina sadului celui dumnezeiesc;
Bucură-te, că ai odrăslit din neamul împărătesc;
Bucură-te, că ai bineplăcut lui Dumnezeu pe pământ;
Bucură-te, că ai împodobit Ierusalimul cel de sus cu odrasla ta;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 4-lea

Înţelegând bătrânul sfatul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea neamului omenesc, intrând în biserică împreună cu soţia sa, cea de Dumnezeu înţelepţită şi închinându-se, a cântat lauda: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind rudeniile dumnezeieştilor părinţi că a mărit Domnul mila Sa faţă de dânşii, au alergat lăudând într-un glas pe prea înţeleapta Ana, zicând:
Bucură-te, ceea ce ai prefăcut în bucurie lacrimile Evei;
Bucură-te, că întru naşterea ta îngerii dănţuiesc întru veselie;
Bucură-te, corabia care porţi pe porumbiţa ce vesteşte încetarea potopului;
Bucură-te, măslin plin de roadă în casa Domnului;
Bucură-te, ceea ce porţi scaunul împăratului;
Bucură-te, că prin naşterea ta se surpă împărăţia iadului;
Bucură-te, ţarină bine roditoare;
Bucură-te, holdă hrănitoare a săracilor;
Bucură-te, podoaba şi lauda maicilor;
Bucură-te, ajutătoarea şi mângâierea celor sterpe;
Bucură-te, cămara Împărătesei îngerilor;
Bucură-te, vistieria mângâierii celor păcătoşi;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 5-lea

Steaua cea cu strălucire dumnezeiască răsărind din pântecele tău cel prea fericit, Ana de Dumnezeu iubită, vesteşte bucurie la toată lumea şi pe toţi îi îndeamnă a cânta cu un glas: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzând Dumnezeu-Cuvântul zidirea Sa chinuită de tiranul diavol şi voind a-Şi pregăti pe pământ cămară însufleţită, pe tine, Ioachim te-a chemat la o vrednicie ca aceasta, ca din coapsele tale să răsară Mireasa cea prea curată; pentru aceasta grăim ţie:
Bucură-te, sadul creştinătăţii cel prea strălucit;
Bucură-te, începătorul darului cel prea mărit;
Bucură-te, că din sămânţa ta s-a lucrat cortul cel însufleţit;
Bucură-te, că acesta mai desfătat decât cerurile s-a arătat;
Bucură-te, meşter înţelept care ai întrecut pe Solomon;
Bucură-te, că fiica ta s-a făcut Biserică a lui Dumnezeu;
Bucură-te, rădăcina Pomului vieţii;
Bucură-te, temelia turnului credinţei;
Bucură-te, râu care ai adus pe mărgăritarul cel de mult preţ;
Bucură-te, că pe acesta în Sfânta Sfintelor l-ai pus;
Bucură-te, cel ce ai primit făgăduinţa prin Arhanghel;

Bucură-te, că prin aceasta s-a plinit sfatul cel mai înainte de veci;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 6-lea

După zilele acelea, încredinţându-se Ioachim că făgăduinţa cea dată lui prin Arhanghel s-a plinit, aducând jertfă şi arderi de tot, a fost binecuvântat de arhiereu, de preoţi, de leviţi şi de tot poporul că s-a învrednicit de un dar mare ca acesta şi împreună au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Apropiindu-se zorile mântuirii neamului omenesc, născut-ai, Sfântă şi prea fericită Ana, pe prunca cea făgăduită ţie de la Dumnezeu, pe pururea Fecioara Maria; pentru aceasta te lăudăm:
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Împărăteasa cerului;
Bucură-te, lâna cea prea curată din care s-a ţesut cortul împăratului;
Bucură-te, mijlocitoarea iertării şi a darului;
Bucură-te, steaua Nazaretului cea mult luminoasă;
Bucură-te, podoaba Bisericii cea prea frumoasă;
Bucură-te, lauda patriarhilor şi a drepţilor;
Bucură-te, maica nădejdii creştinilor;
Bucură-te, chivot purtător de tăbliţa darului;
Bucură-te, cuibul porumbiţei Raiului;
Bucură-te, stâlpul cel neclintit al Bisericii;
Bucură-te, reazemul cel nemărginit al credincioşilor;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe cea făgăduită lumii;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 7-lea

Vrând dumnezeiasca Ana să-şi plinească făgăduinţa, a adus pe prunca cea dăruită ei de Dumnezeu în Biserica Domnului şi în Sfânta Sfintelor a aşezat-o pe ea, ca ziua şi noaptea să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Arătat-a făptură nouă Stăpânul tuturor, din dreptul Ioachim răsărind pe înnoitoarea Evei şi mieluşeaua cea mai înainte vestită de prooroci; pentru aceea auzi de la noi aşa:
Bucură-te, păstrătorul tainelor celor nespuse ale lui Dumnezeu;
Bucură-te, plinitorul sfaturilor Lui celor nepătrunse;
Bucură-te, lucrătorul cămării de mire celei prea curate;
Bucură-te, părintele miresei celei cu totul neîntinate;
Bucură-te, că fiica ta a născut pe Hristos Domnul;
Bucură-te, că tu pentru aceasta de toată lumea eşti lăudat;
Bucură-te, plinitorule al Legii;

Bucură-te, începătorule al darului;
Bucură-te, grabnic ajutător al celor neroditori;
Bucură-te, călduros mijlocitor al păcătoşilor;
Bucură-te, temelia cea neclintită a Bisericii;
Bucură-te, pavăza cea nebiruită a credinţei;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 8-lea

Văzând naşterea din făgăduinţă dăruită de Dumnezeu lui Ioachim şi Anei, să ne ridicăm mintea la cer şi să cântăm cu bucurie laudă Celui care a arătat cele prea slăvite, zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul după legile firii a fost naşterea ta, Ana prea lăudată; dar fiica ta, născând pe Dumnezeu-Cuvântul, a rămas fecioară; pentru aceasta te lăudăm pe tine, zicând:
Bucură-te, ceea ce ai născut pe lauda fecioriei;
Bucură-te, că prin fiica ta s-a plătit datoria strămoaşei;
Bucură-te, că ai purtat în braţele tale pe fiica Părintelui ceresc;
Bucură-te, că printr-însa s-a făcut mântuirea neamului omenesc;
Bucură-te, că din sânii tăi ai hrănit pe Împărăteasa făpturii;
Bucură-te, ceea ce ai născut după făgăduinţă pe Maica luminii;
Bucură-te, liman de scăpare a celor credincioşi;
Bucură-te, grabnică tămăduire a celor neputincioşi;
Bucură-te, lauda cea prea mărită a dreptcredincioşilor;
Bucură-te, podoabă prea strălucită a arhiereilor;
Bucură-te, munte înalt care nu te ascunzi de la năzuinţa noastră;
Bucură-te, acoperământul celor ce se roagă ţie cu credinţă;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 9-lea

Nu pricepem de unde vom începe a-ţi aduce laudă, maică prea fericită sau cu ce cununi te vom încununa pe tine, care ai născut pe Împărăteasa cerului şi a pământului; numai să lăudăm cu umilinţă pe Dumnezeul minunilor, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Zicerile Sfinţilor prooroci cele din descoperire dumnezeiască văzându-le plinite şi stând lângă scaunul Dumnezeirii, prea fericite Ioachim, auzi-ne pe noi care grăim ţie:
Bucură-te, că te desfătezi cu heruvimii în lumina cea necuprinsă;
Bucură-te, că vezi scaunul cel prea înalt dăruit fiicei tale;
Bucură-te, că dânsa a fost învrednicită a şedea de-a dreapta Fiului său;

Bucură-te, locuitorul Ierusalimului celui de sus;
Bucură-te, cel ce nu ne uiţi pe noi, rudele tale cele de jos;
Bucură-te, cel ce petreci cu Arhanghelii;
Bucură-te, împreună vorbitorule cu apostolii;
Bucură-te, veselia mucenicilor şi a cuvioşilor;
Bucură-te, lauda patriarhilor şi a proorocilor;
Bucură-te, luminătorul Legii şi al darului;
Bucură-te, vestitorule de bucurie celor din ascunzătorile iadului;
Bucură-te, cel prin care începe plinirea făgăduinţei de mântuire;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 10-lea

Vrând să mântuiască lumea împodobitorul tuturor, în lume, căreia fusese făgăduit, a venit şi întrupându-Se din sângiuirile cele prea curate ale fiicei tale celei cu totul nevinovate, prea fericite Ioachime, ne-a răscumpărat pe noi din robia diavolului; pentru aceasta cântăm cu bucurie: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zid de apărare eşti credincioşilor şi turn de scăpare tuturor celor ce aleargă la tine, Ana, cea cu nume de împărătească; că prin mijlocirea ta se mântuiesc cei ce te laudă pe tine, zicând:
Bucură-te, ceea ce în chip nemijlocit vezi frumuseţea Dumnezeirii;
Bucură-te, ceea ce necontenit sădeşti pentru noi darul mântuirii;
Bucură-te, că de naşterea ta s-au îngrozit puterile iadului;
Bucură-te, că printr-însa s-au deschis nouă uşile Raiului;
Bucură-te, că vezi întru veselie pe fiica ta cea prea binecuvântată;
Bucură-te, că, născând-o pe ea, de toată lumea eşti prea lăudată;
Bucură-te, ceea ce ai crescut pe viţa cea adevărată;
Bucură-te, că aceasta a odrăslit pe Strugurele vieţii;
Bucură-te, fântână de daruri izvorâtoare;
Bucură-te, rază aducătoare de bucurie;
Bucură-te, ceea ce ai născut căruţa cea purtătoare de fulger;
Bucură-te, că ai purtat scaunul cel împodobit cu chipul Soarelui;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 11-lea

Pereche prea frumoasă şi însoţire de Dumnezeu aleasă, Ioachim şi Ana, cei ce sunteţi acum străluciţi cu dumnezeiască lumină şi vă veseliţi cu îngerii şi împreună cu fiica voastră cea de Dumnezeu dăruită, aduceţi-vă aminte de noi cei de pe pământ, care cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Sfeşnic purtător de lumină te are Biserica pe tine, dumnezeiescule părinte Ioachim, care îndreptezi spre cunoştinţa cea dumnezeiască pe toţi cei ce cu dor te laudă pe tine, zicând:
Bucură-te, luminătorul celor ce sunt în întunericul necunoştinţei;
Bucură-te, cârmuitorul cel bun al celor ce înoată în marea vieţii;
Bucură-te, grabnicule ajutător al celor ce sunt în primejdii;
Bucură-te, dulce mângâietor al celor întristaţi;
Bucură-te, cel ce uşurezi necazurile vieţii celei grele de purtat;
Bucură-te, ajutătorul cel prea înalt al mântuirii;
Bucură-te, nădejdea neînfruntată a celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, îndemnătorul celor însoţiţi către fapte bune;
Bucură-te, temelia însoţirii celei de Dumnezeu rânduite;
Bucură-te, rădăcina mlădiţei celei neveştejite;
Bucură-te, iertarea celor ce mult au greşit;
Bucură-te, ridicarea strămoşilor;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul al 12-lea
Podoabă de mare cuviinţă a câştigat Biserica prin pomenirea voastră, prea lăudaţilor părinţi; pentru aceea vă rugăm, pomeniţi-ne pe noi înaintea lui Dumnezeu şi din toate nevoile izbăviţi-ne pe noi, cei ce cu dragoste vă lăudăm pe voi, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Lăudând naşterea ta cu cântări de Dumnezeu insuflate, Ana, de trei ori fericită, slăvim pe Cel ce cu un dar ca acesta te-a învrednicit pe tine şi cu dragoste grăim ţie:
Bucură-te, ceea ce ai odrăslit pe viţa mlădiţei celei neveştejite;
Bucură-te, că ai născut pe Maica Luminii celei de negrăit;
Bucură-te, ceea ce mijloceşti nouă bunătăţile cereşti;
Bucură-te, ceea ce eşti dăruitoare îmbelşugată şi de cele pământeşti;
Bucură-te, lauda cea mult-strălucită a femeilor;
Bucură-te, cununa cea neveştejită a maicilor;
Bucură-te, născătoarea prea lăudată a Maicii lui Dumnezeu;
Bucură-te, soţie bine plăcută lui Dumnezeu;
Bucură-te, ascultătoare blândă a celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, cea care împlineşti cererile cele bune ale credincioşilor;
Bucură-te, bogăţia săracilor şi a văduvelor;
Bucură-te, ceea ce eşti vindecare a neputincioşilor şi a bolnavilor;
Bucură-te, Ana, maică prea lăudată!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea fericită însoţire a dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, cei ce staţi lângă scaunul Dumnezeirii, primind laudele acestea ale noastre, izbăviţi-ne cu rugăciunile voastre de chinurile cele veşnice şi de toată ispita, ca împreună cu voi să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Îngerul cel mai întâistătător din cer a fost trimis să spună vestirea de bucurie dreptului Ioachim, zicând: ***„Ioachime, Ioachime, auzitu-s-a rugăciunea ta şi iată, femeia ta va naşte ţie o fiică de care cerul şi pământul se vor bucura”***, lăudându-te pe tine şi zicând:
Bucură-te, Ioachime, mângâierea lui Adam celui căzut;
Bucură-te, mijlocitorul iertării celui greşit;
Bucură-te, că rugăciunile tale au străbătut cerurile;
Bucură-te, că darul cel mai presus de lume ai dobândit;
Bucură-te, că de aceasta Anei grăbindu-te ai vestit;
Bucură-te, că şi acesteia, de asemenea i s-au descoperit;
Bucură-te, luminătorul cel cu raze veselitoare;
Bucură-te, aducătorule de roadă mântuitoare;
Bucură-te, că ai odrăslit din seminţie împărătească;
Bucură-te, că ai mărit vrednicia arhierească;
Bucură-te, cel ce ai întrecut cu darul pe Avraam;
Bucură-te, cel prin care întristarea nerodirii s-a pierdut;
Bucură-te, Ioachime, părinte prea fericite!

Condacul 1

Însoţirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, ca celor ce aţi născut pe Maica Vieţii noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voştri; iar voi, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Dumnezeu, păziţi-ne cu rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: ***Bucuraţi-vă, părinţi de trei ori fericiţi!***

Apoi se zice această:

Rugăciunea către Sfânta şi dreapta Ana, mama PreaSfintei de Dumnezeu Născătoarei şi pururea Fecioarei Maria

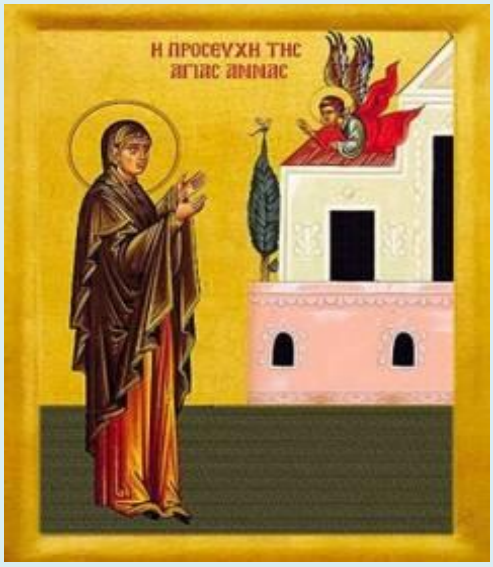

O! Maică prea fericită: cine va putea spune darurile cu care te-a împodobit pe tine Bunul Dumnezeu? Sau ce laudă vrednică vom aduce noi ţie, ceea ce eşti Maica Împărătesei cerului şi a pământului? Căci în adevăr, de la căderea strămoşilor noştri din desfătarea Raiului, următorii lui, moştenind blestemul până la întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, din curatele şi fecioreştile sfinţenii ale prea bine cuvântatei fiicei tale, neamul omenesc niciodată nu a fost primit, cu atâta mângâiere şi încredinţare de răscumpărarea din blestem, ca atunci când te-a văzut pe tine, aplecând pe Maica Izbăvitorului.

O, prea fericită Maică, îngerii au lăudat naşterea ta; proorocii au săltat, văzând printr-însa împlinirea cuvintelor lor; strămoşii, împreună cu patriarhii, fiind întru închisorile cele întunecoase ale iadului, începură a primi aceste vestiri de bucurie.

Proorocul şi marele arhiereu Zaharia le-a spus: Eu am primit în Sfânta Sfintelor pe Maria şi după doisprezece ani, am logodit-o cu dreptul Iosif, spre pază; care va să nască cu chip negrăit pe Cela ce va să prefacă lacrimile noastre întru bucurie.

Sfânta Elisaveta a zis: Eu m-am închinat Mântuitorului, fiind El încă în pântecele cel cu totul nevinovat al PreaSfintei Fecioare.

Sfântul şi dreptul Iosif a zis: Eu, prin descoperirea dumnezeiască am primit întru logodire pe pururea Fecioara Maria, şi sunt martor nevinovăţiei ei, întru care a şi născut, fără ispită bărbătească şi rămânând fecioară, născând pe Hristos Domnul, în cetatea lui David.

Sfântul şi dreptul Simion a zis: Eu am primit slobozire, din legăturile trupului de la însuşi Cel ce mi-a dat fiinţa, luându-l în braţele mele.

Apoi, dumnezeiescul Ioan, Mergătorul înainte şi pecetea proorocilor: Eu am botezat în râul Iordanului, pe Mielul lui Dumnezeu, cel ce ridică păcatul lumii; am văzut Duhul ca un porumbel, pogorându-se peste dânsul, şi-am auzit glasul Tatălui, mărturisindu-i de sus: Tu eşti Fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit.

Şi nu târziu după aceasta strălucind fulgerul Dumnezeirii, în toate cămările iadului, s-a arătat Biruitorul morţii zicând: Descoperiţi-vă. Şi ridicând împreună cu sine pe strămoşii, cu toţi drepţii cei ce aşteptau acolo venirea lui, a zdrobit puterea diavolului şi după aceea s-a suit, după prorocia lui David la înălţime stricând robia, le-a dat daruri oamenilor, adică nu numai apropiere slobodă către Bunul Dumnezeu, pentru a moşteni bunătăţile cele veşnice, şi uşurare de necazurile vieţii acesteia, celor ce aleargă cu căldură către plăcuţii săi.

Şi unde dar vom căuta noi un izvor de daruri mai bogat decat la tine, prea lăudată, Ano?

Pentru aceasta, noi smeriţii şi păcătoşii, cu multă umilinţă, căzând înaintea ta, ne rugăm ţie: Ridică-ţi sfintele tale mâini, cu care ai îmbrăţişat pe Împărăteasa cerului şi a pământului, către Părintele îndurărilor şi Dumnezeul a toată mângâierea, ca trecând cu vederea mulţimea păcatelor noastre, să ne păzească pe noi, moştenirea sa: de foamete, de ciumă, de potop, de foc, de sabie, de venirea asupră-ne a altor neamuri şi de războiul cel dintre noi; iar mai vârtos tu maica prea fericită, prin darul cel dat ţie de la Dumnezeu potoleşte smintelile Bisericii, dăruieşte pace iubitorilor de Hristos şi ocârmuitorilor ţării acesteia; grăieşte în inimile lor cele bune, pentru Sfintele lui Dumnezeu Biserici; vezi sărăcia noastră cea sufletească şi cea trupească şi ne îmbogăţeşte pe noi cu îndoite daruri.

Caută cu ochi milostivi asupra norodului tău celui ce aleargă la tine cu credinţă, păzeşte pe cei ce te cheamă pe tine de moartea cea fără de veste, vindecă toate bolile lor, goneşte de la dânşii pe toate duhurile cele făcătoare de rău, apără-i de vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, împacă neînţelegerile vieţii casnice, sprijineşte pe cei neputincioşi, luminează mintea celor căzuţi întru adâncul păcatelor, ca să se întoarcă la pocăinţă. Pe cei depărtaţi de la dreapta credinţă întoarce-i iarăşi la adevărata credinţă şi în vremea ieşirii noastre din viaţa de aici, apără-ne pe noi de cei ce se silesc a vâna sufletele noastre; şi ne fă parte cu turma cea aleasă a tuturor celor ce din veac au bineplăcut lui Dumnezeu, cu care întru desfătarea cea fără de sfârşit, să lăudăm neîncetat pe: Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, fericind împreună cu tine pe fiica ta cea prea curată, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria, în vecii vecilor, Amin.

Acatistul Sfintei Ana, mama PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu

Acatistul Sfintei Ana, mama PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu - traducere din limba rusă

https://www.academia.edu/50787578/Acatistul_Sfintei_Ana_mama_PreaSfintei_N%C4%83sc%C4%83toare_de_Dumnezeu

https://archive.org/details/ac.-sf.-ana

https://www.slideshare.net/steaemy1/ac-sf-ana

****

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Tropar la sărbătoarea Adormirii Sfintei Ana, mama PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu (glasul al 4-lea): Pe ceea ce a născut Viața în pântece ai purtat-o, pe prea curata Maica lui Dumnezeu, de Dumnezeu gânditoare Ana. Pentru aceasta, acum, la primirea cerească unde este Locașul celor ce se veselesc întru slavă, bucu-rându-te acum te-ai mutat; cere pentru cei ce te cinstesc pe tine, cu dragoste, iertare de greșeli, pururea fericită.

Condac la sărbătoarea Adormirii Sfintei Ana, mama PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu (glasul al 2-lea): Pomenirea moșilor lui Hristos să o prăznuim cerând cu credință, ajutorul lor ca să se izbăvească de tot necazul toți cei ce cântă: Dumne-zeul nostru, fii cu noi, Cel ce ai prea slăvit pe aceștia precum ai binevoit.

&&&

Condacul 1

Fiicei alese a lui Hristos, Dumnezeul nostru, Sfintei Ana care a primit mult har prin Duhul Sfânt, îi vom aduce cântări de laudă cu credincioșie, căci prin rugăciunile sale, ne eliberează de necazuri și dureri, harul său revărsându-se către toți cei care strigă către ea: ***Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!***

Icosul 1

Ţi-a apărut un Înger din Rai care ţi-a spus, Sfântă Ana, despre naşterea PreaSfintei Fiice, care Îl va naşte pe Mântuitorul lumii, Hristos. Noi, minunându-ne de pur-tarea de grijă a lui Dumnezeu pentru tine, strigăm aşa:
Bucură-te, neobosita noastră rugătoare înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, mama Maicii Domnului;
Bucură-te, căci prin tine Dumnezeu ne-a dat Legea;
Bucură-te, vestirea slavei viitoare;
Bucură-te, slăvitoarea Dumnezeului Atotputernic;
Bucură-te, adâncimea întregii virtuți;
Bucură-te, că ai născut o Fiică, înflorind la bătrânețe;
Bucură-te, că ai lăsat totul pentru voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, zorii strălucirii care vor veni;
Bucură-te, vas al harului lui Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce ai ucis sterilitatea;
Bucură-te, ceea ce ai arătat nașterea;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 2

Văzându-se Ana pe sine rămânând stearpă, striga către Domnul tuturor, să îi dea darul naşterii de prunci. Și iată, Îngerul Domnului i s-a arătat, spunând: „ Ano! Ano! S-a auzit rugăciunea ta. Suspinurile tale au străbătut norii şi treptele Cerurilor; iar lacrimile tale fierbinţi au ajuns înaintea lui Dumnezeu. Iată, tu vei zămisli şi vei naşte o fiică, cea prea binecuvântată. Pentru aceasta, se vor binecuvânta toate seminţiile pământului şi printr-însa se va dărui mântuire lumii. Numele fiicei ace-steia, ce o vei zămisli şi naşte, va fi Maria”. Și după ce ai conceput, I-ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Umbrită de harul trimis de sus de Domnul, ai conceput la bătrânețe, trăind o bucu-rie de nedescris, Sfântă Ana. Și după ce ai dat naștere lumii la sursa bucuriei, te rugăm alungă şi de la noi întunericul deznădăjduirii, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, ceea ce nu respingi suspinele noastre;
Bucură-te, împlinirea bucuroasă a inimilor noastre;
Bucură-te, că ai călcat în picioare ocara nelegiuirii;
Bucură-te, că ai arătat lumii rădăcina fecioriei;
Bucură-te, că, în anii bătrâneţilor, ai născut-o pe Preasfânta Fecioară;
Bucură-te, că ne trimiţi încântare;
Bucură-te, că ai împlinit poruncile lui Dumnezeu;
Bucură-te, împodobită cu blândețe și smerenie;
Bucură-te, căci ai primit har de la Dumnezeu;
Bucură-te, că ai alungat lingușirea demonică;

Bucură-te, grabnică ajutătoare a celor nevoiași;
Bucură-te, adevărata noastră protectoare;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 3

Aducând laudă lui Dumnezeu, Sfântă Ana, împreună cu Sfântul Ioachim, soțul tău ați adus-o pe Fecioara Maria cea curată de 3 ani la Templul lui Dumnezeu, așa cum ai făgăduit Domnului, cântând cântarea: ***Aliluia!***

Icosul 3

Ghidându-ți calea, după porunca lui Dumnezeu, ai fost chipul virtuților, atotfericită Ana. Dar noi, văzând viața ta cea dreaptă, îţi cântăm:
Bucură-te, adăpost şi salvare pentru credincioși;
Bucură-te, speranță fără rușine a creștinilor;
Bucură-te, începutul mântuirii noastre;
Bucură-te, comoara tuturor virtuţilor;
Bucură-te, viță abundentă a roadelor dreptății;
Bucură-te, venerabil cort al darurilor cereşti;
Bucură-te, ceea ce ai primit făgăduința lui Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce ai născut-o pe fericita Fecioară;
Bucură-te, chipul credinței drepte;
Bucură-te, vie roditoare;
Bucură-te, râu de daruri abundente;
Bucură-te, cea care îl slăveşti cu inimă bună pe Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 4

Conducându-ți viața, cu smerenie, Sfântă Ana, mama prea fericitei Născătoare de Dumnezeu, te-ai așezat în cetele cereşti și împreună cu prea curata ta Fiică, stai în fața Tronului ceresc, slăvind pe Cel Născut din ea: ***Aliluia!***

Icosul 4

Te-ai înălțat din lume, în slava Cerului și te-ai dus lângă Fiica ta, Mama Domnului, Ana atotfericită. Te rugăm dă-ne din belșug pace și dragoste, nouă celor care îți cântăm pe pământ:
Bucură-te, luminată de lumina lui Dumnezeu;
Bucură-te, sursă de bucurie neîncetată;
Bucură-te, slujitoare demnă a marii evlaviei tainei;
Bucură-te, atotștiutoare mijlocitoare a lui Dumnezeu pentru oameni;
Bucură-te, cea plină de lumină dătătoare de viață;
Bucură-te, ceea ce ai primit porunca Domnului;
Bucură-te, căci ai născut-o pe Maica Domnului;
Bucură-te, că pe mulți îi instruiești pe calea mântuirii;

Bucură-te, vindecând boli diferite;
Bucură-te, că distrugi puterea vrăjmașului;
Bucură-te, tovarășa lui Dumnezeu;
Bucură-te, podoabă a Bisericii triumfătoare în Rai;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 5

Prin tine, întunericul ignoranței este îndepărtat de la noi, prin Răscumpărătorul strălucirii noastre divine, Sfântă și dreaptă Ana; iar noi, Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Văzându-te, Sfântă Ana, neprihănită, plină de bucurie de nașterea Fiicei tale, te rugăm să ne umpli de bucurii spirituale pe noi, cei care îţi cântăm:
Bucură-te, ceea ce ai născut izvorul harului;
Bucură-te, că ai atins viața vesnică;
Bucură-te, soţie venerată;
Bucură-te, căci harul lui Dumnezeu s-a pogorât asupra ta, ca o comoară;
Bucură-te, stâlp al adevăratei castități;
Bucură-te, duhul locuinței divine;
Bucură-te, izvorul minunilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, podoaba sufletelor Sfinților;
Bucură-te, ceea ce nu respingi suspinele noastre;
Bucură-te, vindecând o mulțime de patimi;
Bucură-te, că ai transformat puterea dușmanilor noștri în nimic;
Bucură-te, întărind credincioșii prin puterea lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 6

După ce ai respins ocara nelegiuirii, ai conceput la bătrânețe, Sfântă Ana cea bine-cuvântată. Din acest motiv, ai primit har de la Dumnezeu pentru a ajuta soțiile sterpe, care aleargă la tine cu credință ca să primească în dar copii, strigând către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Ai străluci, ca o stea cu viața ta dumnezeiască, Sfântă Ana cea dreaptă, alungând întunericul păcatului și al necredinței. La fel te lăudăm, plângând:
Bucură-te, că ești mama Maicii Mântuitorului nostrum;
Bucură-te, mijlocitoarea noastră la Tronul ceresc;
Bucură-te, ceea ce ai primit poruncă de la Domnul;
Bucură-te, rugându-te mereu pentru noi înaintea Lui;
Bucură-te, domnind mereu cu Fiica ta, regină a tuturor;
Bucură-te, în Sionul ceresc triumfător cu lumină;

Bucură-te, ceea ce ai născut-o pe Mama fecioară;
Bucură-te, ceea ce ai adunat roadele slavei veșnice;
Bucură-te, alungând patimile păcătoase;
Bucură-te, gonind întunericul sufletelor noastre;
Bucură-te, ajutor în nevoie;
Bucură-te, mama Maicii Domnului;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 7

Eliberează-ne pe toți, cei care venim la mijlocirea ta, de toate necazurile și durerile, dă-ne binecuvântare și îndreptează-ne calea către Viața veșnică, Sfântă Ana, ca în Împărăția Cerurilor să strigăm mereu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Tu ai păzit toate poruncile lui Dumnezeu în viața ta, Sfântă și dreaptă Ana; ajută-ne să-L slăvim pe Domnul cu inimile noastre curate şi noi te chemăm:
Bucură-te, stea care strălucești ca o Biserică din Rai;
Bucură-te, lumină arătându-ne calea mântuirii;
Bucură-te, părtașa gloriei lui Dumnezeu;
Bucură-te, moștenitoare a Împărăției Cerurilor;
Bucură-te, refugiu puternic pentru creștini;
Bucură-te, mijlocire fermă către credincioși;
Bucură-te, aducând bucurie soţiilor sterpe, dăruindu-le copii;
Bucură-te, ceea ce îi mângâi pe cei ce se întristează;
Bucură-te, glorioasă strămoașă a lui Dumnezeu;
Bucură-te, mijlocitoare harnică pentru noi;
Bucură-te, bucurie binecuvântată a sufletelor credincioase;
Bucură-te, cea binecuvântată printre femei;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 8

Ai primit rod minunat la bătrânețe, Sfântă Ana cea dreaptă, după ce ai născut pe divina maică Maria. Pentru aceasta lui Dumnezeu slăvit Îi cântăm cu glas mare: ***Aliluia!***

Icosul 8

După ce ţi-ai terminat călătoria pământească, Sfântă Ana neprihănită, te-ai odihnit în locuința cerească. Aceeași sfântă adormire a ta este slăvită, iar noi te lăudăm strigând:
Bucură-te, îngăduință pentru sterilitate;
Bucură-te, binecuvântare cu nașterea de copii mult așteptată;
Bucură-te, căci prin tine, maternitatea este o binecuvântare;
Bucură-te, comoară inepuizabilă a darurilor lui Dumnezeu;

Bucură-te, că rupi legăturile păcatului;
Bucură-te, încurajând inimile îndurerate cu darul copiilor;
Bucură-te, că ai dobândit îndrăzneală față de Domnul;
Bucură-te, atrăgând mila lui Hristos;
Bucură-te, că închizi buzele celor necredincioși;
Bucură-te, că îi alungi pe vrăjmași;
Bucură-te, râu al milei lui Dumnezeu;
Bucură-te, sursă inepuizabilă de vindecări;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 9

Toți Îngerii lui Dumnezeu și Sfinții din Cer te slăvesc, binecuvântată Ana, împreună cu Sfântul tău soț, neprihănitul Ioachim rugându-te pentru noi care te chemăm în ajutor, strigând pentru mijlocirea ta la Domnul: ***Aliluia!***

Icosul 9

Bucurie mare ai avut când ai născut-o pe fericita ta Fiică, Sfântă şi dreaptă Ana, căci ea L-a născut pe Dumnezeul Atotputernic în trup, dăruindu-ne mântuirea eternă. Te lăudăm cu aceste cântări:
Bucură-te, izvor de bucurie;
Bucură-te, lumină a castității;
Bucură-te, că scoţi la iveală orice înşelăciune;
Bucură-te, căci alungi întunericul nopții și poticnirea;
Bucură-te, vindecând durerea multor boli;
Bucură-te, revărsând râuri de milă;
Bucură-te, îndemnându-i la căinţă pe cei care păcătuiesc;
Bucură-te, ceea ce nu crezi în înțelepciunea pământească;
Bucură-te, ceea ce îi chemi pe păcătoşi la pocăință;
Bucură-te, ceea ce îi salvezi pe oameni din groapa distrugerii;
Bucură-te, că prin tine, bucuria cerească este temelia noastră;
Bucură-te, izbăvirea lacrimilor noastre;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 10

Izbăvește-ne de orice nevoie, boală și întristare, Sfântă Ana neprihănită și du rugă-ciunile noastre către Mântuitorul tuturor, Dumnezeu şi noi, cei care alergăm cu sârguință la mijlocirea ta, Îi cântăm cu venerație: ***Aliluia!***

Icosul 10

Cu zidul rugăciunilor tale mijloceşte, pentru noi, ruda lui Dumnezeu, Sfântă Ana, salvându-ne și protejându-ne de toate uneltirile dușmanului, iar noi îţi strigăm:
Bucură-te, stâlp al evlaviei;

Bucură-te, că ne ajuţi să nu cădem în nelegiuire;
Bucură-te, căci tu îi ajuţi pe cei care muncesc;
Bucură-te, slăvită înaintea Mamei lui Dumnezeu;
Bucură-te, vindecând bolile muritoare;
Bucură-te, mângâierea inimilor frânte;
Bucură-te, dăruind eliberarea tuturor celor ce suferă;
Bucură-te, dând ajutor celor care îl cer;
Bucură-te, vărsând din belșug untdelemnul milei lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, cea care strălucești cu lumina harului, ca un fulger;
Bucură-te, văzând slava lui Dumnezeu;
Bucură-te, bucurându-te împreună cu Îngerii;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 11

Primeşte, cu milă, cântarea noastră de laudă, Sfântă Ana și nu ne priva de recom-pensa rugăciunilor tale, căci alergăm la tine în durerile inimii noastre, cerând ajutorul tău și strigând toate binecuvântările către Dătătorul de Viaţă Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11

Lumina strălucitoare a îndurărilor strălucește asupra noastră cinstită, Sfântă și dreaptă Ana, oferind vindecare și ajutor, plin de har, tuturor celor care aleargă spre ea și strigă către tine:
Bucură-te, mângâierea celor nenorociți;
Bucură-te, întărirea celor obosiți;
Bucură-te, îndreptarea pântecelor spre rodire;
Bucură-te, vindecarea inimilor frânte;
Bucură-te, rupând legăturile sterilității;
Bucură-te, încetând frica de suferință;
Bucură-te, dăruind copii femeilor sterpe;
Bucură-te, dătătoarea de vindecare celor bolnavi;
Bucură-te, mamă plină de laude evlavioase;
Bucură-te, ajutoarea soțiilor neroditoare;
Bucură-te, bucurie a oamenilor evlavioși;
Bucură-te, vindecarea sufletelor și trupurilor noastre;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 12

Cere pentru noi harul lui Dumnezeu ca să ne ierte păcatele și să ne îndreptăm viața, Sfântă şi dreaptă Ana și nu înceta să te rogi pentru noi în fața lui Hristos, Cel Atotputernic, iar noi, primind milă de la El să Îi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Mijlocirea ta este puternică, Sfântă Ana cea neprihănită, căci tu Îl slăvești pe Domnul care te-a mărit fiind rugătoare pentru noi care te lăudăm așa:
Bucură-te, refugiu puternic creștinilor;
Bucură-te, bucuria liniștită a monahilor;
Bucură-te, căci te rogi pentru ocrotirea și întărirea locuințelor monahale;
Bucură-te, ajutătoarea tuturor credincioșilor;
Bucură-te, mângâierea jalei;
Bucură-te, mijlocire neclintită pentru toți cei care te cinstesc;
Bucură-te, izbăvindu-ne de orice nevoie;
Bucură-te, dând vindecare tuturor;
Bucură-te, mistuindu-ne patimile;
Bucură-te, arătând mila lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, ceea ce ne umpli de bucurie;
Bucură-te, medicul bolilor noastre;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 13 (de 3 ori)
O, Sfântă Ana cea neprihănită primeşte de la noi, nevrednicii această cântare de laudă şi roagă-te Domnului să ne vindece de bolile mintale, sufleteşti şi trupeşti, mijloceşte să scăpăm de toți dușmanii văzuţi şi nevăzuţi şi scapă-ne de chinurile veșnice, ca să Îi cântăm lui Dumnezeu cu tine în Împărăția Sa: ***Aliluia!***

Apoi, se zice iarăşi:

Icosul 1
Ţi-a apărut un Înger din Rai care ţi-a spus, Sfântă Ana despre naşterea PreaSfintei Fiice care Îl va naşte pe Mântuitorul lumii, Hristos. Noi, minunându-ne de purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru tine, strigăm așa:
Bucură-te, neobosita noastră rugătoare înaintea lui Dumnezeu;
Bucură-te, mama Maicii Domnului;
Bucură-te, căci prin tine Dumnezeu ne-a dat Legea;
Bucură-te, vestirea slavei viitoare;
Bucură-te, slăvitoarea Dumnezeului Atotputernic;
Bucură-te, adâncimea întregii virtuți;
Bucură-te, că ai născut o Fiică, înflorind la bătrânețe;
Bucură-te, că ai lăsat totul pentru voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, zorii strălucirii care vor veni;
Bucură-te, vas al harului lui Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce ai ucis sterilitatea;
Bucură-te, ceea ce ai arătat naşterea;
Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepţită de Dumnezeu!

Condacul 1

Fiicei alese a lui Hristos, Dumnezeul nostru, Sfintei Ana care a primit mult har prin Duhul Sfânt, îi vom aduce cântări de laudă cu credincioșie, căci prin rugăciunile sale, ne eliberează de necazuri și dureri, harul său revărsându-se către toți cei care strigă către ea: ***Bucură-te, Sfântă Ana, înțelepțită de Dumnezeu!***

Se zice apoi, această:

Rugăciune

O, Sfântă şi dreaptă Ana, strămoașa Mântuitorului nostru milostiv, care ai născut-o pe Maica lui Dumnezeu cu sufletul tău stai în Rai la tronul lui Dumnezeu, dar pe pământ, prin harul dat ție, împlinești diferite vindecări.

Uită-te, milostivă şi dreaptă Ana, la oamenii care vin la tine rugându-se înaintea Sfintei tale icoane și cerându-ți ajutorul; întinde rugăciunile tale sfinte către Domnul pentru noi, cei nevrednici și cere iertarea păcatelor noastre; dă bolnavilor vindecare, mângâiere celor îndureraţi, fii ajutor celor nevoiași, dăruiește rodul pântecelui femeilor care te cheamă, înlăturând sterilitatea lor. Uită-te la rugăciunile soțiilor fără copii și dă-le darul naşterii de prunci.

Primeşte rugăciunea noastră, a păcătoșilor, Sfântă Ana și transformă durerile noa-stre în bucurie, căci prin rugăciunile tale primim har şi milă, ca să Îl slăvim pe Dumnezeu, în Treime slăvit: pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt, acum și pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru ru-găciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei Ana, mama PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.Amin!

Sursa:
https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2021/04/21/acatistul-sfintei-si-dreptei-ana-25-iulie/

https://chirho88888888.wordpress.com/2021/07/06/acatistul-sfintei-ana-mama-preasfintei-nascatoare-de-dumnezeu/

Imnografie

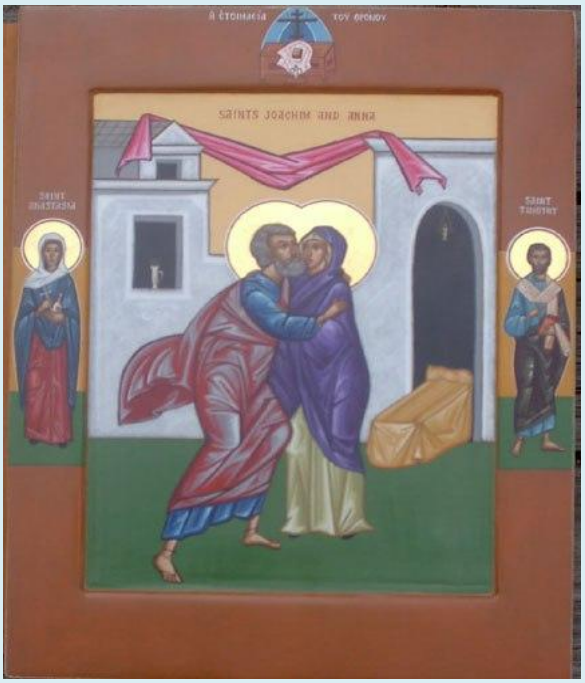

Troparul Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana: Pomenirea drepţilor Tăi, Doamne, prăznuind, printr-înşii ne rugăm Ţie, mântuieşte sufletele noastre.

Condacul Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana: Veseleşte-te acum, Sfântă Ana, dezlegându-te din legăturile nerodirii şi hrăneşte pe cea prea curată, chemând pe toţi să laude pe Acela ce a dăruit din pântecele ei oamenilor, pe singura Maică ce nu ştie de bărbat.

Rugăciuni către Sfinţii şi drepţii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana

Rugăciune către Sfânta Ana

Sfântă Ana, mama Sfintei Fecioare Maria, eu vin astăzi la tine cu inima plină de veneraţie. Tu eşti o făptură privilegiată şi prea iubită, căci pentru sfinţenia vieţii tale ai fost socotită vrednică să fii mama Sfintei Fecioare Maria, care este binecuvântată între toate femeile şi Născătoare a Cuvântului Întrupat.

Plini de încredere în minunatele haruri pe care le-ai primit, te rog, o milostivă sfântă, să binevoieşti a mă primi în numărul celor pe care îi ocroteşti în mod deosebit.

Ia-mă sub puternica ta pază şi dobândeşte-mi de la Dumnezeu harul să pot imita acele virtuţi cu care tu ai fost înzestrată din plin. Ajută-mă să-mi recunosc păcatele şi să le plâng cu amar, să am o iubire înflăcărată faţă de Iisus şi Fecioara Maria şi să-mi împlinesc datoriile stării mele.

Fereşte-mă în viaţă de orice primejdie trupească şi sufletească şi fii de faţă în clipa morţii mele, ca să ajung în cer unde să-L pot lăuda împreună cu tine pe Cuvântul lui Dumnezeu făcut om în sânul fiicei tale, Sfânta Fecioară Maria. Amin.

Rugăciune către Sfântul Ioachim

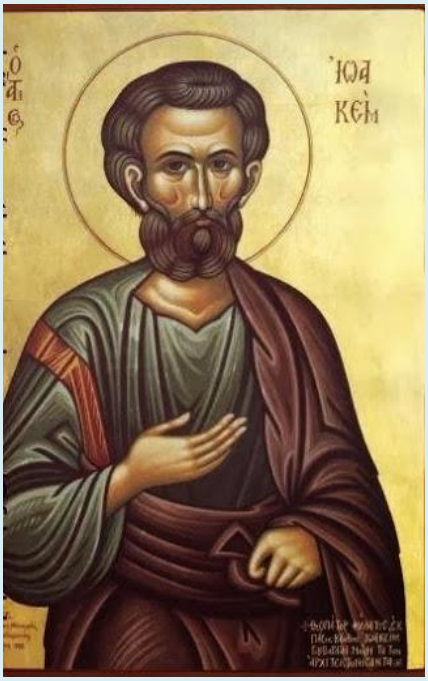

Sfinte Ioachime, tu ai primit cinstea de a fi tatăl aceleia care trebuia să-l nască pe Fiul lui Dumnezeu. Viaţa ta pilduitoare este un exemplu înălţător pentru mine. Dobândeşte-mi harul să corespund planurilor pe care Dumnezeu le are cu mine, să-i împlinesc cu fidelitate voinţa şi astfel să primesc în toate binecuvântarea Domnului. Amin.

În "Cuvinte despre Maica Domnului ale Sfinţilor părinţi"

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfinţilor, drepţilor şi dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana

Sfântul şi dreptul Ioachim a fost din seminţia lui Iuda, trăgându-şi neamul din casa lui David împăratul în acest chip: din neamul lui Natan fiul lui David s-a născut Levi, iar Levi a născut pe Melhie şi pe Pamfir; Pamfir a născut pe Varpafir, iar Varpafir a născut pe Ioachim, tatăl Născătoarei de Dumnezeu. ***Acesta petrecea în Nazaretul Galileii, având soţie pe Ana din seminţia lui Levi, din neamul lui Aaron, fiica lui Mathan preotul*** care a preoţit în zilele Cleopatrei şi ale lui Casopar, împăraţii perşilor, mai înainte de împărăţia lui Irod, fiul lui Antipater.

Iar Mathan avea femeie pe Maria din seminţia lui Iuda din Betleem şi a născut cu dânsa trei fiice: pe Maria, pe Sovia şi pe Ana.

– *Deci, s-a măritat cea dintâi Maria, în Betleem şi a născut pe Salomeea.*

- *S-a măritat şi Sovia, cea de-a doua, de asemenea în Betleem şi a născut pe Elisabeta, maica lui Ioan ÎnainteMergătorul.*
- *Iar a treia, Sfânta Ana, maica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, a fost precum am zis, soţia lui Ioachim în pământul Galileei, din cetatea Nazaret.*

Această însoţire de neam mare, Ioachim şi Ana, vieţuind după lege, drepţi au fost înaintea lui Dumnezeu; iar fiind îndestulaţi cu bogăţia cea materialnică, mai presus de toate aveau pe cea duhovnicească. Şi aşa, cu toate bunătăţile se înfrumuseţau ei, umblând în toate poruncile Domnului fără de prihană. Iar la tot praznicul deosebeau din averile lor două părţi, din care o parte o dădeau lui Dumnezeu la bisericeştile trebuinţe, iar cealaltă parte la săraci. Şi atât au plăcut lui Dumnezeu, încât i-a învrednicit pe ei să fie născători Fecioarei celei fără de prihană, pe care mai înainte a ales-o Lui spre maică.

Din aceasta este cunoscută viaţa lor cea sfântă, plăcută lui Dumnezeu şi cinstită, că li s-a dat lor fiică cea mai Sfântă decât toţi sfinţii şi decât heruvimii mai cinstită, care mai mult decât toţi a plăcut lui Dumnezeu. ***Că nu era în acea vreme pe pământ, între oameni, mai bine primiţi lui Dumnezeu decât aceşti doi, Ioachim şi Ana, pentru viaţa lor cea neprihănită. Astfel că un dar ca acesta nu li s-ar fi dăruit lor dacă nu ar fi prisosit dreptatea şi sfinţenia lor mai mult decât a altora. Ci, precum singur Domnul avea să se întrupeze din Preasfânta, Preacurata Maică, aşa se cădea ca şi Maica Domnului să se nască din părinţi sfinţi şi curaţi.*** Căci, precum şi împăraţii îşi fac porfirele lor, nu din postav simplu, ci din pânzeturi ţesute cu aur, aşa şi Împăratul ceresc a voit să aibă pe Maica Sa cea Preacurată, întru al cărei trup ca într-o porfiră împărătească avea să se îmbrace, nu din neînfrânate însoţiri, ca din nişte postav prost, ci din părinţi curaţi şi sfinţi, ca dintr-o ţesătură de aur.

Maica Domnului de demult a fost preînchipuită prin sfântul cort, despre care a poruncit Dumnezeu lui Moise să-l facă din postav mohorât, roşu şi din vison, întrucât cortul a simbolizat pe Fecioara Maria în care, sălăşluindu-se Dumnezeu, după cum este scris, avea să petreacă cu oamenii. ***"Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va locui cu dânşii" (Apoc. 21, 3).*** Deci, materialul mohorât şi roşu, precum şi visonul din care s-a alcătuit cortul închipuiau pe mama Maicii lui Dumnezeu, care din curăţie şi din înfrânare s-a născut.

Dumnezeiasca voinţă, mai întâi, a ţinut multă vreme însoţirea acestor Sfinţi fără de fii, ca prin zămislirea şi naşterea unei fecioare ca aceasta să se arate şi puterea darului lui Dumnezeu şi cinstea celei născute şi vrednicia părinţilor ei. Pentru că a face să nască pântecele cel neroditor şi sterp, aceasta este puterea darului dumnezeiesc, fiindcă aici nu firea, ci Dumnezeu Cel ce biruieşte firea dezleagă legăturile nerodirii. A se naşte din cei neroditori şi străini, aceasta este

cinstea celei născute, care a ieşit nu din părinţi care s-ar fi sârguit la fapte trupeşti, ci din cei înfrânaţi, fiind ei la bătrâneţe; pentru că petrecuseră în însoţire, neavând fii, cincizeci de ani.

Se arată şi aici vrednicia părinţilor Maicii Domnului, că după lunga lor nerodire au născut pe bucuria a toată lumea. În acest lucru Sfinţii Ioachim şi Ana s-au asemănat Sfântului Patriarh Avraam şi soţiei lui, cinstitei Sara, care la bătrâneţe a născut pe Isaac, după făgăduinţă. Iar noi zicem că mai mult decât Avraam este aici, că pe cât este mai mare Fecioara Maria decât Isaac, pe atât mai mare este vrednicia lui Ioachim şi a Anei, decât a lui Avraam şi a Sarei. Dar la această vrednicie nu au ajuns până ce nu au rugat pe Dumnezeu în amărăciunea sufletului lor şi în mâhnirea inimii, cu mult post şi cu rugăciuni. Că înainte merge mâhnirea şi apoi vine bucuria. Şi înainte mergătoare a cinstei este necinstea şi povăţuitoare spre câştigarea celor bune este cererea, rugăciunea cu lacrimi către Dumnezeu.

Când se mâhneau ei mult şi se tânguiau pentru nerodirea lor, a adus Ioachim daruri Domnului Dumnezeu în biserica Ierusalimului la un praznic mare, în care toţi fiii lui Israel aduceau darurile lor lui Dumnezeu. Iar Isahar, arhiereu fiind atunci, n-a voit să primească darurile lui Ioachim şi l-a defăimat când le-a adus, ocărându-l pentru nerodire: *"Nu se cade a primi din mâinile tale daruri, că eşti fără de fii, neavând dumnezeiasca binecuvântare, pentru oarecare tăinuite păcate ale tale".*

Asemenea şi un oarecare evreu, din seminţia lui Ruvim, aducând darurile sale cu ceilalţi oameni, a ocărât pe Ioachim, zicându-i: *"De ce apuci înaintea mea, aducând darul lui Dumnezeu? Nu ştii că eşti nevrednic să aduci cu noi daruri, de vreme ce nu ai lăsat seminţie în Israel?"*

Acestea auzindu-le Ioachim s-a mâhnit şi s-a dus de la biserica Domnului foarte întristat, ruşinat şi defăimat şi i s-a întors lui praznicul acela în plângere şi bucuria praznicului aceluia în tânguire. Şi nu s-a întors atunci la casa lui, de mâhnirea cea mare, ci s-a dus în pustie, la păstorii turmelor sale şi acolo a plâns pentru două lucruri: pentru nerodire şi pentru defăimare şi ocară. Apoi, aducându-şi aminte de Sfântul Avraam strămoşul, căruia i-a dat Dumnezeu fii după ce îmbătrânise, a început a se ruga Domnului cu dinadinsul, ca şi el de aceeaşi binecuvântare să se învrednicească, ca auzit şi miluit să fie, ca să se ridice ocara lui dintre oameni şi să se dea rod însoţirei lui la bătrâneţe, precum oarecând lui Avraam, ca să poată a se numi tată de fii, iar nu ca un neroditor şi lepădat de Dumnezeu să rabde de la oameni ocară. Şi a adăugat la rugăciune post, patruzeci de zile, nevrând să guste pâine. ***"Nu voi da - zicea - gurii mele hrană, nici mă voi întoarce la casa mea, ci lacrimile mele să-mi fie***

mie hrană şi pustia această casă, până ce va auzi şi mă va cerceta pe mine Domnul Dumnezeul lui Israel".

Asemenea şi Ana, femeia lui, în casă şezând şi înştiinţându-se că arhiereul nu a vrut să primească darurile lor, ocărându-i pentru nerodire şi că bărbatul ei, de mâhnire, lăsând-o pe ea, s-a dus în pustie, plângea cu nemângâiate lacrimi. ***"Acum - zicea - sunt mai ticăloasă decât toţi: de Dumnezeu lepădată, de oameni defăimată şi de bărbat lăsată. Deci de care lucru mai întâi voi plânge? Oare pentru văduvia mea sau pentru nerodire? Oare pentru sărăcia mea sau că nu m-am învrednicit a mă numi maică?"*** Şi se tânguia cu amar în toate zilele acelea. Iar o slujnică a ei, anume Iudit, o mângâia pe ea, dar nimic n-a sporit, pentru că cine putea să o consoleze pe dânsa?!

Odată, tânguindu-se, a intrat în livada sa şi şezând sub un copac de dafin, a suspinat din adâncul inimii. Şi ridicându-şi cu lacrimi ochii săi spre cer, a văzut în copac un cuib de pasăre având pui mici. Şi de acolo, luând pricină de mai mare durere a inimii, a început a striga: ***"Vai, mie, celei lipsite! Că eu singură sunt mai păcătoasă între fiicele lui Israel! Eu singură decât toate mai defăimată între femei. Toate îşi poartă rodul pântecelui pe mâinile lor, toate de fiii lor se mângâie, iar eu singură sunt străină de acea mângâiere. Vai, mie! Că toate în biserica lui Dumnezeu se primesc cu darurile şi au cinste pentru a lor naştere de fii, iar eu singură de la biserica Dumnezeului meu sunt lepădată. Vai, mie! Cine mai este ca mine? Nici cu păsările cerului nu m-am asemănat, nici fiarelor pământului, pentru că acelea sunt roditoare înaintea ta, Doamne Dumnezeule, iar eu neroditoare mă aflu. Nici pământului nu m-am asemănat, căci acela răsare şi-şi creşte seminţele sale şi***

roduri aducând, Te binecuvântează pe Tine, Tatăl cel ceresc, iar eu sunt singură şi fără de fii pe pământ. Vai mie, Doamne, Doamne! Eu, păcătoasa, singură am sărăcit de facerea de roade. Tu, Cela ce ai dat Sarei oarecând, la bătrâneţele cele prea adânci, fiu pe Isaac; Tu, Cela ce ai deschis pântecele Anei, mama lui Samuil, proorocul tău, caută acum spre mine şi ascultă rugăciunile mele! Adonai Savaot! Ştii ocara nerodirii, deci singur să-mi dezlegi durerea inimii mele şi să deschizi jghiaburile pântecelui şi pe cea neroditoare să o arăţi roditoare, ca pe cea născută în dar să o aducem Ţie, binecuvântând, cântând şi cu un gând slăvind milostivirea Ta".

Unele ca acestea cu plângere şi cu tânguire grăindu-le, iată îngerul Domnului i s-a arătat ei, zicându-i: "Ano, Ano, s-a auzit rugăciunea ta şi suspinurile tale au străbătut norii, iar lacrimile tale au ajuns înaintea lui Dumnezeu şi iată, vei zămisli şi vei naşte pe fiica cea prea binecuvântată, pentru care se vor binecuvânta toate seminţiile pământului. Printr-însa se va da mântuire la toată lumea şi se va chema numele ei Maria".

Deci, auzind aceste cuvinte îngereşti, Ana s-a închinat lui Dumnezeu şi a zis: *"Viu este Domnul Dumnezeu, că de voi naşte prunc, îl voi da pe el spre slujba Lui, ca să fie slujind şi lăudând numele Lui cel sfânt ziua şi noaptea, în toate zilele vieţii sale".* Apoi, umplându-se de negrăită bucurie, Sfânta Ana a alergat la Ierusalim cu sârguinţă, ca acolo mulţumita şi rugăciunile sale să le dea lui Dumnezeu, pentru cercetarea Lui cea milostivă.

În acelaşi ceas, acelaşi înger s-a arătat lui Ioachim în pustie, zicându-i: "Ioachime, Ioachime, a auzit Dumnezeu rugăciunea ta şi a voit să-ţi dea ţie

darul Său că, iată, femeia ta, Ana, va zămisli şi va naşte ţie o fiică, a cărei odrăslire pe pământ la toată lumea va fi bucurie! Şi acesta să-ţi fie ţie semnul adevăratei mele bune vestiri: să mergi în Ierusalim la biserica Domnului şi acolo vei afla, la porţile cele de aur, pe soţia ta Ana, căreia aceeaşi bucurie i s-a vestit".

Deci, se mira Ioachim de această bună vestire îngerească şi prea mărea, mulţumind lui Dumnezeu cu inima şi cu gura de o milostivire ca aceasta a Lui. Apoi a alergat degrabă, bucurându-se şi veselindu-se, la biserica Domnului şi precum i-a zis îngerul, a aflat pe Ana la porţile cele de aur rugându-se lui Dumnezeu, căreia i-a spus de buna vestire îngerească. Asemenea şi ea i-a spus lui că a văzut şi a auzit de la înger spunându-i pentru zămislire. Deci, proslăviră pe Dumnezeu Cel ce a făcut cu dânşii o milă ca aceea, Căruia, închinându-I-se în Sfânta biserică, s-au întors la casa lor. ***Şi a zămislit Sfânta Ana în ziua a noua a lunii lui decembrie, iar în septembrie, la opt zile, a născut pe fiica cea preacurată şi binecuvântată Fecioara Maria, pe începătoarea şi mijlocitoarea mântuirii noastre, de a cărei naştere cerul şi pământul s-au bucurat.***

Şi a adus Ioachim lui Dumnezeu daruri mari, jertfe şi arderi de tot şi s-a binecuvântat de arhiereu, de preoţi, de leviţi şi de tot poporul că s-a învrednicit de binecuvântarea lui Dumnezeu. Deci a făcut Ioachim ospăţ mare în casa sa şi toţi se veseleau, lăudând pe Dumnezeu.

Mary's first steps

Apoi, crescând Fecioara Maria, o păzeau părinţii ei ca lumina ochilor, ştiind din descoperire dumnezeiască că va să fie lumină a toată lumea şi înnoire a firii omeneşti. Deci o creşteau pe ea precum se cădea aceleia care avea să fie mamă a Mântuitorului nostru, nu numai iubind-o pe ea ca pe o fiică dorită de mulţi ani, ci şi cinstind-o ca pe o stăpână a lor, pentru că-şi aduceau aminte de îngereştile cuvinte cele zise pentru ea şi înainte vedeau în duh cele ce erau să fie întru dânsa.

Pentru că Fecioara, fiind plină de harul lui Dumnezeu, de acelaşi har şi pe părinţii săi în taină îi îmbogăţea, nu într-alt chip, ci precum soarele cu razele sale luminează stelele cerului, împărţindu-le lor lumina sa. Aşa Maria cea aleasă, ca un soare strălucea pe Ioachim şi pe Ana cu razele darului celui dat ei, încât erau plini de duhul lui Dumnezeu şi cu dinadinsul credeau împlinirea cuvintelor îngereşti.

Apoi, când era de trei ani, prin dumnezeiască poruncă au dus-o pe ea cu slavă în biserica Domnului, petrecând-o cu făclii şi au dat-o pe ea lui Dumnezeu ca dar precum se făgăduiseră. Iar după ducerea ei, trecând câţiva ani, Sfântul Ioachim a trecut din aceste de aici, având vârsta de optzeci de ani, iar Sfânta Ana, fiind văduvă, a lăsat Nazaretul şi a mers la Ierusalim şi acolo petrecea aproape de fiica sa cea prea sfântă, rugându-se în biserica lui Dumnezeu. Petrecând în Ierusalim doi ani, s-a odihnit în Domnul, având şaptezeci şi nouă de ani.

Deci, o, cât de binecuvântaţi sunteţi, Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana, pentru cea prea binecuvântată fiică a voastră! Încă îndoit sunteţi binecuvântaţi pentru Domnul nostru Iisus Hristos, în Care s-au binecuvântat toate neamurile şi toate seminţiile pământului. Cu drept cuvânt v-au numit pe voi Sfânta Biserică părinţi ai lui Dumnezeu. Pentru că pe Cel ce S-a născut din fiica voastră cea prea sfântă, Dumnezeu Îl cunoaştem, Căruia acum, în cea cerească înainte stare aproape fiind, rugaţi-vă ca şi noi să nu fim depărtaţi de bucuria voastră care petrece în veci. Amin.

***

Unii zic cum că Mathan, tatăl Sfintei Ana şi moşul după mamă al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ar fi născut pe Iacov, tatăl lui Iosif teslarul. Dar aceasta este o greşeală, care mi se pare a fi ieşit de acolo că la evanghelistul Matei, în cap. I, se pomeneşte Mathan, tatăl lui Iacov, aşa: Eleazar a născut pe Mathan, iar Mathan a născut pe Iacov, iar Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei. Oarecare socotind că acelaşi Mathan este tatăl lui Iacov şi tatăl celor trei fiice - Maria, Sovia şi Ana, au scris că nu Mathan au născut pe Iacov şi pe cele trei fiice; ci altul este acesta şi altul acela. Pentru că acesta a fost din seminţia lui Levi, din fiii lui Aaron, preot, iar altul cel de la Evanghelie. Acela era din

seminţia lui Iuda, din casa lui David împăratul, al douăzeci şi treilea de la neamul lui David şi al lui Solomon, pe care Sfântul Epifanie, în cuvântul la naşterea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi Sfântul Ioan Damaschin în cartea 4, cea pentru credinţă, în cap. 15, scriu aşa: "Din seminţia lui Solomon, fiul lui David, s-a născut Mathan. Acesta a născut pe Iacov, tatăl lui Iosif şi a murit şi a luat Melhi pe femeia lui, pe mama lui Iacov, din seminţia lui Natan, fiul lui David, fiul lui Levi, fratele lui Pamfir, care a fost tată lui Varpafir şi moş lui Ioachim, iar strămoş era Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu. Şi a născut Melhi, din mama lui Iacov pe Ili şi era Iacov din sământa lui Solomon, iar Ili era din sământa lui Natan. Deci, şi-a luat femeie şi a murit fără de fii. Iar după dânsul Iacov, care era fratele lui de o mamă, dar nu de un tată, i-a luat pe femeia lui, deoarece legea poruncea: De va muri cineva neavând fii, să ia fratele lui pe femeia lui şi să ridice sământa fratelui său. Deci, după acea lege, a luat Iacov pe femeia fratelui său şi a născut pe Iosif teslarul, logodnicul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi era Iosif fiul amândorura; al lui Iacov după fire, iar al lui Ili după lege.

Pentru aceasta, Sfântul evanghelist Luca, scriind de neamul lui Hristos, a pus lui Iosif pe Ili tată, grăind pentru Hristos: Fiind precum se părea, fiu al lui Iosif, al lui Ili, al lui Mathan. Pe Ili îl pune în locul lui Iacov. Iar cum că Mathan, preotul, cel ce a născut trei fiice, nu acela era pe care Evanghelistul în neamul lui Hristos îl pomeneşte, din aceasta se arată cu dinadinsul.

Sfântul Evanghelist Luca scrie pentru Zaharia, tatăl Înaintemergătorului Ioan, aşa: A fost în zilele lui Irod, împăratul Iudeii, un preot, anume Zaharia şi femeia lui din fiicele lui Aaron, numele ei Elisabeta. Iar pe Elisabeta a născut-o Sovia, fiica lui Mathan preotul şi era Mathan moş Elisabetei după mamă. Deci, de ar fi fost Mathan unul şi acelaşi cel din cartea neamului lui Hristos, apoi n-ar fi zis evanghelistul, "femeia lui din fiicele lui Aaron", ci cu adevărat ar fi zis, femeia lui din fiicele lui David, de vreme ce Mathan cel din cartea naşterii era pus nu din casa lui Aaron, ci din a lui David, din sământa lui Solomon. Dar de vreme ce acest Mathan preotul, altul era de cel din cartea naşterii, nu din David, ci din Aaron trăgându-şi seminţia sa, pentru aceea evanghelistul Luca, de nepoata lui, de Sfânta Elisabeta, femeia lui Zaharia a scris: "Femeia lui era din fiicele lui Aaron!"

De aici se dovedeşte că altul este Mathan cel din cartea naşterii, care a născut pe Iacov tatăl lui Iosif şi altul este Mathan acesta preotul Domnului, care a născut cele trei fiice: pe Maria, pe Sovia şi pe Ana, maica Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu.

Aceasta se înştiinţează şi de Sfântul Mucenic Ipolit, pe care Nichifor Calist în cartea 2, cap. 3, îl aduce mărturie. Acela, scriind de neamul Preasfintei

Născătoarei de Dumnezeu, pomeneşte pe Mathan preotul, moşul după mamă al Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, că a născut trei fiice. Iar nu pomeneşte că acel preot ar fi născut pe Iacov, tatăl lui Iosif, ci numai fiicele, iar fiu nici unul. Şi încă să mai ştim şi aceasta, că seminţia lui Iuda şi casa lui David nu erau preoţi, ci numai seminţia lui Levi şi casa lui Aaron.

Arătat este deci că altul era tatăl lui Iacov şi altul, tatăl celor trei fiice.

Nu fără trebuinţă mi se pare să ştim şi aceasta că în aşezământul cel vechi a poruncit Dumnezeu să nu-şi ia lor femei din altă seminţie, nici femeile să nu se mărite în altă seminţie, ci fiecare în moştenirea sa să se însoare. Drept aceea aici se va mira cineva, de ce Mathan preotul şi-a luat femeie din altă seminţie, din seminţia Iudei? Asemenea şi Sfântul Ioachim, fiind din casa lui David, a luat pe Sfânta Ana din fiicele lui Aaron. Oare n-a greşit, călcând porunca Domnului? N-a greşit! Că deşi altor seminţii ale lui Israel le-a fost poruncit ca fiecare în al său neam să se însoare şi să se mărite, însă, precum Sfântul Epifanie mărturiseşte, nu era oprită seminţia Iudei ca să se unească cu a lui Levi; casa cea împărătească să fie rudenie cu casa cea preoţească, la care lucru începător a fost cel mai dintâi arhiereu Aaron, care a luat pe Elisabeta, fiica lui Aminadav, sora lui Naason, care atunci era domn în Iudeea. Asemenea şi Iodae, arhiereul cel ce a luat pe Iosavet, fiica lui Ioram, împăratul Iudeii, sora lui Ohozie.

Aceasta s-a făcut cu rânduiala lui Dumnezeu, ca Preacurata Fecioară să fie fiică şi împărătească şi arhierească, fiindcă avea să nască pe Hristos, împăratul şi arhiereul.

(Sfântul Epifanie şi Sfântul Ioan Damaschin, Cartea 4, pentru credinţă, cap. 15)

Sinaxar - Pomenirea Sfinţilor drepţilor părinţi Ioachim şi Ana

În această lună (septembrie), în ziua a noua, pomenirea Sfinţilor drepţilor părinţi Ioachim şi Ana.

Prăznuim în această zi pe Sfinţii Ioachim şi Ana, ca unii prin intermediul cărora noi toţi am aflat Mântuirea, pentru naşterea Preasfintei Stăpânei Doamnei noastre de Dumnezeu, Născătoarea.

Sfântul Ioachim, fiul lui Barpatir, era din neamul regelui David, căruia Dumnezeu i-a rânduit ca Mântuitorul să se nască din urmaşii lui. Sfânta Ana era fiica lui Matan. Din partea tatălui ei, era din tribul lui Levi, iar dinspre mama sa, era din tribul lui Iuda. Prin post şi rugăciune, dar mai ales prin rânduiala lui Dumnezeu, ei au avut un copil la bătrâneţe, pe Fecioara Maria, PreaSfânta Născătoarea de Dumnezeu.

Sfântul Ioachim a murit la ani după ce au avut copila, în vârsta de 80 de ani, după aducerea şi intrarea fiicei lui în Templul de la Ierusalim.

Sfânta Ana a murit în vârstă de 70 de ani, la doi ani după Sfântul Ioachim, ani pe care i-a petrecut în Templu cu fiica ei.

Sfinţii Ioachim şi Ana sunt adesea invocaţi în rugăciuni de cuplurile care nu reuşesc să aibă copii.

Iar la 25 iulie prăznuim Adormirea Sfintei Ana, mama Maicii Domnului.

Sinaxar - 09 septembrie - Sfinții şi drepții părinți Ioachim şi Ana

Drepţii Ioachim şi Ana au fost părinţii Maicii Domnului şi bunicii Domnului Hristos. Aceştia erau drepţi înaintea lui Dumnezeu şi, bogaţi fiind ei, la fiecare sărbătoare luau două părţi din câştigul lor, o parte o dădeau săracilor, iar pe cealaltă o dădeau lui Dumnezeu, adică o aduceau la templu.

Dar însoţirea acestor Sfinţi s-a ţinut multă vreme, prin dumnezeiască voinţă, întru nerodire de prunci, ca să se arate şi puterea harului lui Dumnezeu. Că a naşte pântecele cel neroditor şi sterp este puterea harului dumnezeiesc.

Deci, au petrecut ei întru însoţire, neavând copii, cincizeci de ani şi încă nu deznădăjduiau, aducându-şi aminte de Sfântul patriarh Avraam şi de soţia lui, cinstita Sara, care la bătrâneţe a născut fiu pe Isaac, după făgăduinţă. Dar, la această vrednicie nu au ajuns până ce nu s-au rugat lui Dumnezeu, în amărăciunea sufletului lor, cu mult post şi rugăciune.

Deci, s-a dus Ioachim cu daruri la Ierusalim, la un praznic mare, dar un oarecare iudeu l-a ocărât pe el, zicându-i: „De ce aduci darul înaintea mea? Oare nu ştii că nevrednic eşti să aduci cu noi daruri, de vreme ce nu ai lăsat seminţie în Israel?”

Şi a plecat Ioachim foarte întristat şi ruşinat şi defăimat de la praznicul acela, şi, de mâhnire, nu s-a întors la casa sa, ci s-a dus în pustia Hozevei şi s-a rugat lui Dumnezeu patruzeci de zile şi striga către Dumnezeu cu lacrimi, ca să-i dea lui rod pântecelui. Asemenea şi Ana, în casa şi în grădina ei, se ruga lui Dumnezeu.

Şi i-a auzit pe dânşii Domnul şi a trimis pe Arhanghelul Gavriil, binevestindu-le lor naşterea Maicii Domnului, care a şi fost, spre mântuirea a tot neamul omenesc.

Văzând Ioachim că Dumnezeu le-a dat rod pântecelui la bătrâneţe, a adus la templu jertfe de mulţumire. Apoi, când prunca a împlinit trei ani, Sfinţii Ioachim şi Ana au adus-o la templu, după făgăduinţă, încredinţând-o spre creştere marelui arhiereu Zaharia. La scurt timp după aceea, dumnezeieştii părinţi au răposat cu pace.

Zămislirea Născătoarei de Dumnezeu de către Sfinţii Ioachim şi Ana este prăznuită pe data de 9 decembrie. Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana sunt sărbătoriţi împreună pe data de 9 septembrie, iar Adormirea Sfintei Ana este prăznuită la 25 iulie.

Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Proloagele din 9 septembrie

PROLOAGELE

ÎN FIECARE ZI ÎMPREUNĂ CU SFINȚII

Luna septembrie în 9 zile: Sfinţii şi drepţii dumnezeieşti părinţi Ioachim şi Ana.

Drepţii Ioachim şi Ana au fost părinţii Maicii Domnului şi strămoşii Domnului Hristos. Este drept, că în Sfânta Scriptură nu găsim nimic despre ei, dar tradiţia creştină a descoperit multe ştiri adevărate, în scrierile necanonice, ce infloareau la începutul creştinătăţii, în jurul Bisericii.

Din tradiţiile sfinte cu privire la părinţii Maicii Domnului aflăm că aceştia erau drepţi înaintea lui Dumnezeu şi că bogaţi fiind ei, la toată sărbătoarea luau două părţi din averea lor, o parte o dădeau săracilor, iar pe cealaltă o dădeau lui Dumnezeu, adică Bisericii. Dar însoţirea acestor Sfinţi s-a ţinut multă vreme, prin dumnezeiasca voinţă, întru nerodire de prunci, ca să se arate şi puterea darului lui Dumnezeu. Că a naşte pântecele cel neroditor şi sterp este puterea harului dumnezeiesc.

Deci, petrecură ei întru însoţire, neavând fii, cincizeci de ani şi încă nu deznădăjduiau, aducându-şi aminte de Sfântul patriarh Avraam şi soţia lui, cinstita Sara, care, la bătrâneţe, a născut fiu pe Isaac, după făgăduinţă. Dar, la această vrednicie nu au ajuns, până ce nu au rugat pe Dumnezeu, în amărăciunea sufletului lor, cu mult post şi rugăciune.

Deci, s-a dus Ioachim cu daruri la Ierusalim, la un praznic mare, arhiereu fiind atunci Isahar, dar arhiereul n-a voit să-i primească darurile, ocărându-l pentru nerodire, asemenea şi un evreu a ocărât pe Ioachim, zicându-i: "De ce apuci înaintea mea, au nu ştii că nevrednic eşti să aduci cu noi daruri, de vreme ce nu ai lăsat seminţie în Israel?" Şi a plecat Ioachim foarte întristat şi ruşinat şi defăimat de la praznicul acela, şi, de mâhnire, nu s-a întors la casa sa, ci s-a dus în pustie şi s-a rugat lui Dumnezeu patruzeci de zile şi striga către Dumnezeu cu lacrimi, ca să-i dea lui rod pântecelui. Asemenea şi Ana, în casa şi în grădina sa, se ruga lui Dumnezeu. Şi i-a auzit pe dânşii Domnul şi a trimis pe îngerul Său, binevestindu-le lor naşterea Maicii Domnului, care a şi fost, spre mântuirea a tot neamul omenesc.

Întru această zi, cuvânt ca să nu osândim, ci să miluim pe cei ce greşesc.

Nimeni cu adevărat nu urăşte aşa păcatul, precum Sfinţii. Ei însă nu urăsc pe cei ce greşesc, nici îi osândesc, nici îi gonesc pe dânşii, ci încă şi pătimesc cu dânşii şi îi învaţă şi-i mângâie, precum un doctor, vrând să vindece un mădular bolnav, nu arată nebăgare de seamă şi nesârguinţă, ci râvnă spre cela ce boleşte şi toate le face ca să-l tămăduiască.

Asemenea şi pescarul, când aruncă undiţa în râu şi prinde un peşte mare şi-l simte că se tulbură şi se afundă, nu îl trage pe el dintr-o dată şi cu sila, ca să nu i se rupă sfoara şi să-l piardă cu totul. Ci, slobozind sfoara cu meşteşug, până umblă el unde voieşte, după ce socoteşte că s-a obosit şi a încetat cu mişcările, atunci începe iarăşi a-l trage pe el încetişor.

Aşa şi Sfinţii cu îndelungă răbdare şi cu dragoste învaţă pe fratele ce greşeşte şi nu se întorc de la dansul, nici nu le este lor urât, nici se scârbesc de el, ci îl acoperă şi-l sprijinesc, ca la vreme să-l îndrepteze pe acesta şi nici pe alţii nu-i lasă ca să-l vădească pe el, ca şi aceia mai mult să sporească în dragostea lui Hristos.

Deci, iată ce a făcut Sfântul Amon, când au venit la dânsul fraţii, zicându-i: "Egumene, mergi de vezi în chilia cutărui frate, că are înlăuntru o femeie şi spurcă locul acela". Şi ce fel de îndurare a arătat sfântul suflet acela? Că înţelegând că fratele acela păzeşte muierea sub un butoi, venind, a şezut deasupra şi le-a poruncit lor să o caute în toată chilia, iar după ce nu o aflară, le-a zis lor: "Dumnezeu să vă ierte pe voi", şi aceasta zicându-le: "Să nu credeţi lesne cele despre aproapele vostru". Iar acestea le-a făcut ca pe cel greşit să-l înţeleptească, acoperindu-i lui greşelile.

Deci, luând de mână pe fratele, după ieşirea tuturor, i-a zis lui: "Grijeşte-te de sufletul tău, o, frate". Şi umilindu-se fratele, a intrat în el frica de Dumnezeu şi a făcut pocăinţă pentru sufletul său.

Drept aceea şi noi, fraţilor, să câştigăm îndurare şi dragoste spre cei ce greşesc, ca să ne păzim de osândire. Ca şi pe noi Dumnezeu să ne păzească de tot răul şi de cumplitul păcat.

Întru această zi, o învăţătură a Sfântului Ştefan.

- ⇒ Să nu ai însoţire cu femeia, ca să nu te arzi de focul ei.
- ⇒ Să nu ai tovărăşie cu copiii, ca să nu cazi în laţ cu dânşii.
- ⇒ Să nu ai tovărăşie cu cel mai bătrân al tău, ci numai ascultă-i cuvintele lui, iar după faptele lui să nu faci.

⇒ Să nu iubeşti a merge la târg nici să zici, că mie curat îmi este ochiul, că-l vei face pe el vrăjmaş.
⇒ Să nu bei vin, ca să nu ţi se facă ţie inima spurcată, poftitoare de dulceţi.
⇒ Să nu mănânci de două ori pe zi, ca să nu ţi se îngraşe ţie trupul şi să nu se nască în minte gânduri necuvioase.
⇒ Să nu-ţi închizi uşa către cel străin, ca să nu-Şi închidă Domnul uşile Sale către tine, ca, zice: "Cu ce măsură veţi măsura, se va măsura vouă".
⇒ Să cercetezi pe cel bolnav, ca Dumnezeu să te cerceteze pe tine.
⇒ Să nu dormi mult, ci roagă pe Dumnezeu cu dinadinsul spre ajutorul tău, ca să scapi ca o pasăre din laţ.
⇒ Să petreci pururea în Biserica lui Dumnezeu, că zice: "Pe cel ce Mă proslăveşte pe Mine, îl voi proslăvi", pentru că, aceasta făcând, şi pe tine te vei mântui şi pe cei cu tine. Încă să petreci în supunere şi în tăcere şi orice vei cere, să fii ca un începător, ca un sărac cu duhul.
⇒ Să nu aduni mai presus de trebuinţă, ci mai bine să vieţuieşti cu smerenie. Osteneşte-te cu mâinile tale, ca să ai să dai şi celor ce au trebuinţă.

Aşa de vei face, vei fi viu în Domnul Dumnezeu, Căruia Se cuvine slava acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Întru această zi, pomenirea fericitului Nichita, cel ce se ascundea, plăcutul lui Dumnezeu (sec. XII).

Plăcutul lui Dumnezeu cel ascuns, fericitul Nichita, care se numea Hartularie, era născut în Constantinopol şi crescut de părinţi de bun neam. Şi în lume petrecând şi în taină slujind Domnului, atât era de plăcut lui Dumnezeu, cât şi uşile bisericii singure i se deschideau, când venea el, în miezul nopţii, la rugăciune şi sfeşnic neaprins de mâini omeneşti îi lumina lui; şi a avut putere ca, pe preotul cel mort, să-l arate, ca pe un om viu, lui Sozont diaconul, lucru despre care povestirea este aceasta:

Un preot dreptcredincios şi un diacon cucernic câştigaseră dragoste, de la Dumnezeu, unul pentru altul, iar după câtăva vreme, prin drăceasca uneltire, amândoi în vrajbă s-au aflat. Şi era numele diaconului Sozont, iar numele preotului nu se ştie. Deci, multă vreme în vrajbă petrecând ei, s-a întâmplat de a murit preotul în supărarea aceea. Atunci, a început a se tulbura diaconul cu gândul, şi a se mustra că nu şi-a dezlegat vrajba cu preotul şi nu-şi împăcase mânia prin iertăciune. Deci, s-a dus să caute un părinte duhovnicesc iscusit, căruia să-i poată descoperi cugetul său, şi, a străbătut locurile cele pustii, căutând doctor la rana inimii sale.

Şi, aflând un stareţ îmbunătăţit, destoinic şi sfânt, aceluia i-a mărturisit păcatul mâniei şi al vrajbei pe care a avut-o cu preotul şi cerea iertăciune.

Iar stareţul i-a grăit lui: "Tot cel ce cere cu credinţă primeşte şi celui ce bate i se deschide; şi bine faci, frate, îngrijindu-te de grabnica dezlegare a acestui mare păcat. Să-ţi ajute ţie Domnul, însă nu este al meu lucrul acesta, o, fiule, ca, adică, să te împac pe tine cu cel mort. Drept aceea, întoarce-te la Constantinopol, de unde ai venit, şi, mergând la Biserica cea mare a Sfintei Sofii, noaptea să stai lângă frumoasele uşi cele mari şi pe care-l vei vedea mai întâi la uşă venind, aceluia să te închini şi să-i spui de noi şi să-i dai lui această scrisoare pecetluită. Şi-ţi va fie ţie de la dânsul îndreptare de păcatul tău."

Iar diaconul, împlinind această poruncă a părintelui său cel duhovnicesc, a mers în cetate şi noaptea, înainte de vreme, a ajuns la uşile Bisericii Sfintei Sofii şi sta aşteptând venirea feţei celei neştiute şi, iată, a văzut pe un bărbat apropiindu-se de uşă; şi acela era fericitul Nichita, despre care ne este nouă această vorbire. Aceluia, diaconul, închinându-se şi sărutându-l pe el, i-a dat scrisoarea stareţului şi i-a spus lui mâhnirea sa.

Iar bărbatul acela, ascultând şi socotind cele spuse de diacon şi citind scrisoarea cea dată de la stareţ, se uda pe sine cu lacrimile şi zicea: "Cine sunt eu ca să îndrăznesc un lucru ce covârşeşte puterea mea? Însă, nădăjduindu-mă în rugăciunile celui ce te-a trimis pe tine, pe cât îmi va ajuta Dumnezeu, de mă voi nevoi la lucrul acesta ce mi se porunceşte". Aceasta zicând, a stat înaintea uşii şi mâinile spre cer ridicând, se ruga şoptind. Apoi genunchii plecându-şi şi capul de pământ lipindu-şi, făcea rugăciune încet. Şi după puţin sculându-se, a zis: "Deschide nouă, Doamne, uşa milostivirii Tale". Şi îndată, uşa cea dintâi, s-a deschis de la sine, iar el, luând pe diacon, a intrat în tindă şi, apropiindu-se numai de uşile bisericii, a zis diaconului: "Aici să stai nemişcat".

Iar el singur a făcut închinăciune în pragul Bisericii şi s-a deschis uşa şi a intrat înlăuntru. Şi pe când sta în mijlocul Bisericii, rugându-se, de la bolta bisericii, un sfeşnic luminos s-a pogorât deasupra capului bărbatului aceluia şi a luminat toată biserica. Apoi a mers la Jertfelnic şi acolo uşile singure i s-au deschis şi, plecându-şi capul şi rugându-se în taină, a ieşit venind la diacon şi iarăşi toate uşile, văzând cu ochii, s-au închis singure. Aceasta văzând, diaconul s-a mirat şi nu îndrăznea să se apropie de bărbatul acela, că o frică mare îl cuprinsese pe el. Încă şi faţa lui o vedea ca pe o faţă de înger, proslăvită de rugăciune. Şi gândea întru sine diaconul de nu cumva acest chip văzut este înger, iar nu om; şi acest gând nu a rămas tăinuit pentru bărbatul acela, căci a zis către diacon: "De ce te tulburi cu cugetul pentru mine, omule? Vezi că şi eu sunt om de ţărână, din sânge şi carne, în casă luminată născut şi crescut în această cetate, iar darul lui

Dumnezeu lucrează câte voieşte şi întru cei neputincioşi. Ci să mergem pe calea ce ne stă nouă înainte".

Şi a mers la locul târgului, iar diaconul urma după el. Apoi, ajungând acolo, iarăşi, cu rugăciunea, a deschis uşile bisericii Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi, intrând în biserică şi ieşind, uşile singure s-au închis. Iar diaconul, la aceasta privind, nimica alta nu zicea cu spaimă, întru sine, fără numai: "Doamne miluieşte". Au mers apoi la Biserica Vlahernei.

Şi adeverea, după aceea, diaconul că, atât de grabnic i se părea a se face mergerea lor pe la biserici, încât se asemăna cu zborul unei păsări. Deci, sosind ei la uşile bisericii Vlahernei, când bărbatul acela a făcut rugăciune cu lacrimi, îndată, ca şi la celelalte biserici, s-au deschis uşile singure şi, aşezând pe diacon în uşi, i-a poruncit să privească cu dinadinsul înlăuntru şi, intrând el singur în Biserică şi plecându-şi genunchii, se rugă cu osârdie.

Iar diaconul, stând în uşi şi privind, a văzut lumina înlăuntrul bisericii, luminând-o toată, şi un diacon strălucitor ieşind din altar şi cădind toată biserica. Iar, după puţină vreme a văzut o ceată de preoţi îmbrăcaţi în haine albe, ieşind din altar în mijlocul bisericii. Apoi a văzut altă ceată de preoţi îmbrăcaţi în veşminte mohorâte şi toţi împreună adunându-se în mijlocul bisericii, cântau cântări alese, din care n-a putut diaconul să înveţe nici una, fără numai "Aliluia".

Deci, bărbatul acela, sculându-se de la rugăciunea să, a zis către diacon: "Frate, să intri înlăuntru bisericii fără de temere şi, spre ceata cea de-a stânga privind, ia aminte la preoţii cei ce stau, doar vei putea cunoaşte pe preotul acela cu care ai avut vrajbă."

Iar diaconul cu cutremur intrând şi de omul lui Dumnezeu apropiindu-se, privea spre ceata de-a stânga şi n-a aflat pe preotul cel căutat. Apoi bărbatul cel în chip de înger a poruncit diaconului să ia seamă la ceata preoţilor din dreapta. Şi căutând diaconul, a văzut pe preotul acela cu care avea vrajbă şi l-a arătat pe dânsul cu degetul omului lui Dumnezeu.

Iar acesta a zis diaconului: "Mergi de spune preotului pe care l-ai cunoscut: Nichita Hartularie stă afară şi te cheamă pe tine să vii la dânsul".

Iar diaconul, mergând după poruncă, a luat pe preot de mâna dreaptă şi l-a dus la omul lui Dumnezeu, care ieşise afară din biserică. Iar acesta, căutând cu ochii blând, cu glas lin i-a zis: "Părinte, să vorbeşti cu fratele tău diaconul şi să dezlegaţi vrajba pe care aţi avut-o între voi".

Şi îndată preotul şi diaconul şi-au plecat genunchii, unul la altul şi cu deplină sărutare şi-au dezlegat vrajba. Deci, preotul, după iertăciune, a intrat în biserică şi a stat în ceata sa, iar omul lui Dumnezeu, Nichita, a făcut închinăciune pe pragul bisericii şi îndată uşile bisericii s-au închis. Iar el, luând pe diacon, a pornit să se întoarcă.

Şi trecând o parte din cale a zis către diacon: "Frate Sozont, mântuieşte-ţi sufletul tău şi să-mi fii şi mie de folos. Iar părintelui celui ce te-a trimis pe tine, să-i spui: Curăţia sfintelor tale rugăciuni şi îndrăzneala cea către Dumnezeu poate şi pe morţi a-i ridica"; şi aceasta zicând, s-a dus de la ochii diaconului.

Iar diaconul, închinându-se la locul acela unde au stat picioarele acelui minunat bărbat, a mers la stareţ, înspăimântat şi bucuros, slăvind şi mulţumind lui Dumnezeu că s-a învrednicit a se împăca cu preotul cel mort, în acest chip minunat, cu rugăciunile robului lui Dumnezeu, Nichita Hartularie, cel ascuns în mijlocul poporului şi al gâlcevilor lumii şi atât de plăcut lui Dumnezeu, Căruia Se cuvine slavă în veci ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana

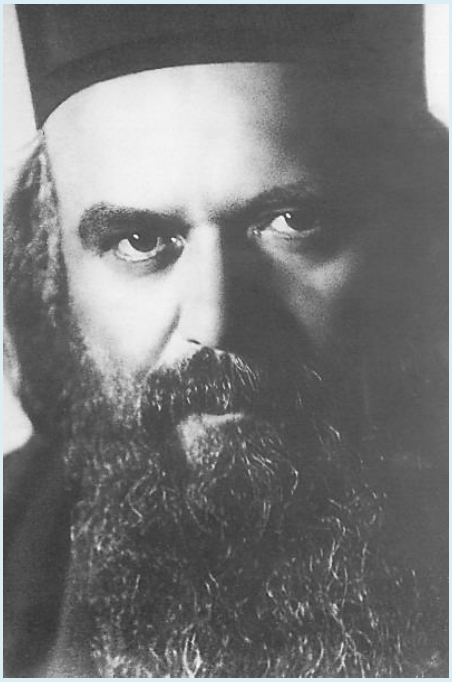

Sfântul Ioachim a fost din casa lui Iuda şi descendent al Regelui David. Sfânta Ana a fost fiica lui Mathan preotul, din casa lui Levi, aşa cum a fost şi Aaron, marele Preot.

Mathan a avut trei fiice: pe Maria, pe Sofia [Sovia] şi pe această Ana. Maria s-a căsătorit, a locuit la Bethleem şi a născut-o pe Salomeea. Sofia s-a căsătorit, a locuit tot la Bethleem şi a născut-o pe Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul. Iar Ana s-a căsătorit cu Ioachim la Nazareth, iar la vârstă adâncă a dat naştere Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Ioachim şi Ana au fost căsătoriţi timp de cincizeci de ani, fără ca să aibă copii. Ei au vieţuit cu toată evlavia şi departe de tumultul lumii, iar din agoniseala lor cheltuiau pentru nevoile casei lor doar o treime, căci o treime din avutul lor îl aduceau jertfă Templului, iar cealaltă o împărţeau săracilor. Cu toate acestea, ei au fost întotdeauna îndestulaţi.

Aducând odată jertfa lor la Templul Domnului de la Ierusalim, marele preot Isahar 1-a certat pe Ioachim şi i-a zis: „Nu este primită înaintea lui Dumnezeu jertfa din mâinile tale, căci tu nu ai copii." Astfel, Sfântul Ioachim era dispreţuit ca un nevrednic şi împins la o parte din rând, de către alţii care aveau copii.

Faptele acestea chinuiau sufletele drepţilor Ioachim şi Ana, care se întorceau la casa lor plângând. Atunci ei au căzut amândoi înaintea lui Dumnezeu la

rugăciune, rugându-L fierbinte să facă şi cu ei o minune, aşa cum făcuse cu Avraam şi cu Sara şi să le dăruiască lor prunc şi mângâiere la bătrâneţe.

Iar Dumnezeu 1-a trimis la ei pe îngerul Lui, care le-a vestit naşterea unei „prunce binecuvântate, între care se vor binecuvânta toate neamurile pământului şi prin care va veni mântuirea întregii lumi."

Ana a zămislit curând, iar la nouă luni a născut-o pe Sfânta Fecioară Maria.

Sfântul Ioachim a trăit până la vârsta de optzeci de ani ai vieţii lui, iar Ana până la vârsta de şaptezeci şi nouă de ani, după care s-au săvârşit cu pace către Domnul.

Cântare de laudă la Sfinţii şi drepţii dumnezeieşti Părinţi Ioachim şi Ana

Bucură-te, cea fără de fii!
Bucură-te, o, vârstnică Ana!
Iată naşti pruncă la bătrâneţile tale,
Tu o naşti, pe Aleasa, între maici!

Precum odinioară şi Sara cea bătrână,
Şi iară bătrâna maic-a lui Samson,
Şi precum a lui Samuel maică, iară bătrână,
Şi precum bătrâna maică a lui Ioan!

Dar tu între ele eşti cea mai slăvită
Căci dintru al tău pântec o naşti
Pe una Fecioară Maria prea slăvită,
Maica Domnului Celui Preaînalt!

Bucură-te şi tu,
O, Ioachime!
Tată al unei maici cum firea n-a văzut,
Dintru care însuşi Domnul Slavei
Ca să ia trup a voit.

Legea cea Veche îşi pierde puterea,
Când voieşte Domnul
şi unde voieşte El.

Cine va sta întru-a Lui cale?
Cine-ndrăzni-va să se certe cu El?
Nu cu certare, ci cu iubire,
Schimbă Dumnezeu ale Sale legi.
Căci în faţa iubirii, legile toate,
Se fac ca şi când n-ar fi fost nicicând.

Când omul flămânzeşte,
Domnul Umple de roade secul pământ;
Iar când duhovniceşte flămânzeşte lumea,
Pe cea stearpă o face roditoare de prunc.

Pentru a lumii mântuire Domnul
Potriveşte toate, ca un înţelept.
De aceea toată a Lui de sfinţi oştire
Cântă-ntreit Slavă!
În cer şi pe pământ.

Moaştele drepţilor părinţi Ioachim şi Ana

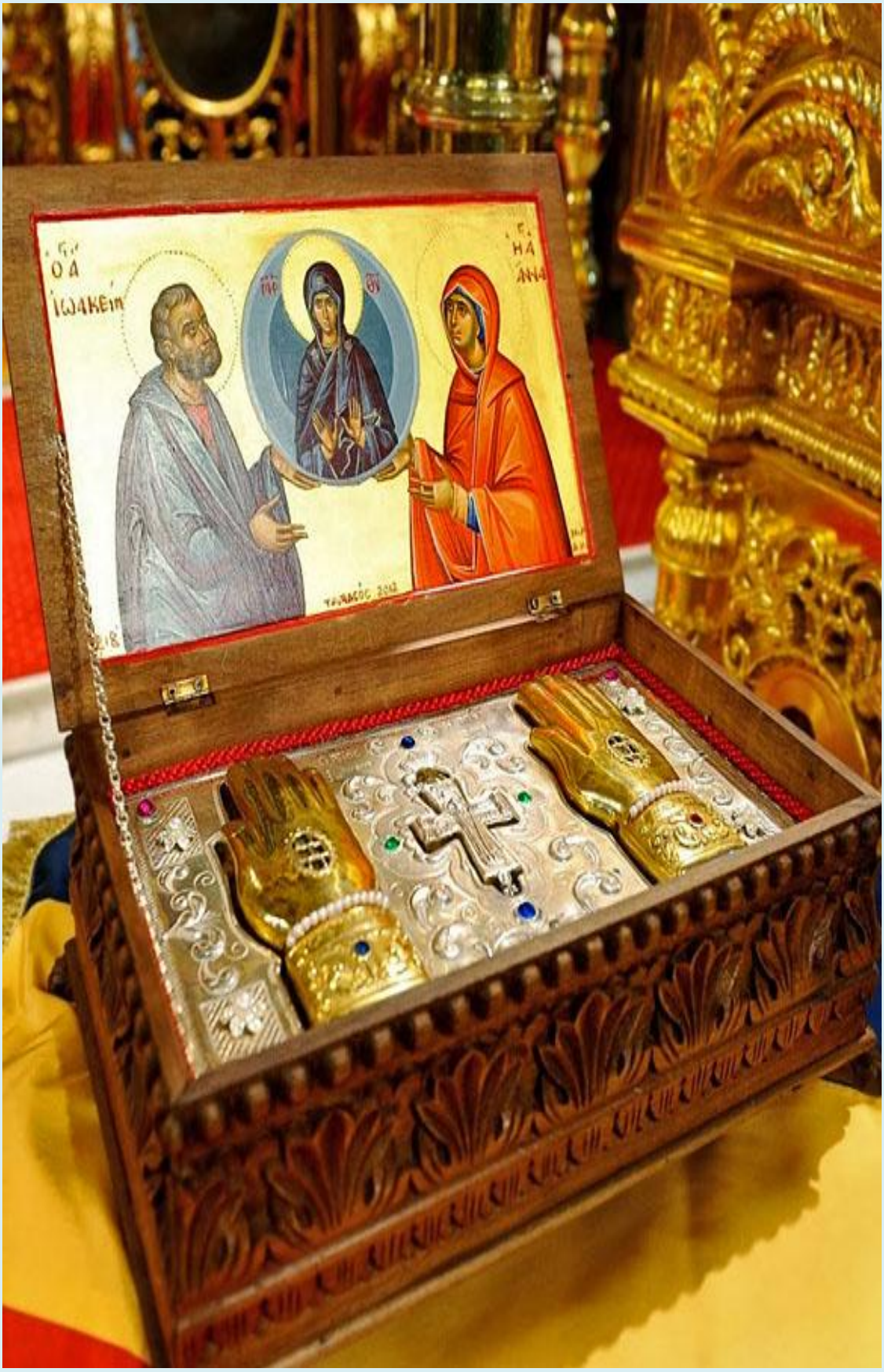

Tezaurul Sfintei Mitropolii de Tamasós şi Oreini din Cipru adăposteşte sfintele şi făcătoarele de minuni moaşte ale dumnezeieştilor Părinţi Ioachim şi Ana.

Răcliţa cuprinzând sfintele moaşte este adeseori trimisă spre închinare şi binecuvântare în Grecia şi alte locuri.

Mitropolitul Isaia de Tamassos şi Oreini, purtând în procesiune sfintele moaşte ale drepţilor Părinţi Ioachim şi Ana

Este vorba de părticele din mâna dreaptă a Sfântului Ioachim (la stânga) şi a Sfintei Ana (în partea dreaptă).

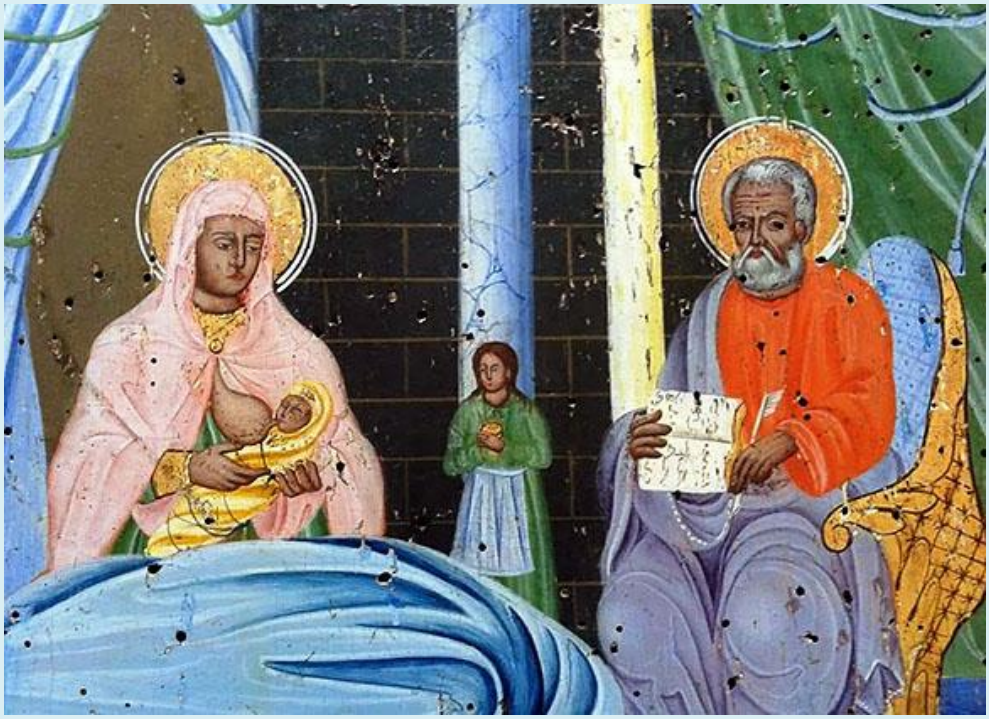

Alăptarea Maicii Domnului de către Sfânta Ana

Pr. Silviu Cluci - Moaştele Sfintei Ana din Sfântul Munte Athos

Moaştele Sfintei Ana se păstrează cu mare evlavie în Kiriakonul schitului, unde pomelnicele primite din întreaga lume sunt pomenite, cu mare râvnă şi aşezare duhovnicească.

Moaştele Sfintei Ana (Foto: Silviu Cluci)

Moaştele Sfinţilor Ioachim şi Ana de la Mănăstirea Kykkos, din insula Cipru

Sfânta Ana, bunica după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, a fost din tribul lui Levi, fiica lui Matthan preotul. După o viaţă lungă şi plăcută lui Dumnezeu, Sfânta Ana s-a strămutat la locaşurile cereşti, la bătrâneţe foarte adâncă. Adormirea sa este sărbătorită în Biserica de Răsărit pe data de 25 iulie. Prăznuirea ei cea mai importantă din calendarul ortodox se face pe 9 septembrie.

Istoricul moaştelor

Această zi este legată de aducerea moaştelor ei în prima biserică din Constantinopol ridicată în cinstea sfintei. Acestea au fost aduse din Ţara Sfântă în Constantinopol în 710 şi până la anul 1333 ele încă se mai aflau în biserica Sfânta Sofia.

Potrivit mărturiei lui Procopius, în vremea domniei împăratului Iustinian cel mare (527-565), în capitala bizantină - Constantinopol - a fost ridicată o biserică închinată Sfintei Ana.

Împăratul bizantin Iustinian al II-lea (685-695; 705-711) a reparat şi întărit vechea biserica a Sfintei Ana, după ce Sfânta Ana i-a apărut în vedenie soţiei sale, însărcinată la acea vreme. Cu această ocazie, Sfintele ei moaşte şi un veşmânt (acoperământ) au fost aduse în Constantinopol şi aşezate în biserică, spre închinare.

Aducerea moaştelor în Sfântul Munte

Codex-ul III al schitului Sfânta Ana oferă informaţii utile cu privire la moaştele Sfintei Ana:

Un preot, trimis cu o scrisoare a Patriarhului Ecumenic, într-una din călătoriile sale, a vizitat oraşul Erzurum (Theodosiopolis) din Armenia. În catedrala Sfinţilor mucenici Mina, Victor şi Vichentie a aflat moaştele mai multor sfinţi, inclusiv cele ale Sfintei Ana. Pentru a nu ajunge moaştele în posesia ereticilor, preotul le-a cumpărat, obţinând un certificat de la mitropolitul Epifanie al Cezareei Capadociei.

Câţiva ani mai târziu, doi arhierei din Patriarhia Antiohiei căutând ajutor financiar, au vizitat Muntele Athos având cu ei moaştele Sfintei Ana şi certificatul de autenticitate, pe care le-au cumpărat de la preotul mai sus amintit. Ajungând la Schitul Provata, l-au întâlnit pe egumenul Matei din Mitilini. Bătrânul Matei fiind înstărit, a cumpărat de la episcopii arabi moaştele (piciorul stâng) Sfintei Ana, împreună cu un certificat de autenticitate.

La Schitul Lavrei

În 1680, patriarhul ecumenic Dionisie al III-lea, care se retrăsese în Mănăstirea Lavra, a construit Kiriakonul schitului. Atunci obştea schitului a decis să cumpere moaştele Sfintei Ana. Ei au trimis o delegaţie la chilia Sfântul Gheorghe din Provata, unde era stareţ părintele Matei din Mitilini. Delegaţia din doi monahi de la Schitul Sfânta Ana Mică, părintele Dionisie şi părintele Gherman; cel din urmă fiind tot din insula Mitilini ca şi părintele Matei.

Bătrânul Matei a refuzat la început să le dea comoara cea de mult preţ. Dar, după câteva zile, fără nici o intervenţie din partea părinților din mănăstire, probabil în urma unei minuni, s-a dus la Sfânta Ana şi a aşezat sfintele moaşte în Kiriakon. De atunci, schitul, căruia până în acel moment i se spunea „Schitul Lavrei", s-a numit Schitul „Sfânta Ana".

Ocrotitoarea copiilor și a maternității

Moaştele Sfintei Ana - partea de jos a piciorului stâng - întregi şi acoperite cu piele, se păstrează cu mare evlavie în Kiriakonul schitului, unde pomelnicele primite din întreaga lume sunt pomenite cu mare râvnă şi aşezare duhovnicească. Nenumărate sunt minunile săvârşite de Sfânta Ana, mai ales în cazurile privind infertilitatea şi naşterea de prunci, atunci când este chemată cu credinţă în rugăciunile lor. În biserică, lângă strana arhierească, se află şi icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana.

În Sfântul Munte se mai află şi alte bucăţi ale moaştelor Sfintei Ana. Astfel, la Mănăstirea Cutlumuş se află întregul picior drept al Sfintei Ana. Mănăstirea Stavronikita păstrează mâna Sfintei Ana. De asemenea, părţi din moaştele Sfintei Ana se mai află şi în Catedrala Patriarhatului din Ierusalim şi Antiohia, în Mănăstirea Kykkos, din insula Cipru.

Teodor Danalache - Moaştele Sfintei Ana, bunica lui Hristos

Moaştele Sfintei Ana, mama Maicii Domnului şi bunica Mântuitorului Iisus Hristos, se află păstrate în Schitul Sfânta Ana, în Sfântul Munte Athos. Pe lângă cele 20 de mari mănăstiri, pe Sfântul Munte Athos mai sunt şi 12 schituri, care adăpostesc obşti mai mici de călugări, precum şi mai multe lăcaşuri ale pustnicilor. Fiecare schit aparţine câte unei mănăstiri dintre cele mari.

Schitul Sfânta Ana aparţine de Mănăstirea Marea Lavră. Schitul Sfânta Ana Mare este cel mai mare şi cel mai vechi schit de pe Sfântul Munte Athos, fiind localizat la 340 de metri altitudine, într-o regiune fertilă, aproape de vârful muntelui, în partea sudică a acestuia. Mai există un schit cu aceeaşi denumire, anume Sfânta Ana mică.

Potrivit tradiţiei Bisericii, Sfânta Ana, bunica lui Hristos, a trăit 69 de ani, iar Sfântul Ioachim, bărbatul ei, a trăit 80 de ani. Potrivit unei mărturii, dreptul Ioachim a murit cu doi ani mai înainte de trecerea la Domnul a Sfintei Ana. La

vârsta de numai 11 ani, Fecioara Maria era deja orfană de ambii părinţi, în vremea în care ea vieţuia în Templu. Sfânta Ana este mijlocitoare pentru naşterea de prunci.

Piciorul stâng al Sfintei Ana

Piciorul stâng al Sfintei Ana, mama Fecioarei Maria şi bunica lui Hristos, se păstrează în Schitul Sfânta Ana mare, cel mai însemnat schit din întreg Sfântul Munte.

Potrivit mărturiei lui Procopius, în vremea domniei împăratului Iustinian cel mare (527-565), în capitala bizantină - Constantinopol - a fost ridicată o biserică închinată Sfintei Ana.

Împăratul bizantin Iustinian al II-lea (685-695; 705-711) a reparat şi întărit vechea biserică a Sfintei Ana, după ce Sfânta Ana i-a apărut în vedenie soţiei sale, însărcinată la acea vreme. Cu această ocazie, Sfintele ei Moaşte şi un veştmânt (acoperământ) au fost aduse în Constantinopol şi aşezate în biserică, spre închinare.

Moaştele Sfintei Ana au fost aduse, din Ţara Sfântă în Constantinopol, în anul 710, acestea fiind păstrate în biserică în Biserica Sfânta Sofia, până în anul 1333.

Prăznuirea Sfintei, în întreaga Biserica ortodoxă, se face în ziua de 9 septembrie, imediat după Naşterea Maicii Domnului.

Canonul Sfintei Ana a fost compus de către Sfântul Teofan, imnograful (817), însă părţi mai vechi din slujbă sunt atribuite şi lui Anatolie din Bizanţ (458).

Adormirea Sfintei Ana este prăznuită în ziua de 25 iulie, care poate coincide cu ridicarea bisericii din Constantinopol ori cu aducerea aici a Sfintelor ei Moaşte.

Schitul Sfânta Ana mare este cel mai vechi şi mai însemnat schit din Sfântul Munte. Schitul a fost întemeiat în ultimele decenii ale secolului al XVII-lea, pentru a păstra în biserică piciorul stâng al Sfintei Ana. Sfintele ei Moaşte au fost aduse în schit de către Cuviosul Simeon, în ziua de 26 octombrie 1666, potrivit codex-ului schitului.

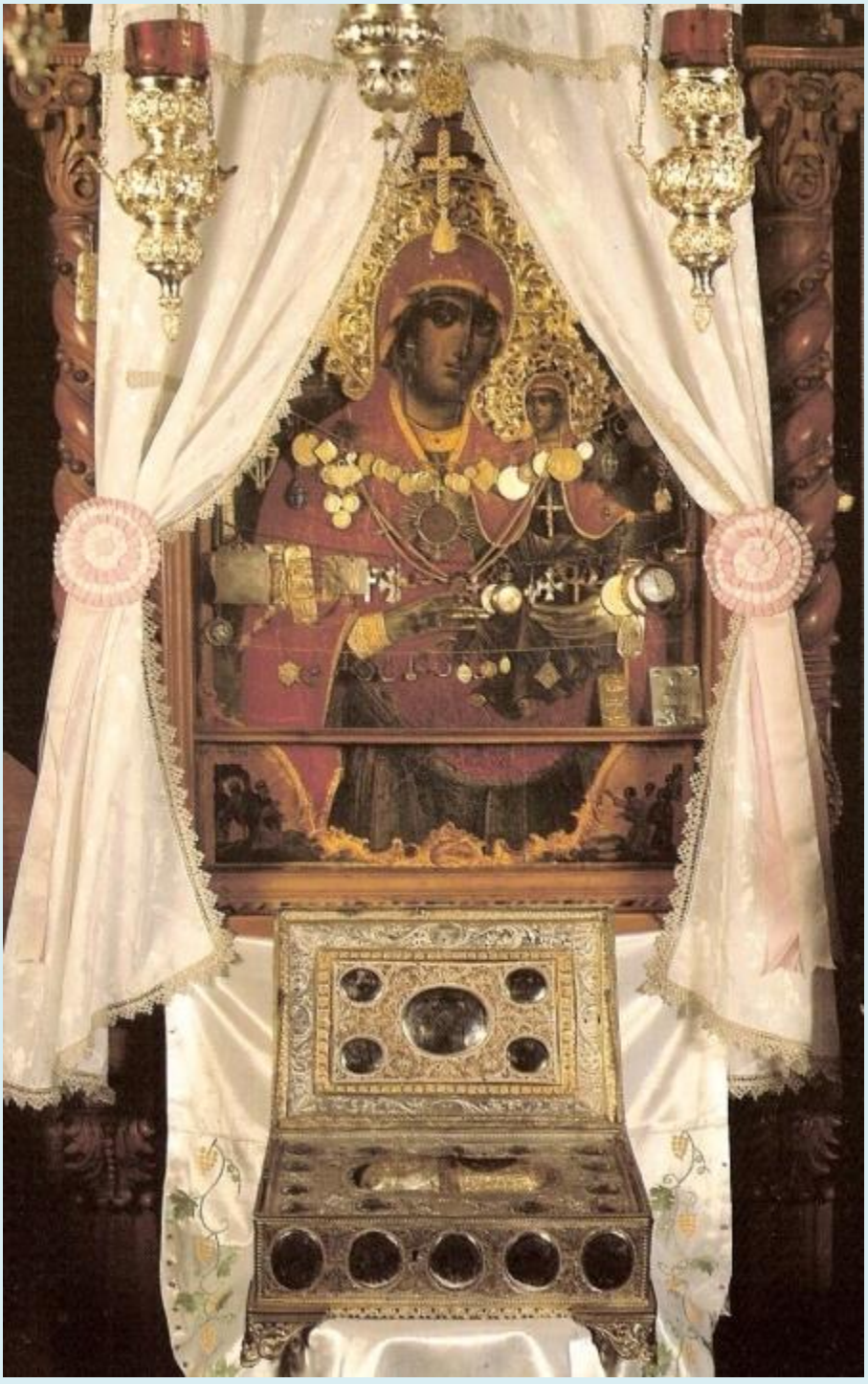

Moaştele Sfintei Ana se păstrează cu mare evlavie în biserica centrală, unde pomelnicele primite din întreaga lume sunt pomenite, cu mare râvnă şi aşezare duhovnicească. Nenumărate sunt minunile săvârşite de Sfânta Ana, mai ales în cazurile privind infertilitatea şi naşterea de prunci.

În bisericile Sfântului Munte se mai află şi alte Moaşte ale Sfintei Ana. Astfel, în biserica din Mănăstirea Cutlumuş se află întregul picior drept al Sfintei Ana. În biserica din Mănăstirea Stavronikita se păstrează mâna Sfintei Ana. Părţi din

trupul Sfintei Ana se mai află şi în Catedrala Patriarhatului din Ierusalim şi Antiohia, în Mănăstirea Kykkos, din insula Cipru, cât şi în alte biserici şi mănăstiri din lume.

Rugăciune către Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana

Însoţirii celei de Dumnezeu alese, dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana, ca celor ce aţi născut pe Maica Vieţii noastre, binecuvântată de Dumnezeu Născătoarea şi Pururea Fecioara Maria, cântări de laudă aducem vouă noi, rugătorii voştri; iar voi, ca cei ce aveţi îndrăzneală către Dumnezeu, păziţi-ne cu

rugăciunile voastre de toate primejdiile pe noi, cei ce cântăm: Bucuraţi-vă, părinţi de trei ori fericiţi!

O, prea fericită însoţire, a dumnezeieştilor părinţi Ioachim şi Ana cei ce staţi lângă scaunul Dumnezeirii, primind laudele acestea ale noastre, izbăviţi-ne cu rugăciunile voastre de chinurile cele veşnice şi de toată ispita, ca împreună cu voi să cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Moaștele Sfintei Ana, bunica Mântuitorului

Potrivit tradiției, Sfânta Ana, mama Maicii Domnului, a trăit șaizeci și nouă de ani, iar soțul său Ioachim, optzeci. Fecioara Maria a rămas orfană de ambii părinți la vârsta de 11 ani, pe vremea când trăia în Templu.

Traducere și adaptare: Pr. Lucian Filip

Sursa: johnsanidopoulos.com

Conform lui Procopiu, pe timpul domniei împăratului Iustinian (527-565), în Constantinopol a fost construită o biserică în cinstea Sfintei Ana. Împăratul Iustinian II (685-695; 705-711) a restaurat această biserică după ce Sfânta Ana i s-a arătat în vis soției sale însărcinate. Tot la acea vreme au fost aduse la Constantinopol trupul și veșmintele sfintei.

Textul slujbei grecești închinate Sfintei Ana a fost compus de către Sfântul Teofan (d. 817), dar părți mai vechi ale slujbei îi sunt atribuite lui Anatoliu din Bizanț (d. 458).

Adormirea sfintei este sărbătorită în Biserica de Răsărit pe data de 25 iulie, zi ce ar putea simboliza și ridicarea primei biserici din Constantinopol în cinstea ei ori aducerea moaștelor în Constantinopol. Acestea au fost aduse din Țara Sfântă în Constantinopol în 710 și până la anul 1333 ele încă se mai aflau în Biserica

„Sfânta Sofia”. Sărbătoarea sa cea mai importantă din calendarul ortodox este pe 9 septembrie.

Cel mai vechi schit de pe Muntele Athos, precum și cel mai îndrăgit, îi este închinat lui „Yiayia” („Bunica”), așa cum o numesc cu drag călugării de la Schitul „Sfânta Ana”.

În biserica principală este păstrată partea inferioară a piciorului stâng al Sfintei Ana. Conform unor manuscrise vechi, acest fragment din moaște a fost adus aici de către Simeon cel drept, pe 26 octombrie 1666. Rămășița trupului Sfintei Ana nu a fost atinsă de stricăciune, făcând de-a lungul timpului nenumărate minuni, mai ales pentru femeile ce nu puteau avea copii.

Întregul picior drept al Sfintei Ana este păstrat la Mănăstirea Cutlumuș, tot pe Muntele Athos.

Mâna este păstrată la Mănăstirea Stavronikita.

Alte rămășițe ale sfintei se mai află la Patriarhia Ierusalimului și a Antiohiei, la Mănăstirea Kykkos de pe insula Cipru, precum și la alte patriarhii ortodoxe și catolice din întreaga lume.

Rugăciunile către Sfânta Ana sunt adresate pentru ajutor la nașterile dificile sau pentru ajutor în a avea copii.

Căsătoria, cale spre sfinţenie - Viaţa Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana

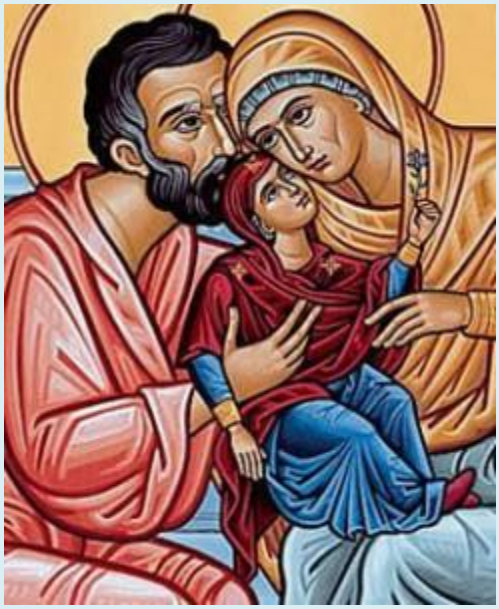

“Aceasta este perechea cea blagoslovită, aleasă de Hristos Dumnezeul nostru spre a fi părinţii Maicii Sale, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioară Maria.

În cântările lor auzim aceasta: ***“O, dumnezeiască pereche, pe toţi părinţii aţi întrecut, căci aţi zămislit pe ceea ce întrece toată zidirea“.***

În Evanghelia Naşterii Mariei, atribuită Sfântului Matei, care ne vorbeşte de acest eveniment, citim: *“Blagoslovita şi pururea slăvită Fecioară Maria, ivită din împărătescul trunchi al seminţiei lui David, s-a născut în oraşul Nazaret şi a fost dusă la Ierusalim, în Templul Domnului. Numele tatălui ei era Ioachim şi al mamei sale, Ana. Familia tatălui era din Galilea, din cetatea Nazaret, iar familia mamei era din Bethleem. Viaţa lor era nepătată şi dreaptă în ochii Domnului, cuvioasă şi fără de greş înaintea oamenilor. Căci toate ale lor le împărţeau în trei: o parte o afieroseau templului şi slujitorilor templului; o altă o împărţeau străinilor şi săracilor; iar a treia o ţineau pentru ei şi pentru nevoile familiei. Astfel, îndrăgiţi de Dumnezeu şi plăcuţi oamenilor, vreme de douăzeci de ani au dus viaţa în curăţie în casa lor, fără nici un copil. Însă au făcut legământ că, de se va întâmpla ca Dumnezeu să-i fericească cu vreun copil, să-l afierosească slujirii Domnului. Din această pricină, se duceau la fiecare praznic de peste an la Templul Domnului“ [Text adaptat după capitolul I al Evangheliei Naşterii Mariei, trad.de Alexander Walker, Ante-Nicene Fathers,Wm.B.Eerdmans Publishing Co., Grands Rapids, Michigan,1981, vol.VIII, p.384.].*

Protoevanghelia Sfântului Iacov afirmă că Ioachim a postit şi s-a rugat într-o pustie sălbatică vreme de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, cerând lui Dumnezeu un copil pentru el şi pentru soţia sa: "Nu mă voi coborî să mănânc, nici să beau, până ce Domnul Dumnezeul meu nu-şi va întoarce privirea către mine, ci rugăciunea îmi va fi hrană şi băutură" (1,7). [*The Protoevangelion of St.James, trad.de Alexander Walker, Ante-Nicene Fathers, vol.VIII, p.361. Protoevanghelia Sfântului Iacov şi Evanghelia Naşterii Mariei sunt preţuite de Tradiţia ortodoxă, dar nu se pun pe aceeaşi treaptă cu Scripturile canonice.*]

În acelaşi timp, Ana se duse în grădină, jelindu-se pentru lipsa copiilor şi rugându-se Domnului: *"Dumnezeul părinţilor noştri, blagosloveşte-mă şi ascultă rugăciunea mea, aşa cum ai blagoslovit pântecele Sarei şi ai dat ei fiu pe Isaac" [Protoev.lui Iacov, op.cât.,p.361.].*

"Şi iată un înger al Domnului a şezut lângă ea, zicând: Ana, Ana, Domnul a auzit rugăciunea ta şi iată vei zămisli şi vei naşte, iar de sămânţa ta se va vorbi în toată lumea" [Ibid., p.362.].

Protoevanghelia ne dă apoi răspunsul Anei la această vestire a îngerului: *"Viu este Domnul Dumnezeul meu, că orice voi naşte, fie parte bărbătească ori femeiască, va fi afierosit Domnului Dumnezeului meu şi va sluji lui intru cele sfinte întreaga viaţă" [Ibid.].*

Astfel, Ana dădu naştere unei fiice pe care a numit-o Maria. Iar *"fata crescu şi când a ajuns de doi ani, Ioachim zise Anei: Haide să o ducem la Templul Domnului, ca să ne împlinim legământul cu care ne-am legat către Domnul, ca nu cumva să se mânie pe noi şi să nu mai primească prinosul nostru. Dar Ana răspunse: Să aşteptăm până la al treilea an, ca nu cumva să nu-şi mai cunoască tatăl şi mama"[Ibid.].*

Când copila sfântă a ajuns la vârsta de trei ani, părinţii şi-au plinit legământul şi au dat-o preoţilor spre a fi crescută în Templul Domnului. Acest eveniment e pomenit şi prăznuit în Biserica ortodoxă la 21 noiembrie, la praznicul Intrării în Biserică a Maicii Domnului.

Tradiţia spune că mai apoi Ioachim şi Ana se duceau să-şi vadă fiica o dată pe an, la aniversarea aducerii ei la preoţi. La fiecare dintre aceste prilejuri mama sa îi dădea câte o haină pe care o făcuse în anul dinainte.

La câţiva ani de la intrarea Mariei în Templu, Ioachim şi Ana au trecut din această viaţă. El avea pe atunci optzeci de ani, iar ea şaptezeci şi nouă".

Stihira la Vecernia mare a Naşterii Maicii Domnului: (8 septembrie), glas 2 ***Acesta este glasul lui Ioachim şi al Anei ce tainic prăznuiesc, zicând: Bucuraţi-vă împreună cu noi, Adame şi Evo astăzi, căci nouă, cărora de demult prin călcarea poruncii Raiul s-a încuiat, rod prea slăvit ni s-a dat. Fiica lui Dumnezeu Maria, nouă tuturor intrarea deschizând.***

Stihira la Vecernia mare a Naşterii Maicii Domnului, glas 4: ***Ana cea stearpă şi neroditoare astăzi să plesnească cu mâinile; să se împodobească cele pământeşti, împăraţii să salte, preoţii intru binecuvântări să se veselească şi să prăznuiască toată lumea, căci iată împărăteasa şi cea fără prihană mireasa Părintelui, din rădăcina lui Iesei a odrăslit. De acum femeile nu vor mai naşte fii intru întristăciuni; căci bucuria a înflorit şi viaţa tuturor oamenilor în lume vieţuieşte. De acum darurile lui Ioachim nu se vor mai întoarce înapoi; căci plângerea Anei intru bucurie s-a prefăcut. Bucuraţi-vă împreună cu mine zicând, tot alesul lui Israel, că iată au dat mie Domnul lăcaş însufleţit al dumnezeieştii slavei Lui, spre veselia cea de obşte şi bucuria şi mântuirea sufletelor noastre.***

Slavă la Vecernia Sfinţilor Ioachim şi Ana, glas 8: ***Cei ce din coapse neroditoare au odrăslit toiag sfânt pe Născătoarea de Dumnezeu, din care a răsărit mântuirea lumii, Hristos Dumnezeu, însoţirea cea bună, împreunarea cea sfântă, Ioachim şi Ana, aceştia mutându-se la lăcaşurile cereşti, împreună cu fiica lor, Preacurata Fecioară, cu îngerii dănţuiesc şi fac rugăciuni pentru lume; a căror pomenire săvârşind cu bună credinţă, cântând zicem: Cei ce vă chemaţi moşi lui Hristos, pentru fiica lui Dumnezeu şi Preacurata Maria, rugaţi-vă pentru sufletele noastre.***

(extras din cartea: Vieţile Sfinţilor căsătoriţi de David şi Mary Ford)

Fericitul Filotei Zervakos – Predică la praznicul dumnezeieştii maici, Sfânta Ana

La mulţi ani întru Hristos şi surorilor noastre duhovniceşti care se numesc Ana sau Ana-Maria!

” (…) Ioachim şi Ana trăiau în Palestina şi erau mâhniţi din cauză că nu aveau copii, mai ales că în vremea aceea familiile care nu aveau copii erau desconsiderate. Erau socotiţi oameni blestemaţi. Chiar şi în Biserică, la Templu, când mergeau, trebuiau să stea în spate de tot, cu mult depărtaţi de ceilalţi. Şi darurile şi jertfele lor trebuiau să le aducă ultimii dintre toţi. Erau astfel într-o mare mâhnire, o dată din cauză că nu aveau copii şi apoi din cauza batjocurii oamenilor.

Într-o zi, Ioachim, evlavios şi cu frică de Dumnezeu cum era, curat şi plin de dragostea cea către Dumnezeu şi către Casa Sa, a alergat primul dintre toţi să-şi dea darul, pe când nici nu venise altcineva.

Preotul când l-a văzut şi l-a recunoscut, l-a izgonit: „Pleacă, blestemate, ai venit primul să aduci darul ? Pleacă, să nu se coboare foc să te mistuiască“.

Om era şi ca un om s-a întristat foarte. Îl durea inima şi mai mult de atât, îl blestemase un preot! Nu un om oarecare, ci un preot, şi-l numise „blestemat”!

A şi plecat din Templu, întorcându-se acasă plângând şi zicând soţiei sale: ***„Iubită soţie, eu voi pleca. Voi merge sus în munte şi acolo Îl voi ruga pe***

Dumnezeu să dezlege durerea noastră, căci nu mai rabd să ne batjocorească oamenii. Noi nu suntem nici nelegiuiţi, nici hoţi, nici oameni răi. Noi lucrăm poruncile lui Dumnezeu. N-am nedreptăţit pe nimeni. Pe toţi îi iubim şi de toţi ne îngrijim şi primim atâta desconsiderare şi încă şi de la un preot. Voi merge, deci, în munte şi-L voi ruga pe Dumnezeu să ne dea copii, să avem urmaşi. Şi dacă nu mă va auzi şi nu-mi va împlini rugămintea, voi rămâne acolo să mă mănânce fiarele sălbatice, mai bine decât să am o astfel de viaţă de batjocură din partea oamenilor. Mergi, i-a zis soţiei şi tu în grădină şi fără să te vadă cineva, deschide-ţi inima lui Dumnezeu şi Dumnezeu văzând credinţa noastră nu va batjocori rugămintea noastră, căci zice profetul David: «Voia celor cu frica Lui o va face şi rugăciunea lor o va asculta». Văzând Dumnezeu frica şi dragostea noastră, nu este cu putinţă să ne treacă cu vederea rugămintea".

Şi într-adevăr a mers în munte şi în ceasul în care a început să se roage cu lacrimi, cu credinţă şi căldură, a simţit ca şi cum L-ar vedea pe Dumnezeu, stând în ceruri, pe Dumnezeul a toate şi a vorbit cu El şi I-a zis durerea lui şi L-a rugat să-i asculte rugămintea.

Dumnezeu, Cel care vede şi cunoaşte inima omului, a primit rugăciunea lui şi l-a trimis pe Arhanghelul Gavriil, zicându-i: ***„Mergi la robul meu Ioachim şi spune-i că am primit rugăciunea lui şi spune-i că vor naşte o fată din care se va naşte Mântuitorul şi Izbăvitorul lumii. Să înceteze deplin tristeţea sa. Să oprească lacrimile. Să se facă lacrimile lui în bucurie şi desfătare duhovnicească. Căci nu s-a născut niciodată vreo fată mai sfântă şi mai curată şi mai înaltă chiar decât cetele îngereşti, decât fata care i se va naşte".***

A primit cu bucurie Ioachim această veste bună şi plin de mângâiere a coborât din munte, a fugit acasă şi şi-a îmbrăţişat soţia, spunându-i şi ei vestea primită.

Şi de cum deschise gura şi i-a povestit cuvintele îngerului îi zice şi ea: ***„Aceeaşi veste mi-a adus-o şi mie îngerul".***

Şi de atunci a zămislit Ana şi a născut-o mai apoi pe Maica Domnului, pe acea fată care s-a învrednicit, pentru marea ei curăţie şi sfinţenie şi mai ales pentru multa ei smerenie, să se înalţe până la ceruri şi să-L coboare de acolo pe Dumnezeul a toate şi să-i unească pe oameni cu Dumnezeu, căci existase vrăjmăşie între Dumnezeu şi oameni, între cer şi pământ. Căci protopărinţii noştri Adam şi Eva, deoarece nu L-au ascultat pe Dumnezeu şi au călcat porunca Lui şi s-au arătat nemulţumitori de tot ceea ce Dumnezeu le dăruise, au fost blestemaţi şi izgoniţi din Rai. Şi de atunci toţi cei care s-au născut de la Adam şi Eva şi până în vreme naşterii Preasfintei au fost osândiţi în iad, în întuneric, în legătura stricăciunii şi a morţii, în loc întunecat de nedescris. Acolo

au fost osândiţi şi marii patriarhi şi profeţi şi toţi drepţii, plătind neascultarea părinţilor lor.

Când s-a născut Maica Domnului şi apoi Mântuitorul din ea, iadul s-a luminat şi cele pământeşti s-au unit cu cele cereşti. Dumnezeu S-a făcut om şi i-a eliberat pe oameni. Şi în această taină s-a servit de Maica Domnului, Fecioara Maria. Aceasta s-a făcut mijlocitoare şi făcătoare de pace. Pentru multa ei smerenie a ales-o Dumnezeu dintre toate celelalte fiice ale oamenilor şi a înălţat-o până la ceruri. Despre aceasta înţeleptul a zis în pildele sale: „Multe femei au prins putere, preţuind slava ta cea mai înaltă şi mai râvnită dintre toate".

Multe femei ca Sara, Rebeca, Rahila, Iudita şi altele au făcut fapte mari şi s-au învrednicit de slavă pentru viaţa lor curată…Tu, însă, Fecioară, ai dobândit toate virtuţile în putere, sfinţenie, în curăţie şi puritate şi mai mult decât atât, toate în smerenie, în cea care pe toţi îi înalţă şi celor mândri le stă împotrivă.

Aşa s-a făcut Sfânta Ana, a cărui prăznuire astăzi o facem, pricină a mântuirii împreună cu fiica ei. Precum o cinstim pe Maica Domnului, Născătoarea de Dumnezeu, care s-a făcut solitoare a mântuirii noastre, a slavei noastre, a fericirii noastre şi ne-a unit cu Dumnezeu, ne-a făcut fii ai lui Dumnezeu şi dumnezei prin har, aşa cum se cuvine a o lăuda, cinsti, slăvi pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi Fecioara Maria, la fel şi pe mama ei, Sfânta Ana.

Căci dacă n-ar fi fost Sfânta Ana, nu s-ar fi născut nici Maica Domnului. Mare este şi slava şi puterea Sfintei Ana, căci fără ea nu s-ar fi născut Maica Domnului, cea mai înaltă decât cerurile şi mai curată şi mai strălucitoare decât soarele, cea fără de asemănare mai înaltă decât heruvimii şi serafimii şi decât toate puterile îngereşti şi decât toţi Sfinţii. Amin".

(Din: "Călător către cer. Viaţa, predicile şi vedeniile Fericitului Filotei Zervakos, Editura Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2002)

Cuviosul Paisie Aghioritul despre viaţa de familie şi naşterea de prunci

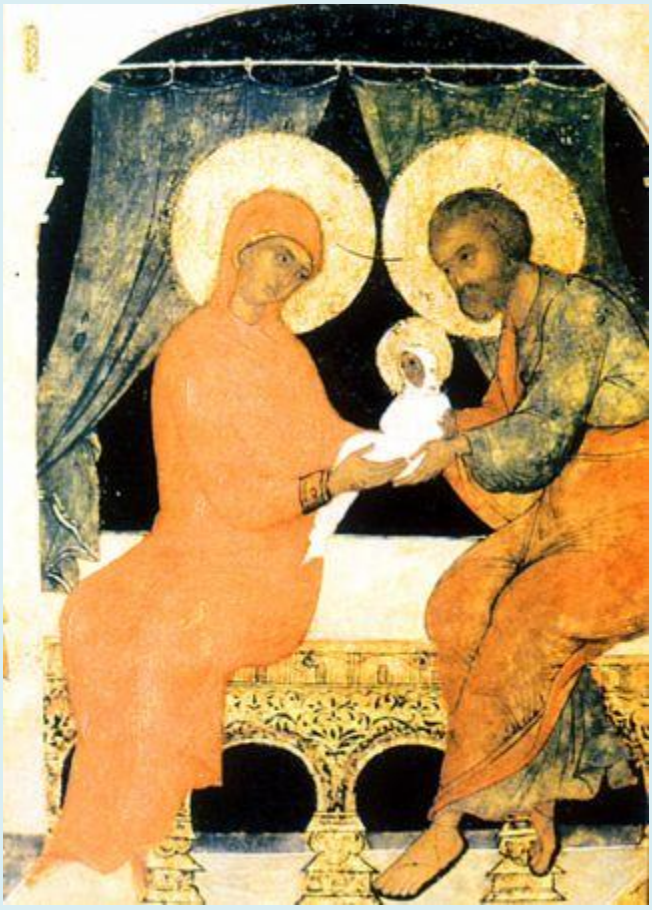

Sfinţii Ioachim şi Ana sunt perechea cea mai nepătimaşă

- Părinte, vorbiţi-ne despre Sfinţii Ioachim şi Ana, părinţii Maicii Domnului. Cândva aţi început să ne spuneţi ceva despre ei.

- De mic copil aveam mare evlavie la Sfinţii Ioachim şi Ana. Chiar am spus cuiva, că atunci când mă vor face călugăr, aş vrea să-mi pună numele de Ioachim. Cât de mult le datorăm! Sfinţii Ioachim şi Ana sunt perechea cea mai nepătimaşă care a existat vreodată. Nu au avut deloc cugetare trupească.

Dumnezeu aşa l-a plăsmuit pe om şi astfel, fără patimă, ar fi vrut să se nască oamenii. Dar după cădere a intrat patima în relaţia dintre bărbat şi femeie. ***De îndată ce s-a aflat o pereche nepătimaşă, aşa cum l-a plăsmuit Dumnezeu pe om şi aşa cum voia să se nască oamenii, s-a născut Maica Domnului, această făptură neprihănită, din care mai apoi S-a întrupat Hristos. Gândul îmi spune că Hristos ar fi venit mai devreme pe pământ dacă ar fi existat o pereche neprihănită, aşa cum au fost Sfinţii Ioachim şi Ana.***

Romano-catolicii au ajuns la înşelare şi cred, chipurile din evlavie, că Maica Domnului s-a născut fără să aibă păcatul strămoşesc. Dar Maica Domnului nu s-a născut fără păcatul strămoşesc, ci aşa cum a vrut Dumnezeu să se nască oamenii după creaţie. Ea a fost preacurată (*1.Maica Domnului s-a născut în chip firesc şi nu fără împreunare. "A fost preacurată", pentru că, aşa cum scrie şi Sfântul Ioan Damaschin în cuvântul său "La Naşterea Preasfintei Stăpânei noastre Născătoarea de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria", s-a zămislit "în întreagă înţelepciune" (vezi P.G. 96, 669A), dar, prin nevoinţa ei, şi-a sporit sfinţenia pe care a primit-o de la părinţi, respingând "tot gândul nefolositor şi vătămător de suflet înainte de a se îndulci de el" (Ibidem 676B).*), pentru că zămislirea ei s-a făcut fără plăcere trupească.

Sfinţii Ioachim şi Ana, după rugăciunea fierbinte făcută către Dumnezeu pentru a le dărui un copil, s-au împreunat nu din poftă trupească, ci din ascultare faţă de Dumnezeu. Iar taina aceasta mi s-a descoperit la Sinai (*Stareţul a pustnicit la Sinai, la Peştera Sfinţilor Galaction şi Epistimia, între anii 1962-1964. Iar cele descoperite lui, Stareţul nu ni le-a spus.*).

Înfrânarea în viaţa de căsătorie

Dumnezeu "pe toate le-a făcut bune foarte" (Fac. 1, 31). Bărbatul simte o atracţie firească spre femeie şi femeia spre bărbat. Dacă nu ar fi existat această atracţie, niciodată nimeni nu s-ar fi încumetat să facă familie, ci s-ar fi gândit la greutăţile pe care le-ar fi întâmpinat mai târziu cu creşterea copiilor, etc. şi nu ar fi hotărât să pornească pe această cale.

După căderea celor întâi zidiţi, cugetarea trupească ar fi putut fi la unii oameni de cinci la sută, la alţii zece, treizeci, etc., însă astăzi unde se mai află oameni care să aibă numai cinci la sută cugetare trupească, adică să aibă o cugetare curată. Cu toate acestea, tuturor oamenilor li s-a dat de la Dumnezeu posibilitatea să ajungă la nepătimire, dacă se nevoiesc cu mărime de suflet.

Cei căsătoriţi, fiindcă duc o viaţă conjugală, nu sunt îndreptăţiţi să uite că omul nu este numai trup, ci este şi duh şi să trăiască astfel fără frâu (vezi Nota detaliată:.*Referitor la subiectul relaţiilor dintre soţi, Părintele Paisie a scris într-o scrisoare:"Despre subiectul de care mă întrebi, referitor la relaţiile între soţi, atât ale preoţilor căsătoriţi, cât şi ale mirenilor, Sfinţii Părinţi nu rânduiesc ceva precis şi de aceea el este ceva care nu poate fi încadrat în canoane, pentru că nu pot fi puşi toţi oamenii pe acelaşi calapod. Sfinţii Părinţi lasă lucrul acesta la discernământul, mărimea de suflet, sensibilitatea duhovnicească şi la puterea fiecăruia. Pentru a mă face mai înţeles îţi scriu câteva cazuri de preoţi căsătoriţi şi mireni care încă trăiesc şi pe care îi cunosc. Dintre aceştia sunt unii care au venit în contact după căsătoria lor şi după ce*

au dobândit unul, doi sau trei copii, au hotărât apoi să trăiască în curăţie. Alţii vin odată pe an pentru naştere de prunci, după care trăiesc ca fraţii. Alţii evită perioadele posturilor şi după aceea vin în contact. Iar alţii nu pot izbuti nici aceasta. Unii, o dată în mijlocul săptămânii, pentru a avea trei zile înainte de Sfânta împărtăşanie şi trei zile după. Iar alţii se poticnesc şi în aceasta. De aceea şi Hristos, după înviere, atunci când S-a arătat apostolilor, cunoscând neputinţa firii omeneşti, a rostit mai întâi aceste cuvinte: "Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi eu pe voi… Luaţi Duh Sfânt; cărora veţi ierta păcatele le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute". Scopul este să se nevoiască omul cu discernământ şi mărime de suflet, potrivit cu puterile lui duhovniceşti. La început, fireşte, nu ajută vârsta, dar, cu cât trec anii şi se vlăguieşte trupul, se poate impune duhul şi astfel pot şi cei căsătoriţi să guste puţin şi din desfătările dumnezeieşti. Şi astfel se retrag în chip firesc de la plăcerile trupeşti, pe care încep să le vadă ca pe nişte nimicuri. În felul acesta se înduhovnicesc, oarecum şi cei căsătoriţi ajungând astfel în Rai pe cărarea odihnitoare cu cotituri. Monahii însă o iau de-a dreptul, căţărându-se pe stânci şi astfel se urcă în Rai. Trebuie să ai în vedere, Părinte, că subiectul relaţiilor conjugale nu este numai subiectul tău şi nici nu ai dreptul să-l aranjezi numai tu singur, ci "cu bună învoială", după cum spune Apostolul Pavel. Dar şi atunci când se face "cu bună învoială", este trebuinţă de atenţie. Căci cel tare duhovniceşte trebuie să se pună în situaţia celui slab. De multe ori, ca să nu mâhnească un soţ pe celălalt, spune că este de acord să se înfrâneze pentru o vreme, dar lăuntric se chinuieşte. Iar aceasta o pătimesc mai ales femeile, care au şi puţină frică de Dumnezeu, dar au şi un trup vioi. De multe ori, unii bărbaţi evlavioşi din lipsă de discernământ, atunci când aud de la femeile lor că sunt de acord, se silesc să prelungească această perioadă de înfrânare, făcându-le astfel pe femeile lor să se chinuiască, să izbucnească în crize de nervi, etc… Bărbaţii crezând că femeile lor au sporit în virtutea înfrânării, vor să trăiască în înfrânare pentru perioade şi mai mari de timp, dar în felul acesta duc pe femeile lor în ispită, silindu-le să-şi caute prieteni. Şi dacă se întâmplă aceasta, le chinuie mustrarea conştiinţei pentru cădere, iar bărbaţii încearcă să trăiască şi mai virtuos, văzând pe femeile lor că nu mai au dispoziţie. Şi cred astfel că ele au sporit duhovniceşte şi nu mai doresc lucruri trupeşti. Fireşte, pricină este egoismul femeiesc justificat şi invidia lor, datorate complexului de inferioritate pe care îl au. Femeia atunci când îl vede pe bărbatul ei că vrea să ducă o viaţă duhovnicească, se sileşte pe sine ca să-l întreacă. Dar, iartă-mă, că am intrat în livezi străine, căci lucrarea monahului este şiragul de metanii şi nu aceste subiecte. Dar ca să nu te mâhnesc, am fost nevoit să-ţi scriu câteva din cele (pe care le ştiu de departe), care îi chinuiesc pe fraţii noştri din lume şi prin care dau loc vrăjmaşului. Are mare însemnătate şi faptul că amândoi soţii să aibă acelaşi temperament. Iar dacă se întâmplă ca unul să aibă un temperament mai domol şi celălalt mai vioi, atunci trebuie să se facă o jertfă din partea celui mai puternic pentru cel slab, care încet-încet va fi ajutat să-şi

dobândească sănătatea sufletească. Şi astfel, sănătoşi amândoi, să meargă înainte" (Preot Dionisie Tati, "Stareţul Paisie", Koniţa 1995, pp. 176-178).

Ci trebuie să se nevoiască pentru a-şi supune trupul duhului. Iar dacă vor încerca să trăiască duhovniceşte, sub povăţuirea duhovnicului lor, vor începe să guste încet-încet bucurii şi mai înalte, duhovniceşti şi nu le vor mai căuta pe cele trupeşti. Soţii au datoria să se nevoiască pentru a se înfrâna, ca să nu transmită patima trupească şi copiilor lor. Un copil ai cărui părinţi au multă cugetare trupească are de mic astfel de înclinaţii, pentru că ia cugetare trupească de la ei. La început ea este slabă, ca şi toate celelalte patimi ce se moştenesc – că urzica care, atunci când o plantezi, o poţi lua în mână, dar când se măreşte înţeapă – dar se poate vindeca de către un duhovnic bun care are discernământ. Iar dacă nu o taie la o vârstă mică, va trebui să se nevoiască mult să o taie atunci când ea va creşte.

Intervenţia raţiunii omeneşti în voia lui Dumnezeu, cu privire la naşterea de prunci

De multe ori, destule perechi de soţi îmi destăinuiesc neliniştea lor cu privire la naşterea de prunci şi îmi cer părerea. Unele perechi se gândesc să facă doi-trei copii, iar altele doresc să dobândească mai mulţi. Însă ceea ce îi va ajuta cel mai mult este să lase lui Dumnezeu acest subiect al naşterii de prunci. Să-şi încredinţeze viaţa lor Proniei dumnezeieşti şi să nu-şi facă programele lor. Trebuie să creadă că Dumnezeu, Care se îngrijeşte de păsările cerului, cu atât mai mult se va îngriji de proprii lor copii.

Era un marinar care s-a căsătorit la vârsta de douăzeci şi opt de ani. Sărac şi el, săracă şi fata pe care a luat-o, au închiriat un subsol în care să locuiască. Tânăra a găsit ceva de lucru şi trăiau foarte cumpătat. Închipuiţi-vă, drept masă aveau o ladă de fructe, pe care le-au cumpărat o singură dată. După aceea au dobândit şi copii şi făceau mari economii ca să-i crească. Şi cu toate acestea, încet-încet s-au căpătuit.

Unii încearcă mai întâi să le aranjeze pe toate celelalte şi după aceea se gândesc la copii. Nu-L pun la socoteală deloc pe Dumnezeu. Alţii spun: "Astăzi viaţa este grea. Ajunge un copil, cu toate că şi pe acesta îl creşti cu destulă greutate" şi nu mai fac alţi copii. Aceştia nu-şi dau seama cât de mult păcătuiesc cu această concepţie a lor, pentru că nu-şi pun nădejdea în Dumnezeu. Dumnezeu este milostiv şi de îndată ce va vedea că nu mai pot face faţă, nu le va mai dărui alţi copii.

Mulţi se căsătoresc, dar nu se gândesc că scopul căsătoriei este să facă copii şi să-i educe creştineşte. Nu vor copii mulţi, ca să nu aibă necazuri, dar au în

apartamentele lor câini, pisici… Mi-au spus unii că acum (s-a spus în noiembrie 1990) în America, unii oameni ţin în casele lor în loc de câini, un fel de purceluşi, care sunt foarte scumpi şi nu cresc repede. Au fost făcuţi în aşa fel, încât să-i poată ţine în apartamentele lor. Nu vor să aibă copii, pentru că le vine greu să-i spele, etc, dar să spele porci nu. Câinele cel puţin este şi paznic. Dar ca să ţii porci în casă… înfricoşător! În Australia (Stareţul a mers în Australia în 1987, în urma invitaţiei făcută de Biserică, pentru a-i ajuta duhovniceşte pe grecii de acolo) am văzut azile pentru câini, pisici…, chiar şi cimitir pentru animale. Oamenii, aşa cum progresează, vor creşte şoareci şi vor face conserve din ei pentru a hrăni pisicile şi vor creşte iepuri pentru a hrăni câinii, în timp ce atâţia oameni mor de foame. Şi ca să vezi, dacă omoară cineva un câine, se poate să plătească mai mult decât dacă ar omorî un om. Depinde, fireşte şi al cui este câinele… Unde am ajuns?! În vremea noastră omul valorează mai puţin decât un câine.

Şi mă mir cum de unii duhovnici pot spune anumite ciudăţenii. Odată nişte închinători care au venit la Colibă m-au întrebat: "Părinte, Sfântul Ioan Gură de Aur scrie undeva ca soţii să nu facă copii?".

"Ce sunt acestea pe care le spuneţi? De unde le-aţi auzit?", îi întreb. "Părintele cutare ne-a spus".

Mă duc atunci la acel părinte şi-l întreb: "Ai spus aşa ceva?".

"Da", îmi răspunde acela.

"Dar unde ai găsit scris asta?", îl întreb din nou.

"Sfântul Ioan Gură de Aur spune aceasta în cuvântul său «Despre Feciorie», îmi răspunde". "

Ascultă, îi spun, eu nu l-am citit pe Sfântul Ioan Gură de Aur, dar nu se poate ca el să fi spus aşa ceva, altceva o fi spunând acolo. Adu-mi cartea să văd ce scrie".

Acela îmi aduce cartea şi-mi arată locul. Îl citesc şi văd că Sfântul scrie acestea: "Acum s-au înmulţit oamenii şi vi se dă posibilitatea să trăiţi şi în feciorie. Nu mai este ca în vechime când trebuiau să lase urmaşi" şi nu zice "să nu naşteţi copii". Însă acela continua să insiste. Este cu putinţă ca fiind cleric şi teolog, să spună astfel de lucruri? Pe lângă faptul că vrea să arate că îl citeşte pe Sfântul Ioan Gură de Aur, că scrie şi lucrări teologice, mai vrea să fie considerat şi un duhovnic bun. Ştiţi ce vătămare pricinuiesc astfel de interpretări greşite oamenilor care vor să-şi odihnească gândul?

Pentru mulţi care trăiesc lumeşte, astăzi familia nu mai are sens. De aceea tinerii fie nu se căsătoresc, fie se căsătoresc dar nu fac copii, fie îşi omoară copiii prin avorturi şi astfel ei singuri îşi stârpesc neamul lor. Adică ei singuri se distrug, nu îi distruge Dumnezeu. În timp ce oamenii credincioşi, care ţin poruncile lui Dumnezeu, primesc harul dumnezeiesc, pentru că Dumnezeu este obligat oarecum să-i ajute în aceşti ani grei prin care trecem. Şi vedem creştini familişti, aducând la viaţă pe toţi copiii dăruiţi de Dumnezeu şi crescându-i în frica Lui. Iar toţi aceşti copii sunt echilibraţi, bucuroşi şi sporesc în toate, având asupra lor binecuvântarea lui Dumnezeu. Şi de la neliniştea pentru apropierea sfârşitului lumii, vedem astăzi cum, cu harul lui Dumnezeu, propăşeşte o generaţie bună. Diavolul distruge, dar şi Bunul Dumnezeu lucrează şi nu va lăsa să dispară neamul nostru.

Greutăţi în naşterea de prunci

- Părinte, o femeie care nu este ortodoxă, dacă nu poate dobândi copil, îi este îngăduit, dacă cere, să se încingă cu panglica ce o atingem de Sfintele Moaşte ale Sfântului Arsenie [Capadocianul]? *(Sfântul Arsenie, aşa cum se vede din viaţa lui, în cazurile de sterpiciune binecuvânta o sforicică şi o dădea femeii s-o poarte ca să i se dezlege sterpiciunea. Stareţul ne spunea că în cazurile asemănătoare să atingem o bucată de panglică de Sfintele Moaşte ale Sfântului Arsenie şi să o dăm femeii care are problema, s-o poarte.)*

- Crede cu adevărat în puterea Sfântului sau se gândeşte că va fi ajutată în chip magic? Dacă crede în puterea Sfântului i se îngăduie s-o poarte.

La unele femei care nu pot dobândi copii acţionează legile duhovniceşti, pentru că nu au făcut familie la timp. Încep să aleagă, zicând: "Nu, acesta este aşa, celălalt altfel", dau apoi o făgăduinţă cuiva, dar în acelaşi timp se uită şi la altul, după aceea spun "nu" celui căruia îi dăduse făgăduinţa, iar acesta în loc să considere o binecuvântare faptul că îl lasă înainte de a se căsători, merge să se sinucidă. Ei, ce fel de familie va face o astfel de tânără? Alte femei nu pot face copii pentru că în anii tinereţii lor au trăit o viaţă destrăbălată. Iar altele sunt afectate de alimentaţie, căci un număr mare de alimente conţin multe chimicale şi hormoni.

Există şi perechi care, de îndată ce se căsătoresc, vor să dobândească imediat copii şi dacă întârzie puţin îi cuprinde neliniştea. Dar cum să dobândească copii când ei sunt plini de nelinişte şi stres? Dacă vor alunga neliniştea şi stresul şi vor pune o bună rânduială duhovnicească în viaţa lor, atunci vor dobândi copii.

Uneori Dumnezeu intenţionat întârzie să dea copii unei perechi. Aţi văzut că Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana, precum şi Proorocului Zaharia şi Sfintei

Elisabeta abia la bătrâneţe le-a dăruit Dumnezeu copil? Şi aceasta a făcut-o în ambele cazuri, pentru a împlini planul său cel din veşnicie de mântuire a oamenilor.

Soţii trebuie să fie totdeauna pregătiţi să primească voia lui Dumnezeu în viaţa lor. Pe cel care se încrede în Dumnezeu, El nu-l va lăsa. Noi nu facem nimic pentru Dumnezeu, iar El face atâtea pentru noi. Cu câtă dragoste şi dărnicie ni le dă pe toate! Există oare ceva pe care Dumnezeu să nu-l poată face?

O pereche avea cinci copii, care, atunci când s-au făcut mari, au plecat şi s-au aranjat la casele lor, lăsându-i astfel singuri pe părinţi. Atunci aceştia au hotărât să mai facă încă un copil, ca să-l aibă lângă ei la bătrâneţele lor. Cu toate că femeia era la vârsta la care nu mai putea face copii şi omeneşte, aceasta era cu neputinţă, aveau însă mare credinţă în Dumnezeu şi de aceea au dobândit un băiat. Astfel au avut împreună cu ei la bătrâneţe pe fiul lor cel mai mic, pe care l-au crescut şi l-au căpătuit apoi şi pe el.

Naşterea de prunci nu depinde numai de om, ci şi de Dumnezeu. Când Dumnezeu vede smerenie la perechea care întâmpină greutăţi în dobândirea de copii, atunci el le dă nu numai un copil, ci chiar şi mai mulţi. Însă atunci când vede încăpăţânare şi egoism, nu le împlineşte cererea lor, deoarece aceasta ar însemna să-i odihnească în patimile lor. De aceea soţii trebuie să se lase cu totul în voia lui Dumnezeu şi să spună: “Dumnezeul meu, Tu te îngrijeşti de binele nostru, «facă-se voia Ta»”. Şi atunci se va împlini ceea ce cer. Deoarece numai atunci se va face voia lui Dumnezeu când spunem: “facă-se voia Ta” şi ne încredinţăm Lui întru toate. Însă noi, pe de o parte spunem: “Facă-se voia Ta”, iar pe de alta insistăm să se facă voia noastră. Atunci ce să mai facă Dumnezeu cu noi?

Cazuri de nerodire

- Părinte, doi soţi care au stigmatul anemiei mediteraneene ne-au întrebat dacă trebuie să facă copii. Noi le-am spus să-l întrebe pe duhovnicul lor.

- Duhovnicii nu pot spune acestor perechi să nu facă copii. Ci trebuie să le cultive mărimea de suflet, care să-i îndemne la înfrânare şi să-i iconomisească cu discernământ.

- Părinte există perechi, care, deşi trăiesc foarte duhovniceşte şi vor să dobândească copii, totuşi nu pot.

- Dumnezeu multora nu le dă copii, pentru ca astfel să iubească pe toţi copiii din lume ca pe ai lor şi să-i ajute la renaşterea lor duhovnicească.

Cineva nu avea copii, dar atunci când ieşea din casă, toţi copiii din vecini alergau lângă el şi îl înconjurau cu multă dragoste. Nu-l lăsau să meargă nici la serviciu. Vedeţi, Dumnezeu nu i-a dat acestuia copii, dar i-a hărăzit binecuvântarea ca toţi copiii din vecinătate să-l iubească ca pe un părinte şi să-i ajute duhovniceşte după puterea lui. Judecăţile lui Dumnezeu sunt adânc de nepătruns.

Alteori Dumnezeu nu dă copii pentru a se aranja şi vreun orfan. Cândva, am cunoscut un creştin bun, care exersa profesia de judecător. Odată, când am trecut prin oraşul în care locuia, l-am vizitat şi multa lui bunătate m-a înduplecat să rămân o zi la el. Am cunoscut-o şi pe soţia lui, care şi ea îi semăna soţului ei în virtute. De la soţie am aflat despre viaţa duhovnicească a soţului ei, iar de la el despre starea duhovnicească a soţiei. Mai târziu am aflat despre ei şi de la alţi mulţi creştini, care i-au cunoscut şi care s-au împărtăşit de facerile lor de bine.
Acest om al lui Dumnezeu îşi îndeplinea în mod corect profesia de judecător. Dacă vedea că cineva era escroc, nu numai că nu-i primea dosarul, ci îl şi mustra cu asprime pentru a-şi reveni. Dacă vedea pe unul că era vinovat, dar se căia, încerca să aranjeze cumva lucrurile sau să-i micşoreze pedeapsa.Dacă vedea că este sărac şi nedreptăţit, nu luă deloc bani de la el şi încerca să-l îndreptăţească la judecată. Trăia foarte simplu şi puţinii bani pe care-i câştiga îi ajungeau, chiar şi pentru a ajuta familii sărace.Casa judecătorului credincios era cu adevărat o oază duhovnicească în Sahara oraşului. Acolo se adunau oameni îndureraţi, săraci, fără serviciu, cu probleme familiale, pe care îi sprijinea ca un părinte bun. Avea şi cunoscuţi în diferite posturi şi pe oricare dintre ei îl ruga să ajute pe cineva pentru loc de muncă, boală, etc, niciunul nu-i spunea "nu", pentru că toţi îl iubeau şi îl preţuiau.

Tot astfel lucra şi femeia lui. Ajuta copii săraci sau tineri care aveau greutăţi cu studiile lor şi toţi o aveau ca pe o mamă. La un moment dat ea mi s-a plâns, spunându-mi: "Părinte, atunci când m-am căsătorit, îndată mi-am lăsat serviciul, căci am fost profesoară, deoarece m-am gândit că astfel voi putea fi o mamă mai bună. Am cerut de la Hristos să-mi dea şi până la douăzeci de copii, dar, din nefericire, nu mi-a dat nici unul".

Atunci i-am spus: "Soră, tu ai mai mult de cinci sute de copii şi încă te mai plângi? Hristos a văzut intenţia ta cea bună şi te va răsplăti pentru ea. Acum când ajuţi pentru renaşterea duhovnicească a atâtor copii, te faci o mamă mai bună decât multe mame şi le depăşeşti pe toate femeile cu mulţi copii. Vei avea şi cea mai mare răsplată, pentru că, prin renaşterea lor duhovnicească, copiii se asigură duhovniceşte în viaţa veşnică".

După un timp au adoptat şi o fată, căreia i-au dat toată averea lor. Iar ea purta grijă de ei şi după ce bătrânii au murit, s-a dus la mănăstire, cu toate că şi casa

lor era ca o mănăstire, căci în ea se citeau toate slujbele. La vecernie şi pavecerniţă veneau şi alţi fraţi în Hristos, iar miezonoptica şi utrenia le citeau ei trei. Aceste suflete binecuvântate au odihnit multe suflete îndurerate. Dumnezeu să-i odihnească şi pe ei.

De aceea spun că cel mai mare şi cel mai bun părinte este cel care s-a renăscut duhovniceşte pe sine însuşi şi ajută şi pentru renaşterea duhovnicească a copiilor din toată lumea, pentru a-i ajuta astfel să ajungă în Rai.

- Părinte, unii soţi care nu pot face copii se gândesc să înfieze vreun copil.

- Da, este mai bine să înfieze. Nu trebuie să insiste, căci ce vrea omul nu este întotdeauna şi voia lui Dumnezeu.

- Părinte, părinţii adoptivi trebuie ca la o anumită vârstă a copilului să-i spună că este înfiat?

- Ei, cel mai bine este să-i spună copilului la o anumită vârstă. Dar ceea ce are mai mare valoare este să-l iubească mult şi cum trebuie pe copil. Există copii care trăiesc cu părinţii lor fireşti, dar iubesc mai mult pe alţi oameni pentru că părinţii lor nu au dragoste.

Familiile cu mulţi copii

Dumnezeu iubeşte şi poartă de grijă mai mult de perechile care au mulţi copii. Într-o familie mare se pricinuiesc copiilor mai multe prilejuri ca ei să se dezvolte normal, atâta timp cât părinţii le dau o educaţie bună. Căci un copil îl ajută pe celălalt, fiica cea mai mare o ajută pe mama, al doilea copil poartă de grijă de cel mai mic, etc. Există sentimentul de dăruire şi trăiesc într-o atmosferă de jertfire de sine şi dragoste. Cel mic îl şi iubeşte, dar îl şi respectă pe cel mare. Într-o familie cu mulţi copii acestea toate se cultivă în chip firesc.

De aceea, atunci când în familie sunt doar unul sau doi copii, părinţii trebuie să fie foarte atenţi cum să-i crească. De obicei părinţii acestor copii caută să nu le lipsească nimic, iar ei, având de toate, se netrebnicesc cu desăvârşire.

Ia uită-te la o fată singură la părinţi şi care le are pe toate. Are şi servitoarea ei, care-i aduce mâncarea la ora fixă, care-i va aranja şi camera, etc. Servitoarea este plătită, dar şi sporeşte duhovniceşte, deoarece se dăruieşte pe sine, se jertfeşte, în timp ce aceea, dacă nu va face nici cea mai mică jertfire de sine, va rămâne buştean.

Eu recomand tinerilor să-şi ia soţii din fetele familiilor numeroase, deoarece copiii care cresc cu lipsuri materiale se obişnuiesc cu jertfirea de sine şi astfel se gândesc cum să-i ajute pe părinţii lor. Iar lucrul acesta rar îl întâlneşti la copiii deprinşi cu traiul bun.

Părinţii cu mulţi copii au o inimă bună. Mi-aduc aminte că în timpul ocupaţiei germane, printre vecinii noştri era un copil orfan care rămăsese complet singur. Unui familist sărac, cu zece copii, i s-a făcut milă de el, l-a luat în casa sa şi l-a crescut şi pe acela împreună cu copiii Iui. Şi ştiţi ce binecuvântare a primit după aceea acel om de la Dumnezeu! Oare, Dumnezeu l-ar fi lăsat neajutat pe acela ce avea o astfel de mărime de suflet?

Se poate că unul cu mulţi copii să înfrunte la început multe greutăţi, dar Dumnezeu nu-l va lăsa. Să vă spun un caz. Un familist care avea şase copii mi-a cerut odată să fac rugăciune pentru ei, ca să nu-i scoată proprietarii din casă. Din păcate, mulţi proprietari preferă să-şi închirieze casa lor la doi oameni şi cinci câini sau pisici care o murdăresc şi nu vor s-o închirieze la familii cu mulţi copii, ca să nu le strice, chipurile, casa. Aşadar acest familist obosise, sărmanul, fiind alungat dintr-o casă în alta, grăbindu-se să închirieze înaintea altuia în altă parte, ostenindu-se să transporte lucrurile şi copiii din casă în casă. Lucra din greu ca să-şi economisească cele absolut necesare pentru familie şi nu se târguia pentru chirie, numai ca să fie lăsat de proprietar mai mult timp în casă, pentru a nu se chinui cu mutările, dar nici aşa nu era îngăduit. Când am auzit aceasta mi s-a făcut milă de el şi i-am spus: “Nu te mâhni. Dumnezeu se va îngriji şi de copiii tăi. El este Creatorul, Cel care le dă copiilor ceea ce este mai important, adică sufletul. Voi, ca împreună-creatori cu El, le daţi numai trupul. Aşadar Dumnezeu se îngrijeşte de copii mai mult decât voi”.

Nu au trecut două-trei luni, când într-o zi vine la mine şi-mi spune: “Slavă lui Dumnezeu! Dumnezeu mi-a rânduit şi casă şi-mi prisosesc şi destui bani”.

L-am întrebat ce s-a întâmplat, iar el mi-a povestit următoarele: “Odată am vrut să merg în satul natal şi aşa cum aşteptam la autogară să vină autobuzul, se apropie de mine un vânzător de bilete de loterie şi mă îndeamnă să cumpăr. Eu însă nu am vrut să iau, deoarece conştiinţa de creştin nu-mi îngăduia. Dar după ce acela s-a îndepărtat puţin, m-am gândit că poate se află într-o mare sărăcie şi i-am strigat să aştepte. Am scos bani pentru un bilet şi i-am dat, fără să iau biletul. Dar acela fiind cinstit, nu a primit aceasta. Atunci neştiind ce să fac, dar dorind totuşi să-l ajut, i-am spus: “Dă-mi un bilet. Poate îmi va trebui”. Şi astfel am luat un loz cu scopul de a-l bucura pe acela şi nu pe mine, căci eu mă mâhnisem puţin, deoarece îmi călcasem rânduiala. Dar cu lozul acela am câştigat o mare sumă de bani. Cu o parte din ei mi-am cumpărat o casă. O altă parte i-am lăsat pentru întreţinerea copiilor, iar o altă parte i-am pus într-un plic

pe care l-am lăsat în căsuţa poştală a vânzătorului de lozuri, deoarece în mână nu i-ar fi primit sub nici un chip“.

Este uimitor cum lucrează dragostea lui Dumnezeu pentru cei cu mărime de suflet. (…)”.

(în: Cuviosul Paisie Aghioritul, Viaţa de familie, Editura Evanghelismos, Bucureşti, 2003)

Arhim. Daniil G. Aeráki - Sfinţii Ioachim şi Ana, cei mai fericiţi părinţi

Cei mai fericiţi părinţi din întreaga istorie a lumii sunt Ioachim şi Ana, părinţii Maicii Domnului. Pe ei, Biserica îi prea măreşte ca pe cei mai fericiţi dintre părinţi: „O, fericită însoţire: Voi sunteţi mai presus de toţi părinţii, căci aţi născut pe cea mai presus de fire” (Troparul Vecerniei zilei de 9 septembrie).

Ioachim şi Ana sunt cei mai fericiţi dintre părinţi, pentru că au născut pe cel mai sfânt şi mai frumos copil din întreaga lume: au născut pe Maica Domnului, care este mai înaltă decât întreaga zidire. Dacă într-o parte a balanţei punem întreaga

creaţie, aştrii, întreaga omenire, toţi Sfinţii, iar în cealaltă pe Maica Domnului, balanţa se va înclina către partea Maicii Domnului.

După cum scriu Sfinţii Părinţi ai Bisericii, întreaga lume a fost creată pentru Domnul, iar Maica Domnului pentru Hristos. Hristos este cauza şi scopul Creaţiei. Şi dacă Hristos a devenit om, Dumnezeu şi om, este pentru că a fost găsită vrednică să-L aducă pe lume Maria. Aşa cum pomul există pentru fructe, la fel şi întreaga zidire omenească şi îngerească există pentru Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi Pururi Fecioara Maria, care este mai presus nu numai decât toţi oamenii la un loc, ci şi decât întreaga tagmă a îngerilor şi a arhanghelilor.

Există, prin urmare, părinţi mai fericiţi decât părinţii Maicii Domnului? ***Sfântul Ioan Damaschinul îi prea măreşte pe aceşti părinţi binecuvântaţi, zicând: „O, Ioachim şi Ana, fericită însoţire, întreaga zidire vă este recunoscătoare, căci prin voi a adus dar Făcătorului a toate, dar mai mare decât toate, maică cuviincioasă, unică, de o seamă cu Făcătorul a toate. Minunat pântecele Anei, în care încet-încet a crescut şi din care, îndată ce a căpătat chip, la vremea potrivită, s-a născut prunc prea sfânt. O, pântece, care ai purtat în sine pe cerul cel însufleţit, mai înalt decât nemărginirea cerurilor”.***

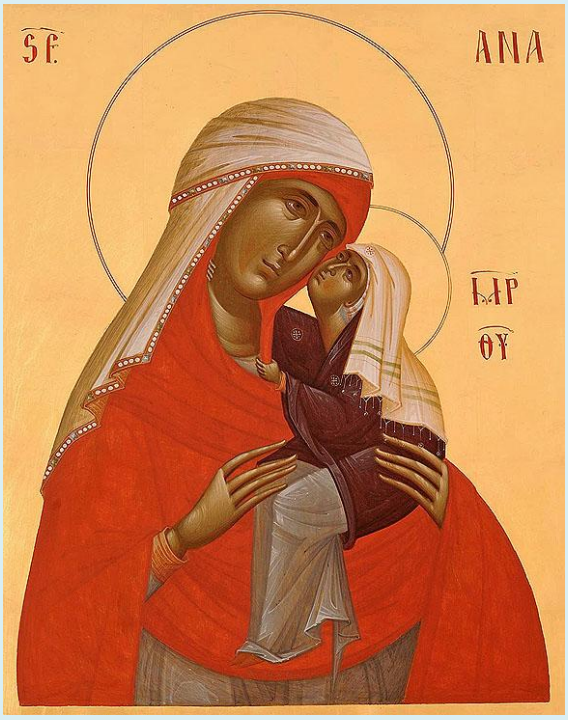

Numele Ana înseamnă „har”. I-a socotit Dumnezeu, a ascultat rugăciunea lor. Ce era Ana? Stearpă, adică nu putea să dobândească copil. Şi rugăciunile ei au fost ascultate şi a dobândit copil, din mila lui Dumnezeu. Ştim, însă, că şi alte femei sterpe din Testament au dobândit copii în mod minunat. Însă toate au dobândit băieţi: Sara pe Isac, Ana lui Elkana pe Samuil, Elisabeta pe Înaintemergătorul Ioan. Ana lui Ioachim este singura femeie stearpă care a dobândit o fată. De ce? Căci o femeie, strămoaşa Eva, prin neascultare a născut păcatul şi moartea, femeie şi Maica Domnului, Preasfânta, noua Evă, prin ascultare a născut pe Mântuitorul lumii, Cel fără de păcat, adică viaţa.

Erau vrednici de primirea harului, Ioachim şi Ana. Erau amândoi oameni plini de har. Hristos spune: „Din roadele lor să-i cunoaşteţi pe ei” (Matei 7, 16). Copiii sunt rodul şi imaginea părinţilor lor. Părinţii evlavioşi şi credincioşi nasc copii buni. Aşteptaţi-vă, deci ca astăzi, din părinţi necucernici şi necredincioşi să iasă copii lumeşti şi necuviincioşi. Copaci putrezi, roade putrede. Părinţi necuviincioşi, copii stricaţi. Există, bineînţeles şi excepţii. În situaţia părinţilor Maicii Domnului, s-a respectat, însă, regula. Părinţi sfinţi, copil prea sfânt. Se spune într-un tropar: „Având viaţă înaltă şi curăţia vieţii, v-aţi făcut mai înalţi decât toţi părinţii, născând pe Fecioara ce fără pată” (Cântarea I a Canonului zilei de 9 septembrie).

Iar Sfântul Ioan Damaschinul teologhiseşte: „Trăindu-vă viaţa în nevinovăţie şi sfinţenie, aţi rodit podoaba fecioriei, fecioară înainte de naştere, fecioară în ora naşterii şi fecioară după naştere, singura care rămâne pururi şi cu mintea şi cu duhul şi cu trupul fecioară”.

(Sursa: Arhim. Daniil G. Aeráki, Klímata tīs ambélou, Atena, 2003, p. 42-44)

http://www.pemptousia.ro/2014/09/sfintii-ioachim-si-ana-cei-mai-fericiti-parinti/

Sfinţii Ioachim şi Ana - părinţii Maicii Domnului

26 iulie (calendarul latin)
9 septembrie (calendarul bizantin)

Sfintele Evanghelii nu amintesc nimic despre părinţii Preacuratei Fecioare Maria, dar scrierile apocrife, nerecunoscute de Biserică deoarece conţin şi adăugiri inexacte, ne dau multe amănunte.

Din ele se ştiu că mama Fecioarei Maria se numea Ana, iar tatăl Ioachim. Amândoi erau din tribul lui Iuda, tribul din care a fost ales Regele David şi trăiau o viaţă sfântă; stăpâneau mari turme de oi, dar, din nefericire, o grea durere le umbrea viaţa: nu aveau copii. La evrei, faptul acesta se considera o pedeapsă de la Dumnezeu şi constituia o dezonoare pentru familie; uneori li se refuza primirea darurilor pe care le duceau la Templu.

Mâhnit şi umilit, Ioachim a plecat cu turma la munte, unde a rămas timp de cinci luni, până când un înger îl sfătuieşte să revină la Ierusalim; acelaşi înger, trimis de Dumnezeu, îi destăinuie Anei că la întoarcerea soţului de pe munte ea va fi mamă. Plină de fericire, Ana merge în întâmpinarea lui Ioachim şi-l întâlneşte la "Poarta aurită". O bucurie adâncă le cuprinde sufletele când se privesc unul pe altul şi împreună mulţumesc lui Dumnezeu că le-a ascultat rugăciunea îndelungată. În prima perioadă a cultului Sfinţilor Ioachim şi Ana, pictorii au ales tocmai această întâlnire a soţilor fericiţi pentru a le cinsti amintirea în sfintele icoane.

Mai târziu, Sfânta Ana va fi reprezentată ţinând-o în braţe sau alături de ea pe copila Maria şi citind împreună Cartea Sfântă.

Urmând exemplul mamei lui Samuel despre care se vorbeşte în Cartea I a Regilor cap. 1 şi 2, părinţii Mariei au încredinţat pe copila lor, încă de la frageda vârstă de 3 ani, Templului din Ierusalim, pentru a fi crescută şi formată în cunoaşterea Cărţii Sfinte şi în iubirea de Dumnezeu; momentul prezentării la Templu a Maicii Domnului este amintit de Biserică în ziua de 21 noiembrie.

Cultul părinţilor sfinţi ai Maicii Domnului este foarte vechi, îndeosebi în părţile Răsăritului; în anul 550, împăratul Justinian a zidit la Constantinopol o bazilică în cinstea Sfintei Ana şi astăzi Biserica orientală ţine anual trei sărbători în cinstea bunicii Domnului nostru Iisus Hristos. Din Răsărit, cinstirea Sfintei Ana s-a răspândit în Apus şi în anul 1584 a fost instituită o sărbătoare oficială pentru întreaga Biserică.

Referitor la soţul Sfintei Ana s-a păstrat o anumită rezervă, deoarece cărţile apocrife care îl aminteau îi atribuiau nume diferite; afară de numele Ioachim, tatăl Maicii Domnului a mai purtat numele de Cleofa, Sadac, Eli. În anul 1584 când s-a fixat sărbătorirea Sfintei Ana, Sfântul Ioachim a fost trecut în calendar la 20 martie, pentru ca din 1738 să fie sărbătorit în duminica după Sfânta Maria Mare, iar din 1913 în ziua de 16 august; noul calendar liturgic îl readuce alături de soţia lui şi se hotărăşte comemorarea Sfinţilor Ioachim şi Ana la data de 26 iulie.

"După roade se cunoaşte pomul", spunea Iisus în Evanghelie; familia bătrânilor Ioachim şi Ana a dăruit lumii o floare şi un fruct unic: Preacurata Fecioară Maria care printr-un privilegiu divin extraordinar a fost scutită de păcatul strămoşesc, pentru a deveni templul viu al lui Dumnezeu făcut om. După sfinţenia rodului putem cunoaşte valoarea şi sfinţenia celor care i-au dat viaţa, Sfinţii Ioachim şi Ana.

Sărbătorirea în aceeaşi slujbă a Sfinţilor Ioachim şi Ana, părinţii Maicii Domnului şi bunicii lui Iisus, este un omagiu adus bunicilor şi o reamintire a datoriei de a cinsti pe părinţii părinţilor noştri.

Ioachim este numele folosit şi în Vechiul Testament; se compune din numele lui Dumnezeu, Iahvé şi un alt cuvânt care poate însemna: "a acorda, a împlini" sau "a ridica, a uşura (pe un nenorocit)"; împreună au înţelesul: "Dumnezeu acordă" ceea ce i s-a cerut sau "Dumnezeu ridică", scapă pe cel nenorocit de ocară. Numele acesta se dădea copiilor doriţi şi ceruţi în rugăciune de la Dumnezeu; prin naşterea lor împlineau rugăciunea părinţilor şi ridicau ocara ce apăsa familia fără copii. În româneşte mai are formele: Achim, Ichim, Oachim, Ioachim, Chima, Chimel, Chinea, Chinu; din limba italiană se preia uneori si numele Gioachino.

Ana este unul dintre cele mai răspândite prenume feminine. După diferitele forme ale unui cuvânt ebraic, poate avea înţelesul de "graţioasă, amabilă, drăguţă" sau "Iahvé - Dumnezeu - a avut milă, a fost îndurător, a fost darnic", cu înţelesul de: "a revărsat multe daruri, calităţi". De ziua Sfintei Ana, 26 iulie, îşi sărbătoresc ziua numelui şi persoanele care poartă numele derivate din cuvântul Ana: Anica, Nica, Anicuţa, Nicuţa, Cuţa, Anişca, Nişca, Anişoara, Aniţa, Niţa, Anuca, Anuşa, Nuşa, Anuşca, Anuţa, Nuţa, Uţa, Anca, Ancuţa; precum şi formele mai noi: Aneta, Neta, Neti, Netuţa, Anita, Anina, Ani, Nana. Toate aceste nume invită la grija de a cultiva darurile sufleteşti în care se vede adevărata frumuseţe a unei femei.

Sfântul Pavel doreşte ca femeile "să-şi facă podoabă din sfială şi din cuminţenie, nu din împletirea părului, din aur, din mărgăritare sau din veşminte de mare preţ, ci din fapte bune, precum se cuvine unor femei care afirmă că sunt credincioase" (I Tim. 2, 9-10).

adaptare după "Vieţile Sfinţilor"
Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice Bucureşti

Protos. drd. Joachim Bejenariu - Theologica - Familia - altarul neprihănit al iubirii

Protos. Drd. Joachim Bejenariu - 09 Sep, 2020

După ce ieri am sărbătorit Naşterea Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos, astăzi, Biserica Ortodoxă Română ne îndeamnă să-i prăznuim cu evlavie pe părinții săi, Sfinții și drepții dumnezeiești Ioachim și Ana, mai ales în acest an omagial al pastorației părinților și copiilor. Alături de Sfinții părinți Ioachim și Ana, Biserica a binevoit să ne învrednicească şi de rugăciunile Sfinților părinți de la Sinodul al III-lea Ecumenic, precum și de mijlocirile a doi mari sfinți care s-au nevoit pe pământ românesc: Cuviosul Chiriac de la Tazlău și Cuviosul Onufrie de la Vorona.

Sfinţii părinți Ioachim și Ana erau de neam bun și îndestulați cu toate darurile cele duhovnicești și pământești. Sfântul Ioachim era din neamul regelui David, iar Sfânta Ana era de neam preoțesc, din seminția lui Aaron, fiica lui Mathan preotul. În familia lor stăpâneau întru toate dumnezeiasca dragoste și frica de Dumnezeu. Nu se auzeau acolo cuvânt deșert, cuvânt de ceartă sau de necinste. Nu se săvârşeau acolo fapte neplăcute lui Dumnezeu, nu erau beții și desfătări, nu erau certuri și tulburări pământești, cum uneori sau tot mai des auzim că se întâmplă în familiile de astăzi. Casa lor era o adevărată biserică, era loc de rugăciune și preamărire a lui Dumnezeu, casă de odihnă a călătorilor și adăpost tuturor străinilor. În duminici și sărbători împărțeau ave-rea lor în trei părți: o parte o dădeau lui Dumnezeu, o parte la săraci, iar cealaltă parte pentru traiul lor. Și atât de mult au plăcut lui Dumnezeu, încât i-a învrednicit pe ei să fie părinţii Fecioarei celei fără de pri-hană, pe care mai înainte a ales-o Lui spre a-I fi maică. Dar la această vrednicie nu au ajuns până ce nu L-au rugat pe

Dumnezeu în amărăciunea sufletului lor și în mâhnirea inimii, cu mult post și rugăciuni. Că înainte merge mâhnirea și apoi vine bucuria! Și înainte-mergătoare a cinstei este necinstea și povățuitoare spre câștigarea celor bune sunt cererea și rugăciunea cu lacrimi către Dumnezeu.

Iată cum arată zugrăvită în puține cuvinte dorința unei familii creștine de a avea copii. Icoana cea mai vie, exemplul de urmat de familiile de astăzi care întâmpină felurite probleme, este chiar această familie a Sfinților Părinți Ioachim și Ana, care nu au deznădăjduit, nu au încetat să se roage, să postească și să creadă că Dumnezeu le va asculta cererea.

Familia este cea dintâi formă de viață de pe pământ, căci mărturie avem în Sfânta Scriptură la cartea Facerii, în primul capitol, la versetul 28: „Și Dumnezeu i-a binecuvântat". Pe cine a binecuvântat? Prima familie, Adam și Eva cea veche, căci Eva cea nouă ieri s-a născut. Iar binecuvântarea este însoțită de porunca: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți" (Facere, 1, 28).

Așadar, putem spune că familia este prima biserică întemeiată de Dumnezeu în rai. În sânul familiei, cei doi soți pot duce cea mai curată viață creștinească: în rugăciune, post, spovedanie, milostenie și naștere de prunci. Familia este leagănul bucuriei, cuibul vieții pă-mân-tești, școala cea mai înaltă de creș-tere și educare a copiilor. Familia ne oferă cei șapte ani de acasă, cum sunt numiți în popor, adică formarea fundamentală a vieții noastre la vârstă fragedă. În familie, înveți tot timpul. Împletești dragostea și afecțiunea cu responsabilitatea și buna rânduială. Dragostea din sânul familiei, dragostea părintească nu poate fi înlocuită. Familia este deci altarul neprihănit al iubirii.

Sinodul care a combătut nestorianismul

Biserica Ortodoxă îi sărbătoreşte astăzi şi pe Sfinţii părinţi de la Sinodul al III-lea Ecumenic. Acesta s-a desfăşurat în oraşul Efes din Asia Mică, în anul 431. Lucrările lui au început în data de 22 iunie 431 şi au durat până la 31 iulie. Au participat 198 de episcopi, între care s-a numărat, din părţile noastre, şi Episcopul Tomisului, Timotei. Sinodul s-a desfăşurat în Biserica Sfintei Fecioare Maria din Efes şi a combătut nestorianismul. Erezia condamnată de Sfinții Părinți la Sinodul al III-lea Ecumenic era afirmată de Nestorie, care din anul 428 ocupa scaunul de arhiepiscop al capitalei imperiale Constantinopol. El susţinea erezia că în Iisus Hristos există două persoane: persoana divină a Fiului lui Dumnezeu, născut din Tatăl mai înainte de toţi vecii, şi persoana umană sau istorică a lui Iisus Hristos, care S-a născut din Fecioara Maria. De aceea, erezia lui Nestorie s-a numit dioprosopism sau nestorianism.

Cuvioșii Chiriac de la Tazlău și Onufrie de la Vorona

Acești doi mari cuvioși se află între numeroșii părinți care au sfințit pământul țării noastre prin înalta lor viață duhovnicească. Cuviosul Chiriac de la Tazlău s-a arătat vas ales al Duhului Sfânt, numărându-se în rândurile marilor nevoitori ai secolului al XVII-lea din Moldova, alături de Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, Cuviosul Paisie Velicikovski, Cuviosul Onufrie de la Sihăstria Voronei, Chiriac de la Bisericani și alți trăitori rămași necunoscuți. Încă din timpul vieții, evlavia populară l-a consacrat drept sfânt, lucru adeverit și de Sfântul Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, care l-a cunoscut și i-a sărutat sfintele moaște, după cum însuși mărturisește: „Apucat-am în zilele noastre părinți înalți la podvig (nevoință) și plecați la smerenie adâncă: pe părintele Chiriac de la Bisericani și pe Chiriac de la Tazlău“, iar în Patericul Sfinților moldo-români, din anul 1888, se scrie: „Asemenea, tot întru această vreme, s-a nevoit sihăstrește și alt preacuvios părinte Chiriac de la Schitul Tazlăului și tare mult s-a luptat împotriva vrăjmașilor celor nevăzuți și desăvârșit i-a biruit“.

Drept mărturie a vieţuirii sale sfinte și minunate este aceea că, după moarte (1660), trupul, fiindu-i dezgropat, după rânduială, a fost găsit nestricat. Cu adâncă credință și nădejde vin astăzi să se închine la sfintele sale moaște călugări și credincioși de pretutindeni.

Cuviosul Onufrie de la Vorona este unul dintre cei mai mari sihaștri al ținuturilor boto-șănene, vieţuitor al Schitului Sihăstria Voronei. Despre viața acestui cuvios părinte se cunosc foarte puține amănunte, el voind să fie cunoscut lui Dumnezeu, iar nu oamenilor. Din unele însemnări de pe manuscrisele copiate de el și de ieroschimonahul Nicolae, care a vieţuit împreună cu el, știm că s-a născut în jurul anului 1700, în Rusia, probabil într-o familie nobilă, căci a ajuns să fie guvernator al unui ținut. Dorind viața pustnicească și aprinzându-se cu dumnezeiasca râvnă, a lăsat familia, onoarea rangului și patria sa în jurul anului 1749, venind în ținuturile Moldovei. Îl atrăsese aici renumele unor mari pustnici, nevoitori în osteneli tăcute și smerite, ascunși de ochii lumii în adâncul codrilor. A cercetat numeroase mănăstiri, culegând cu hărnicie, asemenea unei albine, sfaturi ziditoare de suflet, deprinzând lepădarea de sine și urmarea lui Hristos, dar mai ales învățând de la fiecare părinte întâlnit lucrarea cea plăcută lui Dumnezeu. Se ocupa și cu citirea Scripturii și a altor cărți folositoare, pe care le va copia mai târziu cu multă râvnă și răbdare, împo-do-bin-du-le cu o scriere frumoasă. A vieţuit astfel timp de 15 ani, crescând duhovnicește în preajma unor aleși părinți duhovnicești, precum Vasile de la Poiana Mărului și Paisie Velicicovski. În anul 1764 a intrat în obștea Schitului Sihăstria Voronei, retrăgându-se apoi în pustie spre liniștire. Timp de 25 de ani a vieţuit într-o peșteră pe malul pârâului Vorona, într-o aspră nevoință, petrecând în smerenie,

înfrânare, tăcere și neîncetată rugăciune. Mânca doar o dată în zi, după apusul soarelui, iar noaptea o petrecea priveghind, ațipind doar două-trei ore pe un scaun. Făgăduindu-se întru totul Domnului Hristos, a îmbrăcat schima cea mare, pe care o va primi din mâna duhovnicului său, starețul Paisie, în anul 1774, la Mănăstirea Dragomirna, revenind apoi în locul nevoințelor sale, la peștera din preajma Sihăstriei Voronei. A adormit întru Domnul la 29 martie 1789.

Să urmăm îndemnul Sfântului Apostol Pavel, care ne cere să privim „cu luare aminte” la pilda vieții lor și la felul „cum și-au sfârșit viața” și să le urmăm credința (Evr. 13, 7).

Să-i rugăm pe Sfinții părinți Ioachim și Ana, pe Sfinții părinți de la Sinodul al III-lea Ecumenic, pe Sfântul Onufrie de la Vorona, dimpreună cu Sfântul cuvios Chiriac de la Tazlău, să mijlocească la Dumnezeu astăzi, de ziua lor, și în toate zilele vieții noastre, iertarea păcatelor noastre, să ne dăruiască sănătate trupurilor și mai cu seamă sufletelor noastre.

O minune a Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana

“Povestea Anei începe în urmă cu 10 ani şi este un exemplu viu al iubirii părinţilor pentru Dumnezeu şi a dragostei Lui faţă de oameni. În vara anului 2002, părintele Ştefan era în concediu împreună cu soţia Lidia şi cei trei copii ai lor. „Ştiam că soţia, preoteasa Lidia, are probleme de sănătate prin expunerea la soare, de aceea a evitat aceasta pe cât posibil. Cu toate acestea, a început să se simtă rau şi tot mai rău din zi în zi, încât a trebuit să întrerupem concediul şi să ne întoarcem acasă mai devreme decât programasem“, ne-a povestit părintele. La revenirea în Iaşi, au urmat investigaţiile medicale fireşti, la Spitalul Clinic de Urgenţe, iar rezultatele au fost foarte clare: hepatita C, o boală infecţioasă care afectează ficatul. Au urmat alte serii de analize, radiografii şi tratamente medicamentoase şi nici vorbă de ameliorarea stării de sănătate.

Încurcate sunt căile Domnului…

După vizite la numeroşi medici şi la diferite spitale, au ajuns la Maternitatea Cuza Vodă, unde medicul de la secţia de ginecologie i-a dat vestea mamei că este însărcinată. Trecuseră 14 ani de la ultima naştere. „Am arătat ginecologului analizele precum şi tratamentul făcut anterior, la care doctorul ne spune că din cauza virusului hepatic C, a razelor X la care a fost expusă mama, precum şi a medicamentelor luate, contraindicate sarcinii, nu este recomandat ca sarcina să fie dusă până la capăt, în caz contrar se va naşte un copil cu handicap, cu probleme grave de sănătate şi ne vom chinui toată viaţa noastră“, ne-a mărturisit părintele Ştefan.

„Am avut foarte mari emoţii la naştere“

Desigur că prima reacţie a părinţilor a fost refuzul avortului, cu atât mai mult cu cât erau slujitori ai Bisericii. A urmat o perioadă plină de tensiune, stres şi îngrijorare. Din momentul în care medicii au recomandat avortul, nu au mai mers la medici, la nici un spital, punându-şi toată nădejdea în Dumnezeu, prin

post şi rugăciune. „Am alergat pentru sfat la duhovnic, la Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iaşi, la părintele Iustin Pârvu de la Mănăstirea Petru Vodă, precum şi la colegi preoţi. Peste tot am primit acelaşi hotărât răspuns: nu avortului! Am decis să ne luăm ca ocrotitori pe Sfinţii Părinţi Ioachim şi Ana, precum şi pe Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor şi am citit împreună, pe toată durata sarcinii, în zilele cu soţ, acatistul Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana, iar în zilele fără soţ acatistul Sfântului Stelian, făgăduind că dacă pruncul va fi de parte bărbătească să se numească Stelian, iar de va fi de parte femeiască să se numească Ana“, ne-a explicat părintele.

Au urmat luni nesfârşite de rugăciune şi speranţă că Dumnezeu va avea grijă de copilul din pântece. A venit şi momentul sorocului, pe 24 martie 2003, în ajunul marii sărbători de Buna Vestire, când s-a născut Ana. „Nu vă ascundem faptul că am avut foarte mari emoţii la naştere. Prima grijă a mamei a fost să întrebe doctorii dacă e sănătoasă, dacă are toate membrele: mâini, picioare, nas, gură, urechi“, ne-a mărturisit preotul. Însă s-a născut un copil perfect sănătos, cu excepţia unui hematom la buza inferioară, puţin sesizabil, „aceasta ca să ne aducem aminte de minunea ce s-a făcut în familia noastră“, după cum spune părintele, care adaugă: „Cuvintele sunt neputincioase pentru a exprima bucuriile ce au venit în casa noastră prin Ana“.

Povestea Anei nu se va sfârşi niciodată

Acum, Ana are 10 ani, este în clasa a III-a şi, după cum spune tatăl, „este prinţesa casei, toţi o iubesc, este un copil cuminte, chiar prea cuminte după cum spune doamna învăţătoare, este isteaţă şi inteligentă, întotdeauna pe podium. Ana merge în fiecare duminică la Sfânta Biserică, cântă la Sfânta Liturghie, posteşte toate zilele de post, poate prea mult pentru vârsta ei, îi plac rugăciunea şi mai ales acatistele, îi place să citească din cărţile sfinte, pildele şi istorioarele biblice, suntem mândri de ea, ca de toţi copiii noştri“.

Mulţumită părinţilor iubitori şi cu credinţă în Dumnezeu, povestea Anei nu se va sfârşi niciodată. În urmă cu 10 ani, părintele Ştefan şi preoteasa Lidia au fost puşi la o încercare pentru care majoritatea părinţilor ar fi găsit imediat soluţia: avortul. Cu sănătatea mamei pusă în pericol, cu şansele înclinând spre un copil cu dizabilităţi, îndrăznim să spunem că avem de-a face cu nişte părinţi eroi, care au avut curajul să-şi pună viaţa în bunătatea fără limite a lui Dumnezeu.”

Adrian Cocoşilă - Sfinţii Ioachim şi Ana

Biserica ortodoxă cinsteşte pe 9 septembrie pe Sfinţii şi drepţii Părinţi Ioachim şi Ana, părinţii după trup ai Maicii Domnului şi bunicii Domnului Hristos.

Sfântul Ioachim era din seminţia lui Iuda şi descendent al Regelui David. Ana era fiica preotului Matan, din seminţia lui Levi, asemenea marelui Preot Aaron. Matan a avut trei fiice: Maria, Zoe şi Ana. Maria s-a căsătorit în Betleem şi a născut-o pe Salomeea, Zoe s-a măritat şi ea în Betleem şi a născut-o pe Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul şi Înaintemergătorul Domnului, iar Ana s-a măritat în Nazaret cu Ioachim şi la o vârstă înaintată a născut-o pe Maica Domnului.

Ioachim şi Ana au fost căsătoriţi timp de cincizeci de ani fără să aibă copii şi nu au deznădăjduit, aducându-şi aminte de Sfântul patriarh Avraam şi de soţia lui, cinstita Sara, care la bătrâneţe a născut fiu pe Isaac, după făgăduinţă. Dar, la această vrednicie nu au ajuns până ce nu s-au rugat lui Dumnezeu, în amărăciunea sufletului lor, cu mult post şi rugăciune.

Sinaxarul zilei ne spune ei erau drepţi înaintea lui Dumnezeu şi la fiecare sărbătoare luau două părţi din câştigul lor, o parte o dădeau săracilor, iar pe cealaltă o dădeau lui Dumnezeu.

Odată, pe când erau deja bătrâni şi erau în Ierusalim să jertfească Domnului, Marele Preot Isahar l-a mustrat pe Ioachim: „De ce aduci darul înaintea mea?

Oare nu ştii că nevrednic eşti să aduci cu noi daruri, de vreme ce nu ai lăsat seminţie în Israel?”.

Şi a plecat Ioachim foarte întristat şi ruşinat şi defăimat de la praznicul acela şi de mâhnire, nu s-a întors la casa sa, ci s-a dus în pustie şi s-a rugat lui Dumnezeu patruzeci de zile şi striga către Dumnezeu cu lacrimi, ca să-i dea lui rod pântecelui. Asemenea şi Ana, în casa şi în grădina ei, se ruga lui Dumnezeu. Şi i-a auzit pe dânşii Domnul şi a trimis pe îngerul Său, binevestindu-le lor naşterea Maicii Domnului, care a şi fost, spre mântuirea a tot neamul omenesc.

Ana a rămas în curând însărcinată, iar peste nouă luni a născut-o pe Sfânta Fecioară Maria.

Zămislirea Maicii Domnului este prăznuită de Biserică în 9 decembrie, iar Naşterea Maicii Domnului este sărbătorită pe 8 septembrie.

La vârsta de trei ani, Ioachim şi Ana au dus-o pe Sfânta Fecioară la Templu şi au închinat-o slujirii lui Dumnezeu, încredinţând-o preotului Zaharia. Atunci, după ce părinţii ei au adus sacrificii Domnului (după obiceiul vremii), au lăsat-o împreună cu celelalte fecioare în camerele Templului să crească acolo. Biserica prăznuieşte Intrarea în Biserică a Maicii Domnului în 21 noiembrie.

În următorii şapte ani, dreapta Ana şi Ioachim au vizitat-o adesea pe Maria la Templu, până la moartea lor; aceasta a rămas însă orfană la vârsta de zece ani. Sfântul Ioachim a trăit 80 de ani, iar Ana 79 de ani. Prăznuirea adormirii Sfintei Ana are loc în 25 iulie.

În timpul domniei Sfântului Iustinian Împăratul (527-565), a fost construită o biserică în cinstea Sfintei Ana la Deutera. Împăratul Iustinian al II-lea (685-695; 705-711) a restaurat această biserică după ce Sfânta Ana i-a apărut în vis soţiei sale însărcinate. Atunci trupul şi vălul (maforionul) Sfintei Ana au fost aduse la Constantinopol.

Adrian Cocoşilă - Ziua bunicilor lui Hristos

Pe 9 septembrie, imediat după marele praznic al Naşterii Maicii Domnului, Biserica îi prăznuieşte pe Sfinţii şi drepţii Ioachim şi Ana, părinţii Fecioarei Maria.

Sfinţii Părinţi au rânduit ca imediat după o sărbătoare, să facem pomenirea celor prin care evenimentul petrecut a fost posibil. De exemplu, după Botezul Domnului (Boboteaza) din 6 ianuarie, îl cinstim pe Sfântul Ioan Botezătorul, după Naşterea Sfântului Proroc Ioan de pe 25 iunie, îi sărbătorim pe Zaharia şi Elisabeta, părinţii lui. Acelaşi lucru se întâmplă şi după Naşterea Domnului, pe 26 decembrie o prăznuim pe Fecioara Maria.

Biserica a mărturisit totdeauna că Fecioara Maria este Născătoare de Dumnezeu, căci Cel ce S-a născut din ea nu este o persoană omenească deosebită de cea dumnezeiască, ci Însuşi Fiul lui Dumnezeu. De vreme ce Hristos a avut mamă, putem afirma fără reţinere că El a avut şi bunici.

Ioachim şi Ana - bunicii lui Hristos

Ioachim, tatăl Fecioarei Maria, era din neamul împărătesc al lui David, din seminţia lui Iuda. Ana, soţia lui Ioachim a fost fiica lui Mathan şi soră cu Maria, mama Salomeii - soţia lui Zevedei şi cu Sovi, care a născut pe Elisabeta, mama Sfântului Ioan Botezătorul.

Erau oameni rugători, postitori, persoane care participau la viaţa liturgică a poporului lui Israel. Toate ale lor le împărţeau în trei: o parte o afieroseau templului şi slujitorilor templului; o alta o împărţeau străinilor şi săracilor; iar a treia o ţineau pentru ei şi pentru nevoile familiei.

Evanghelia apocrifă a vieţii Maicii Domnului mărturiseşte că Ioachim, dispreţuit că nu avea copii, nu se revoltă împotriva lui Dumnezeu, ci dimpotrivă spune: "Mă voi retrage în pustiu şi voi sta şi nu voi mânca nimic, ci numai mă voi ruga şi voi plânge, până când Dumnezeu va da roadă pântecelui soţiei mele". Nu spune cât va sta în pustiu, pentru că nu-l interesează timpul şederii în rugăciune. Iar Dumnezeu nu-i dăruieşte un copil pentru că a stat un anumit număr de zile în rugăciune, ci pentru că a îndrăznit să ceară, având convingerea că va primi răspuns din partea lui Dumnezeu la cererea sa.

Însă şi Ana adânceşte legătura cu Dumnezeu. Plânge pentru lipsa copiilor şi se roagă Domnului: "Dumnezeul părinţilor noştri, blagosloveşte-mă şi ascultă rugăciunea mea, aşa cum ai blagoslovit pântecele Sarei şi ai dat ei fiu pe Isaac".

Iar după ce îngerul Domnului îi vesteşte lui Ioachim "Du-te, intră în cetate, fii împreună cu soţia ta şi va prinde prunc!", iar Anei "Ana, Ana, Domnul a auzit rugăciunea ta şi iată vei zămisli şi vei naşte, iar de sămânţa ta se va vorbi în toată lumea", cei doi aleg să închine copilul lui Dumnezeu. Aici stă marea dragoste: copilul vine după multă vreme de rugăciune, dar este dăruit fără multă vreme de gândire lui Dumnezeu.

Sfântul Ioachim a murit în vârstă de 80 de ani, iar Sfânta Ana a murit în vârstă de 70 de ani, la doi ani după Sfântul Ioachim.

Semnificaţia numelor Ioachim şi Ana

Numele Ioachim nu are corespondent feminin, iar originea lui este evreiască (Jehojakim), cu semnificaţia "Iahve [Dumnezeu] a îndreptat“, sau "Iahve a ridicat". În zilele noastre Ioachim este mai rar întâlnit ca nume de botez, fiind mai des întrebuinţat în cinul monahal.

Numele Ana este tot evreiască (Hannah), acesta fiind rudă cu masculinul Anania (Hananyah) şi având semnificaţia "Iahve a avut milă", sau "Iahve s-a îndurat". De la el s-au format şi nume derivate, ca Aneta şi Anca (Ancuţa), sau compuse, ca Mariana, Ana-Maria etc. Diminutivele sunt destul de numeroase: Anişoara, Anica, Anita, Anuţa, dar şi sub influenţa occidentală, Ani sau Anita.

"Cei ce din coapse neroditoare au odrăslit toiag sfânt pe Născătoarea de Dumnezeu, din care a răsărit mântuirea lumii, Hristos Dumnezeu; însoţirea

cea bună, împreunarea cea sfântă, Ioachim şi Ana; aceştia, mutându-se la locaşurile cereşti, împreună cu fiica lor, prea curata Fecioară, cu îngerii dănţuiesc şi fac rugăciune pentru lume. A căror pomenire, săvârşind-o cu dreapta credinţă, cântând, zicem: Cei ce vă chemaţi moşi lui Hristos, pentru fiica lui Dumnezeu şi prea curată Maria, rugaţi-vă pentru sufletele noastre".
(Stihira a Vecerniei zilei de 9 septembrie)

Arhim. Mihail Daniliuc - Bunicii după trup ai Domnului și bunicii omului

Arhim. Mihail Daniliuc - 08 Sep, 2020

În fiecare an, prima sărbătoare a lunii septembrie ne aduce bucuria reîntâlnirii cu Maica Domnului, a cărei binecuvântată naştere o prăznuim în a opta zi a lui Răpciune, proslăvire menită parcă să roureze curgerea anotimpului culorilor cu a Născătoarei de Dumnezeu necontenită ocrotire.

Îndată după praznicul luminat al Naşterii Maicii Domnului, urmează ziua de proslăvire a Sfinților Ioachim și Ana, bunicii după trup ai Mântuitorului Hristos, care ne prilejuiește o întâlnire cu lumea minunată a bunicilor noștri. Când spui „bunici”, mintea îți fuge către o lume plină de farmec, învăluită într-un parfum patriarhal. Când spui „bunici”, te referi cu precădere la inestimabilul tezaur de tradiții, credință și sfântă mărturisire. Cine a gustat din tainele satului românesc cunoscute în casa bunicilor simte cum adesea îi răsună în adâncurile ființei, cu nespusă dul-ceață, cântece bătrânești, povestiri, întâmplări din războaie, datini, obiceiuri de la sărbători; toate la un loc, aflate în armonie cu Cerul, îţi umplu sufletul de vraja trecutului.

Vrând, nevrând, clipele petrecute la bunici te însoțesc pretutindeni, oferindu-ți binecuvântat prilej de bucurie, de regăsire în atmosfera patriarhală din casa lor; ele sunt, în acelaşi timp, o chemare la obârșii, dar și un îndemn de a nu uita bucuriile și tristețile acestui neam, adesea amestecate cu lacrimi, cu nespuse doruri, în curge-rea atâtor veacuri triste. Lucian Blaga a surprins plenar aceste adevăruri, afirmând: „Eu cred că veşnicia s-a născut la sat. La sat ți se vindecă setea de mântuire”. Cine nu-și amintește de credința bunicilor, de disciplina datinilor și obiceiurilor împlinite cu o necurmată rânduială coborâtă din bătrâne

veleaturi? Dar serile în care bătrânii începeau a ne povesti întâmplări cu fel și fel de fantasme, ori clipe grele din război? Noi, zbuciumați după o zi de hârjoneală, nu apucam sfârșitul istorisirilor, căci ne cufundam într-un adânc și binevenit somn.

Poate că mulți dintre noi nu au avut fericirea să-și cunoască bunicii, fiindcă și-au început călătoria către veșnicie înainte ca s-apucăm a-i vedea. Se pare că nici Mântuitorul Hristos nu Și-a cunoscut bunicii în această lume. Istoric vorbind, nu! Poate că, prunc fiind, ar fi voit să audă și el povești; poate că bătrânul Ioachim, în bunătatea-i și înțelepciunea dobândită prin îndelungi rugăciuni, ar fi avut cu ce ostoi setea de cunoaștere a sfâ-n-tului copil dumnezeiesc, nepotul său. Dar buna Ana, maica preaîn-țeleaptă, cu câtă gingășie nu L-ar fi purtat pe brațe?! Ea, Sfânta Ana, este, cred, icoana tuturor bunicilor noastre. Chipul ei și-al bunicii sale l-au inspirat pe Nicolae Labiș să stihuiască astfel:

„O sfântă din icoane cu fața zâmbitoare,

Cu ochii de cărbune, cu părul ca de nea,

De-o bunătate rară, cu inima deschisă,

Curată ca și crinul. Așa-i bunica mea”.

Cu toate că bunicii Mântuitorului s-au adăugat strămoșilor înainte de venirea Sa pe lume, în duh, cu siguranță că i-a cunoscut, căci a conlucrat cu ei, pregă-tin-du-Și venirea în umanitate prin trupul cel preacurat al fiicei mult dorite a bătrânilor Ioachim și Ana. Acest lucru ni-l spune și numele celor doi: Ioachim înseamnă „Dumnezeu a înălțat”, iar Ana, „Domnul a miluit”. Așa-dar, Fiul lui Dumnezeu, în măre-ţia Sa, S-a smerit din bunăvoinţă, milă şi iubire pentru oameni, făcându-Se Om, pentru ca să înalțe umanitatea și s-o reașeze în comuniune cu iubirea nesfârșită a Sfintei Treimi. Chiar dacă am fi tentaţi să credem că Hristos nu Și-a cunoscut bunicii, suntem convinşi că ei „au fost cunoscuţi de Dumnezeu”, chiar înainte de Întruparea Sa, atunci când i-a chemat la această demnitate şi slujire. Hristos nu Și-a uitat nicicând bunicii. Dovada? Cinstirea de care se bucură ei în viața Bisericii. Nu există nici o slujbă din rânduiala Bisericii Ortodoxe în care ei să nu fie pomeniți. La finalul oricărei slujbe, preotul, rostind apolisul (formula de încheiere), zice: „Hristos, adevăratul nos-tru Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Sale, cu rugăciunile Sfântului (pomenit în ziua respectivă), pentru rugăciunile sfinților și drepților dum-ne-zeiești părinți Ioachim şi Ana și pentru ale tuturor sfinților, să ne miluiască și să mân-tuiască ca un bun și de oameni iubitor”. Este dovada de netăgăduit că Domnul Își cinstește bunicii, îndemnându-ne și pe noi să nu ni-i uităm. Dacă încă sunt în viață, să le călcăm pragul casei, împărtășin-du-ne de

cuvântul lor plin de înțe-lepciune și blândețe, iar dacă deja au pășit în cealaltă lume, să-i purtăm în obișnuitul pomelnic al dumnezeieștii Liturghii, dar și într-unul al inimii, neuitând spusele înțeleptu-lui Solomon: „Cununa bătrânilor sunt nepoţii, iar mărirea fiilor sunt părinţii lor” (Proverbele lui Solomon 17, 6). Știm că cinstirea părinţilor este o poruncă cerească, dar, din spusele înțeleptului, vedem că ea se extinde și asupra bunicilor, deoarece „bunicii ne sunt rădăcina, căci din ei a plecat tulpina, iar noi suntem lăstarii lor ca lumina ochilor”. În zbuciumul vieții cotidiene să nu uităm că:

„La umbra deasă de tei, unde numai vântul cântă,

Hodinesc bunicii mei și parcă toată lumea-i uită.

Către deal privesc cu dor și-ntreabă pe fiecare

Nu le vine vreun odor? Nu le vine vreo scrisoare?” (Claudia Ionaș, Bunicii mei)

Frescă cu sărbătorile din perioada 1-9 septembrie

Această frescă se regăseşte în Paraclisul Sfântului Dimitrie al Mănăstirii Vatoped din Muntele Athos.

Începând cu partea stângă, sus şi continuând până în colţul din dreapta, jos, se pot vedea următoarele reprezentări iconografice:

- *Sfântul Simeon stâlpnicul (1 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Mamant (2 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Antim din Nicomidia (3 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Vavila şi al celor trei copii ai săi (4 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Zaharia, tatăl Sfântului Ioan Botezătorul (5 septembrie),*
- *Martiriul Sfântului Sozon (7 septembrie),*
- *Sfinţii Ioachim şi Ana (9 septembrie), precum şi*
- *Naşterea Maicii Domnului (8 septembrie).*

Traducere după:
http://www.johnsanidopoulos.com/2012/09/a-fresco-depicting-feasts-from.html

Maria Burlă - Ce ne învață Sfânta Ana, mama Preasfintei Fecioare Maria?

Dacă ținem cont de faptul că Sfânta Ana s-a căsătorit la 15-16 ani și că a născut-o pe Prunca Maria la aproximativ 60 de ani, înțelegem că rugăciunea sa către Dumnezeu de a avea un copil nu s-a întrerupt vreme de aproximativ 45 de ani. Vă dați seama câtă răbdare și câtă statornicie? Iar Dumnezeu, văzând credința ei, răbdarea și statornicia sa, a dăruit Sfintei Ana mai mult decât a cerut ea.

Icoana Sfintei Ana cu Maica Domnului de la Mănăstirea Bistrița/ Foto: Ștefan Cojocariu

„Sfântul Ioan Damaschin ne spune să imităm viețile sfinților, pentru a deveni biserici vii și icoane ale acestora. Când venim în fața icoanei Sfintei Ana de la Bistrița, ne amintim de răbdarea ei, de statornicia ei în credință și de modul în care ea a înțeles să se roage lui Dumnezeu pentru a primi un dar”, ne spune ierodiaconul Vasile de la această mănăstire. În rândurile ce urmează vom afla de la sfinția sa ce anume avem de învățat din pilda vieții aceleia care a fost mama Maicii Domnului.

Doar un aspect din viața Sfintei Ana să avem în vedere, pentru a înțelege jertfa și răbdarea sa. Dacă ținem cont de faptul că ea s-a căsătorit la 15-16 ani și că a născut-o pe Prunca Maria la aproximativ 60 de ani, înțelegem că rugăciunea sa către Dumnezeu de a avea un copil nu s-a întrerupt vreme de aproximativ 45 de ani. Vă dați seama câtă răbdare și câtă statornicie? Iar Dumnezeu, văzând

credința ei, răbdarea și statornicia sa, a dăruit Sfintei Ana mai mult decât a cerut ea.

Ea a cerut o mângâiere pentru ea și pentru soțul ei Ioachim și Dumnezeu, prin ei, a dăruit o mângâiere pentru noi toți, a dăruit-o neamului omenesc pe Sfânta Fecioară Maria. Noi cerem de la Dumnezeu lucruri mărunte, dar Dumnezeu vrea să ne dea nouă lucruri mult mai mari. Noi cerem de la Dumnezeu lucruri care sunt legate de provocările imediate ale vieții, or Dumnezeu are în vedere viitorul nostru îndepărtat, profunzimile ființei omenești.

„Doamne, eu vreau lucrul acesta. Dar facă-se voia Ta”

Cea mai fascinantă promisiune pe care Dumnezeu a făcut-o omului este viața veșnică. El vrea să ne dea nouă acest dar și dorește să ne împlinească dorințele prin care putem primi sau putem ajunge să primim acest dar. Așadar, când venim înaintea lui Dumnezeu cu rugăciunile și dorințele noastre, să avem puterea să spunem: „Doamne, eu vreau lucrul acesta. Dar Tu știi mai bine ce-mi este de folos. Facă-se voia Ta”.

Într-o zi, noi spunem de mai multe ori: „ ...facă-se voia Ta...”, în rugăciunea Tatăl nostru. Dar, de cele mai multe ori, dacă nu se întâmplă voia noastră, ne întristăm și ne pierdem credința. Or atunci când se mai întâmplă astfel de experiențe, să ne amintim de Sfânta Ana și de răbdarea ei atât de frumoasă și plăcută Lui. Că a lăsat în seama lui Dumnezeu, vreme de 45 de ani ca El să hotărască deznodământul rugăciunii ei și El i-a răsplătit într-un mod atât de minunat, arată Părintele Vasile de la Mănăstirea Bistrița.

Harul făcător de minuni al icoanei Sfintei Ana de la Vori Prikonnisos

Icoana stătea permanent în catapetească, într-un baldachin încărcat cu obiecte dăruite de creștini. Fiecare obiect constituia mărturia recunoștinței pentru o facere de bine a Sfintei Ana. Bolnavul lua loc pe treptele soleii sau a tronului arhieresc. În vreme ce se săvârșea aghiasma, preotul lua icoana din baldachin și o punea dreaptă în brațele bolnavului. Icoana uneori devenea grea, alteori ușoară. Făcea mișcări pe trupul bolnavului. Îl arunca la pământ întins pe spate, se suia pe capul său și se învârtea ca o elice, apoi cobora iarăși la genunchii lui. Îl ridica pe bolnav în picioare, se urca în brațele lui și-l conducea afară din biserică. Lumea deschidea drum, spunând: „Vine, vine…”. Atunci sunau clopotele, iar icoana îl ducea pe bolnav prin curte.

În frumosul oraș maritim Eghio, situat pe țărmul nordic al Peloponesului, s-a răsădit în anul 1922 un grup de greci dezrădăcinați, „cu judecățile pe care le știe numai Dumnezeu”, după cea înfricoșătoare catastrofă a Asiei Mici. Ei și-au reclădit de la zero, cu multe osteneli și strădanii, noua lor viață. Refugiații din Eghio sunt originari din Prikonnisos [1], în care atunci erau cinci sate: Aloni, Vori, Skoupia, Houhlia și Palatia. Evlavioșii creștini, plecând din Prikonnisos, au luat împreună cu ei cele mai prețioase obiecte ale bisericilor lor, sfinte icoane, sfinte vase, etc. O deosebită evlavie arată și acum fiii lor față de aceste sfinte obiecte.

În Insula lor aveau un loc de pelerinaj, numit al Sfintei Ana. Faima acestui loc de pelerinaj s-a răspândit în toată regiunea din jur. O deosebită evlavie păstrau pentru acest loc și locuitorii de pe țărmul Asiei Mici, precum și cei din insulele din jur, până la Constantinopol. Casele satului Vori erau împrăștiate și numărau 130 creștine și 15 turcești. Turcii vorbeau grecește. Mergeau și la Sfânta Ana, însă preotul nu-i tămâia și nu le dădea anaforă, nici aghiasmă. Aduceau acolo, însă, lumânări cât ei de înalți.

Pe țărmul mării, pe un loc întins cu platani înalți și cu o fântână, era zidită Biserica Sfintei Ana. Două părți ale ei erau bătute de valuri, atunci când era furtună. Era o biserică relativ mică, nu era biserică de parohie, ci loc de pelerinaj. Creștinilor le plăcea s-o numească Mănăstire. Avea administrație proprie deoarece, ca loc de pelerinaj, trecea multă lume și erau multe cheltuieli. Mai ales la praznicul Sfintei Ana (25 iulie), se aduna multă mulțime de închinători de prin satele din Prikonnisos, de pe țărmul de vizavi al Asiei Mici (în jur de 20 de sate), din insulele din jur și din Constantinopol. Sărbătoarea ținea multe zile. Portul se umplea de caice, bărci de tot felul pline de închinători. Veneau să se închine la icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana.

Icoana aceasta s-a arătat cu multă vreme în urmă pe locul unde era biserica, acolo pe țărm, într-un mărăciniș dens. Probabil o ascunseseră acolo creștinii într-o vreme de prigoană.

***

Tradiția despre aflarea icoanei spune următoarele: O fiică de rege din Persia suferea de lepră și orbise cu totul. Tânăra aceasta a văzut în vis o femeie modestă și impunătoare, care i-s spus: „Să mergi la Vori și să cauți în mărăciniș. Vei afla acolo icoana mea și te vei face bine. Apoi a văzut un loc, la malul mării, cu un mărăciniș dens”.

---

[1] *Prokonnisos sau Prikonnisos sau insula Marmara este o insulă în Marea Propontidei, care s-a numit apoi Marea Marmara.*

A povestit apoi visul părinților ei după care, fără șovăire, deznădăjduită cum era de medici, a hotărât să pornească, însoțită de suita ei, spre Vori, deși nu știa unde se află. După multe osteneli și chinuiri tânăra a ajuns în Constantinopol, cu nădejdea că acolo va afla unde este localitatea despre care i-a spus în vis Sfânta Ana, necunoscută ei. Nădejdile ei au prins viață când în Constantinopol i s-a spus că Vori se află într-o insulă apropiată. Cu o dorință arzătoare, după cinci ceasuri de mers pe mare, a călcat pe țărmul satului Vori. Atunci s-a săvârșit minunea. S-au deschis ochii orbiți ai prințesei și a văzut lumina. După aceasta cu lesnire a recunoscut locul cu mărăcinișul, așa cum îl văzuse în vis. Au căutat acolo, în mărăcinișul dens și, ascunsă în scobitura unei pietre, a aflat icoana. Cu multă emoție a luat icoana în brațele ei și din acea clipă a simțit că se depărtează de ea răutatea leprei. Și s-a făcut cu desăvârșire bine. A plecat spre patria ei, creștină deja, plină de recunoștință.

În locul acela s-a construit, probabil cu cheltuiala tinerei prințese care se vindecase, biserica, locul de pelerinaj al Sfintei Ana. Printre obiectele dăruite icoanei, un loc deosebit îl avea coroana tinerei prințese din Persia. Bătrânii din Vori își amintesc de această coroană.

Minunile săvârșite la acest loc de închinare al Sfintei Ana sunt nenumărate.

***

Un bătrân din Vori, care acum locuiește în Ierissos, Stelios Mihailidis, povestește următoarele: „Eram tânăr pe atunci și mergeam și ajutam la biserică. Veneau acolo, la Sfânta Ana, tot felul de bolnavi, cu boli grave și trecătoare. Pe mulți demonizați îi legau în biserică. Fiecare bolnav era însoțit de oamenii lui, care rămâneau în biserică. Așteptarea aceasta dura multe zile. Obișnuiau să stea patruzeci de zile. În toată această perioadă atât bolnavul, cât și însoțitorii lui posteau și se rugau. Cu untdelemn mâncau numai sâmbăta și duminica.

Dacă bolnavul nu avea om care să-l însoțească, atunci un bărbat din Vori era obligat pentru o zi să-l însoțească. Pe lângă îngrijirea aceluia, trebuie să participe și la rugăciunea și la postul bolnavului. Iar aceasta o făceau cu rândul toate familiile din sat”.

Aici vom întrerupe povestirea lui Stelios Mihailidis, pentru a consemna următorul caz referitor la post.

Almaghio Panaghiotu, refugiată în Eghio, venise cu nepotul ei bolnav la icoana Maicii Domnului Tripiti, să privegheze în noaptea de dinaintea sărbătorii Izvorului Tămăduirii. Erau mulți bolnavi cu oamenii lor. După Vecernia din ajun, cea mai multă lume împărțindu-se în grupuri, s-au așezat să mănânce.

Lui Almaghio acest lucru i-a pricinuit o deosebită impresie și a spus:
- De aceea Maica Domnului nu face minuni aici, pentru că nu am venit pentru rugăciune. Sfânta Ana făcea minuni în patria mea, pentru că toți o înduplecau cu post și rugăciune. Nimeni nu mânca, atunci când însoțea vreun bolnav.

Dar să dăm cuvântul iarăși evlaviosului bătrân Stelios Mihailidis.

„Icoana stătea permanent în catapeteasmă, într-un baldachin încărcat cu obiecte dăruite de creștini. Fiecare obiect constituia mărturia recunoștinței pentru o facere de bine a Sfintei Ana. Bolnavul lua loc pe treptele soleii sau a tronului arhieresc. În vreme ce se săvârșea aghiasma, preotul lua icoana din baldachin și o punea dreaptă în brațele bolnavului. Icoana uneori devenea grea, alteori ușoară. Făcea mișcări pe trupul bolnavului. Îl arunca la pământ întins pe spate, se suia pe capul său și se învârtea ca o elice, apoi cobora iarăși la genunchii lui. Îl ridica pe bolnav în picioare, se urca în brațele lui și-l conducea afară din biserică. Lumea deschidea drum, spunând: „Vine, vine…”. Atunci sunau clopotele, iar icoana îl ducea pe bolnav prin curte.

Pe cei grav bolnavi icoana îi ducea la mare, uneori în locurile cu apa mică, alteori mai în larg. Se suia pe capul bolnavului orizontal și-l afunda pe bolnav în apă. Uneori icoana plutea pe apă culcată și bolnavul se prindea cu mâinile de ea. Preotul însoțea tot acest ceremonial cu barca. După aceasta bolnavul ieșea afară ud cu icoana în brațe, deplin sănătos. Mergeau apoi în biserică unde se continua aghiasma. Dacă se întâmpla ca bolnavul să înghită apă din mare, pe toată o dădea afară.

Pe atunci era acolo preotul Antonie Papantoniu din Skoupa. Era un preot evlavios, cu o înfățișare măreață și cu o voce frumoasă. Avea opt copii. Înainte de el au fost acolo doi ieromonahi, Samuil și Hagipapas. Și-au sfârșit acolo viața lor și au fost îngropați la Biserica Sfântului Gheorghie, care era biserică de parohie în Vori. În prigoana din 1914 slujea acolo Părintele Iraklis, care era din Roda. Era scund, dar foarte evlavios, un preot ales. În satul nostru nimeni nu-l judeca pe preot. Desigur nici ei nu dădeau pricină, dar și poporul îi cinstea cu mult respect. Exista și mult respect în privința rânduielilor postului. Înjurătura era un obicei necunoscut în satul nostru. Când am venit aici și am auzit atât de multe și grele înjurături de la localnici, ni s-a părut ceva foarte apăsător și ciudat. Credeam că aceștia nu sunt creștini, ci turci, și nu credeam când ni se spunea că sunt creștini botezați.

Odată am luat și eu icoana Sfintei Ana în brațe pentru binecuvântare. Hotărâsem să nu mă așez jos, nici să mă întind, ci s-o țin în brațe stând în picioare. Însă Sfânta Ana nu a primit aceasta, ci m-a aruncat la pământ, învățându-mă astfel să

fiu smerit și să nu mă încred în puterea mâinilor mele, ci în purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Anul trecut (în 1982) am mers în locurile natale. Mă cuprinsese nostalgia să merg să văd ce mai este pe acolo. Toate fuseseră dărâmate. Nimic nu mai există din vechiul sat. Acolo unde era Biserica Sfintei Ana, acum este un teren viran".

Istorisiri asemănătoare despre minunile ce se săvârșeau de către Sfânta Ana la locul de pelerinaj din Vori, am auzit de la mulți bătrâni ce trăiseră în acel sat.

Vie este pentru totdeauna pecetea evlaviei și a dragostei creștinilor din Prikonisio și mai ales a celor din Vori pentru icoana Sfintei Ana. Iar aceste simțăminte se transmit și la copiii și nepoții lor. „O aveam ca doctor", spuneau ei. Chiar și turcii din acele locuri aveau evlavie la Sfânta Ana.

Locul de închinare din Vori era administrat de un comitet alcătuit din sătenii localnici. Cu banii mulți care se adunau, puteau săvârși o activitate religioasă și socială. Cheltuiau pentru buna funcționare a locului de închinare. Îi plăteau pe preoți care, de cele mai multe ori, erau câte doi. Îl plăteau pe învățător și întrețineau Școala primară din sat, care se afla aproape de biserica Sfintei Ana. Înainte de a începe prigoana, plănuiau să construiască o biserică mai mare și clădiri pentru nevoile locului de pelerinaj. Aduseseră și piatră pentru acest scop, însă a venit nenorocirea și toate au rămas numai niște planuri.

La prigoana din 1914, ca să nu se întâmple ceva neprevăzut cu această mare vistierie, Comitetul a hotărât s-o împartă creștinilor din Vori. S-a făcut atunci un inventar și apoi s-a împărțit fiecăruia câte ceva. Astfel, în prigoana din 1922, icoana nu avea decât foarte puține obiecte.

Norul greu al catastrofei din Asia Mică se apropia să acopere insula lor. Cele pe care le aflau despre retragerea armatei grecești și despre măcelurile turcilor le înghețau inimile celor din Prikonnisos și toți se grăbeau să plece. Plecau caice după caice, în grabă ca să nu le ajungă turcii. Din cele ale lor luau ceea ce era mai prețios.

Constantin Mastrokyriakos era citeț la biserica Sfintei Ana. Împreună cu epitropii, a mers să ia obiectele de preț de la biserică. Au văzut că icoana lipsea. Închinătorii, văzând biserica deschisă, au luat icoana cu ei și au pus-o în caic. Au adunat atunci toate sfintele Vase, potire și discuri, Evanghelii, sfintele cărți și orice au considerat că este prețios, și a umplut cu ele un cufăr mare. „Oriunde vom merge, spunea citețul, vom putea săvârși Liturghia. Le avem pe toate".

S-au împrăștiat toți ca păsărelele speriate. A plecat fiecare încotro a putut. Cea mai apropiată oprire a fost Insula Lesvos. Unii au rămas acolo, ceilalți, cei mai mulți, s-au îndreptat spre Eghio. Icoana Sfintei Ana a rămas la Mithymna (Molyvos) din Lesvos., iar cufărul cu celelalte obiecte a fost dus la Eghio.
Trăiau cu impresia că în curând se vor întoarce în satul lor. Nu puteau concepe că aveau să rămână pentru totdeauna refugiați. Nutreau o nădejde ascunsă că lucrurile se vor schimba și se vor întoarce în patria lor. La întâlnirile lor, singura urare era: „Să ne întoarcem cu bine în patrie". Lucrurile însă, acum după 62 de ani, nu au îngăduit ca visul să devină realitate.

Aici în noua lor patrie, Eghio, s-au ostenit să-și reclădească viața lor. Una din primele lor inițiative a fost să zidească biserică pentru adorarea lui Dumnezeu. Atunci, cu micile posibilități pe care le aveau, au ridicat o biserică de lemn, pe care au închinat-o Sfintei Ana. Cufărul cu sfintele Vase și obiecte a fost dat Comitetului bisericii. După aceasta, refugiații din Prokonnisos, care locuiau în alte sate, au adus și alte obiecte sfinte, și mai ales sfinte icoane. Mai târziu, locul bisericii de lemn a fost luat de măreața biserică de astăzi, care a înălțat-o evlavia refugiaților.

Se așteaptă acum venirea în biserică a icoanei făcătoare de minuni a Sfintei Ana. Să vină harul ei lângă poporul ei! Iar această venire este dorința vie a acestui popor. Astăzi în Molyvos au rămas numai cinci familii din Vori, în timp ce în Eghio, pe lângă cele 150 de familii din Vori, mai locuiesc încă 500 de familii din Prikonnisos. Cu toții strigă: „Sfânta Ana nu mai trebuie să stea în Biserica Sfântului Panteleimon din Molyvos - Lesvos, ci să vină în biserica ei, de vreme ce încă nu a sosit ceasul să se întoarcă în Vori. Biserica din Eghio este gata și cei trei mii de prikonnisoți cer să li se dea această sfântă icoană, care a fost legată de evlavia și viața părinților lor".

Nenumărate sunt minunile pe care harul icoanei le săvârșea la biserica din Vori, însă multe s-au săvârșit și în biserica ei din Eghio. Unele din ele au fost adunate de persoane evlavioase și acest material, fără a fi prelucrat, l-a editat, în 1980, pururi-pomenitul predicator Dimitrie Panagopulos, sub titlul: „Sfânta Ana și Icoana ei cea izvorâtoare de minuni". Deoarece mulți au cerut această carte cu minunile Sfintei Ana, a trebuit să o reeditäm. Astfel am hotărât să adunăm cu responsabilitate materialul acestor istorisiri de la înseși persoanele care sunt în viață și care au trăit aceste fapte minunate. Ne pare rău că această strădanie a adunării acestui material nu s-a făcut mai devreme, atunci când trăiau bătrânii refugiați, care, plecând din această viață, au lăsat copiilor lor certitudinea despre multele minuni care se săvârșeau de către Sfânta Ana, însă au luat împreună cu ei cazurile concrete cu vioiciunea, harul și amănuntele lor, care vorbesc cu mai multă putere și-l satisfac pe evlaviosul cititor.

Am adunat, aşadar, cu atenţie destule cazuri. Am adunat în jur de patruzeci de minuni ale Sfintei Ana, pe care harul lui Dumnezeu ne-a învrednicit să le editǎm. Nu scriem nimic de la noi, ci numai transcriem istorisirile neschimbate. Nu vorbim noi, ci vorbeşte Sfânta Ana prin binefacerile ei, prin minunile ei, şi credem că glasul ei are o deosebită convingere şi putere să întărească credinţa noastră ortodoxă, să încălzească evlavia faţă de Sfinţi şi să vestească că Sfinţii Bisericii Biruitoare, cu slava şi harul lor, sunt alături de noi şi ne sprijină în mâhnirile şi nevoinţele noastre.

Piciorul drept al Sfintei Ana, bine mirositor şi plin de har, în anul 1981 a fost adus de la Sfânta Mănăstire Cutlumuş la Eghio spre închinare.

Sursa: http://www.marturieathonita.ro/minunile-sintei-ana-i/

Teodor Danalache - Icoana Sfintei Ana de la Mănăstirea Almaş

Icoana Sfintei Ana de la Mănăstirea Almaş este una dintre icoanele făcătoare de minuni din zona Neamţului.

Mănăstirea Almaş se află în comuna Garcina, judeţul Neamţ, la o distanţă de 10-15 kilometri de Piatra Neamţ. Din Piatra Neamţ se merge pe Drumul Naţional 15C, spre Târgu Neamţ, până la Drumul Comunal 146, ce porneşte în partea stângă, spre vest, drum ce duce în comuna Garcina.

Această mănăstire, purtând hramul Duminica Tuturor Sfinţilor, este o veche vatră călugărească, statornicită în ţinuturile Neamţului încă din secolul al XV-lea, sub conducerea sihastrului Vasile Almaş. Ctitorii acestui aşezământ monahal sunt familia Vasile şi Maria Almaş, ciobani din Ţara Haţegului.

Ajutat de răzeşi, Vasile Almaş, în anul 1659, construieşte un paraclis din lemn, cu hramul Sfântul Nicolae. Locaşul cu hramul Sfântul Nicolae a fost reclădit din lemn de doamna Ecaterina Cantacuzino, soţia spătarului Iordache Cantacuzino, în anul 1715. Schitul de călugări a funcţionat până în anul 1821, când a fost prădat de eterişti. Actuala biserică, construită din piatră în anul 1821, este ctitoria familiei logofătului Bals şi a primit ca hram Duminica Tuturor Sfinţilor.

Icoana Sfintei Ana se află în biserica cea mare a Mănăstirii Almaş, în partea stângă, lângă catapeteasmă. Pictată de un zugrav anonim, icoana este deosebit de frumoasă, ea păstrând ceva din aerul iconelor de odinioară, icoane pline de duh şi de profunzime duhovnicească.

Printre primele minuni săvârşite înaintea icoanei Sfintei Ana de la Mănăstirea Almaş se numără aceea petrecută în vremea prădării eteriste a mănăstirii. Când eteriştii au ajuns în Sfânta mănăstire, ei au văzut că slujbele nu se oficiau în limba greacă, precum era obiceiul în acea vreme. Supărându-se, dintr-o mândrie naţională, eteriştii greci au vrut să distrugă cele mai de preţ obiecte ale bisericii, printre care se afla şi Sfântă icoana a Sfintei Ana cu Prunca. Se povesteşte cum că nici unul nu a putut să urnească Sfânta icoană de la locul ei.

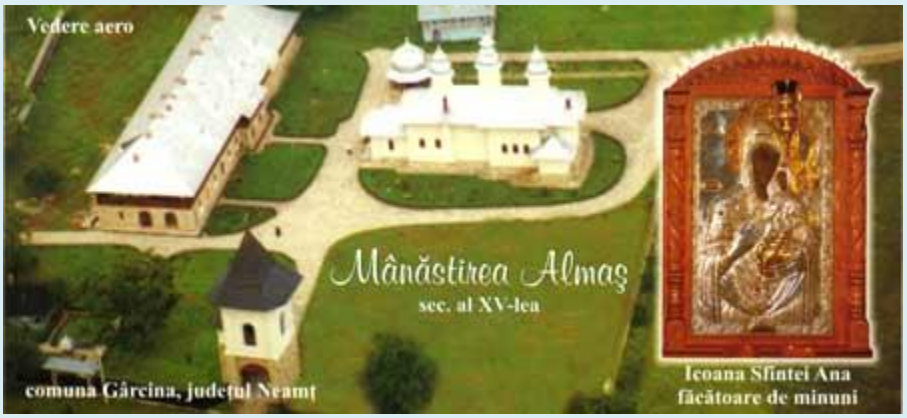

Sfânta Ana de la Mănăstirea Almaş a săvârşit, până astăzi, nenumărate minuni, dintre care numai o parte au rămas consemnate în istoria mănăstirii.

Toate vindecările şi toate binecuvântările sunt mari şi minunate, însă cele mai impresionante sunt vindecările de cancer, menţionate de cronica mănăstirii, nu mai puţin de 16 persoane găsindu-se leacul prin rugăciune stăruitoare şi mijlocirea neîntârziată a Sfintei Ana.

Pr. Silviu Cluci - Schitul „Sfânta Ana” şi peşterile din pustia Hozevei

Pe valea Hozevei, la doi kilometri de Mănăstirea Sfântului Ghoerghe, se găseşte Schitul „Sfânta Ana”, loc de nevoinţă pentru mai multe generaţii de pustnici şi cuvioşi.

***

Sfânta Ana, bunica după trup a Domnului nostru Iisus Hristos, a fost din tribul lui Levi, fiica lui Matthan preotul.

Tradiţia spune că Sfânta şi dreapta Ana s-a nevoit pe valea Hozevei către sfârşitul vieţii, după trecerea la Domnul a dreptului Ioachim. După o viaţă lungă şi plăcută lui Dumnezeu, Sfânta Ana s-a strămutat la locaşurile cereşti, la bătrâneţe foarte adâncă.

Adormirea sa este sărbătorită în Biserica de Răsărit pe data de 25 iulie. Prăznuirea ei cea mai importantă din calendarul ortodox se face pe 9 septembrie.

Primii pustnici

După anul 400, pustnicii au început să se adune în peşterile de la Hozeva, iar peştera Sfintei Ana a fost amenajată ca biserică. Mulţi nevoitori şi pustnici cu viaţă aleasă au venit şi s-au aşezat în peşterile de lângă Sfânta Ana.

Tot în acea vreme, Sfântul Gheorghe Hozevitul a venit din Lavra Calamona „a Sfântului Gherasim" la Hozeva şi a petrecut la chilia Sfintei Ana. După invazia perşilor, din anul 614, Sfântul Gheorghe s-a ostenit şi i-a adunat de prin pustie pe călugării fugiţi, ascunşi de frica perşilor, şi i-a adus înapoi, începând a zidi din nou vechea lavră surpată de păgâni.

Povestire din Limonariu

Sfântul Ioan Moshu, patriarhul în exil al Ierusalimului (614-634 d.Hr.), povesteşte în Limonariu despre un Părinte vieţuitor la Chilii: „Era un bătrân care locuia la Chiliile Hozevei. Bătrânii locului aceluia ne povesteau de el zicând că atunci când era în satul lui avea această îndeletnicire: Dacă vreodată vedea pe vreun om din satul lui că nu era destul de înstărit ca să-şi semene ţarina, se ducea noaptea, fără ştirea stăpânului ogorului, lua boii şi sămânţa lui şi semăna ogorul celuilalt.

Când a venit la pustie şi trăia la Chiliile Hozevei, bătrânul făcea aceeaşi milostenie cu cei nevoiaşi. Pleca pe drumul care duce de la sfântul râu Iordan la Ierusalim, luând cu el pâine şi apă. Şi ori de câte ori vedea pe cineva obosit de drum, le purta poverile până la Ierihon. Şi-l puteai vedea plin tot de sudoare,

purtând uneori în spate o sarcină mare, iar alteori ducând pe umăr pe câte un copil, ba câteodată chiar şi doi. Alteori se aşeza jos şi repara încălţămintea stricată a vreunui bărbat sau a vreunei femei, căci avea cu el scule şi cele de trebuinţă pentru reparat. Unora le dădea apă din apa ce o avea el, iar altora le dădea pâine. Dacă întâlnea vreun om dezbrăcat, îi dădea haina pe care o purta. Şi puteai să-l vezi în fiecare zi ostenindu-se aşa. Dacă se întâmpla să găsească un mort pe cale, îi citea slujba înmormântării şi-l îngropa".

Pustiirea şi refacerea schitului

Chiliile Hozevei au fost locuite de pustnici fără încetare până spre anul 1700, când pentru asprimea vieţii şi neputinţa de a mai duce ostenelile pustiei, puţinii călugări rămaşi au plecat în Athos, în preajma Schitului „Sfânta Ana", în cel mai aspru loc al Muntelui Sfânt, ca să nu uite de ostenelile de la Chilii.

În anul 1897 monahul grec Calinic - noul ctitor al Lavrei Hozevei a refăcut şi biserica Sfintei Ana, după cum este menţionat în inscripţia de deasupra uşii bisericii.

Vieţuitori români

În 1953, în peştera de lângă chilia Sfântului Gheorghe Hozevitul s-a mutat Sfântul Ioan Iacob. Cuviosul Ioan şi cu monahul grec Pavel, care locuia în chilia Sfântului Gheorghe, s-au ostenit să refacă paraclisul de la chilia Sfântului Gheorghe, unde Sfântul Ioan venea de mai multe ori pe săptămână şi slujea Liturghia. Sfântul Ioan a trăit în acea chilie până la moartea sa, în 1960.

În valea Hozevei au trăit mulţi români din vremuri îndepărtate. Unul dintre aceştia a fost monahul Varsanufie care, după mulţi ani de viaţă sihăstrească, s-a retras la Mănăstirea Sfântului Sava. Şi astăzi se mai vede chilia sihăstrească a cuviosului Varsanufie, împrejmuită cu zid de piatră, precum şi un cuptor şi o cisternă.

Cam în aceeaşi vreme cu Varsanufie, în schitul Hozevei au trăit şi monahii Teofan, Calist şi un bătrân mirean cu numele de Ioan. Părintele Calist era de meserie pescar şi meşter la construirea bărcilor. De aceea a simţit multă atracţie în Valea Hozevei, unde era pârâul îmbelşugat de peşte. La mulţi dintre pescarii de la Iordan monahul Calist le-a făcut bărci şi alte unelte pentru pescuit.

Despre bătrânul Ioan (barba Iani, cum îi ziceau grecii) se spune că avea o barbă lungă până la genunchi şi mulţi voiau să-l fotografieze, dar el îşi ascundea barba în sân şi nu voia să stea la fotografiat.

Astăzi a rămas un singur vieţuitor la Chilii, care locuieşte în chilia Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Pr. Silviu Cluci - Biserica „Sfânta Ana” din Ierusalim

În epoca bizantină, pe la mijlocul secolului al V-lea, pe locul Scăldătorii oilor din Ierusalim a fost construită o bazilică cu trei naosuri închinată Maicii Domnului, întrucât, potrivit tradiţiei, aici s-ar fi aflat casa Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana.

În secolul al V-lea, bizantinii au construit o biserică având lungimea de 45 de metri, cu trei naosuri - o capodoperă din punct de vedere arhitectural. Bazilica a fost construită înainte de anul 427, deoarece s-au găsit resturi de pardoseală având pe ele cruci; este bine cunoscut faptul că în anul 427 împăratul Teodosie al II-lea a interzis să se mai facă cruci pe pardoseală, pentru ca acest semn sfânt să nu mai fie călcat în picioare.

Biserica e cunoscută în descrierile pelerinilor cu numele de Biserica Paraliticului, deoarece comemora minunea săvârşită de Domnul nostru Iisus Hristos.

Bazilica a fost închinată Maicii Domnului, căci Evanghelia apocrifă a lui Iacob (secolul al II-lea) situează aici casa părinţilor Maicii Domnului, Sfinţii Ioachim şi Ana, şi deci locul în care s-a născut Maica Domnului.

O altă tradiţie ne spune că Sfinţii Ioachim şi Ana erau originari de la Seforis, un sat situat la șase kilometri depărtare de Nazaret.

La invazia perşilor din anul 614, biserica a fost distrusă. La sosirea lor, cruciaţii au construit două biserici pe locul fostei biserici bizantine: un paraclis pentru călugării catolici şi biserica Sfânta Ana.

La căderea Regatului Latin, Saladin a transformat biserica în şcoală de Coran. În secolul al XIX-lea, în urma războiului din Crimeea, a fost cedată de către sultanul Abdul Megid congregaţiei catolice a Părinţilor Albi, în grija cărora se află şi astăzi.

Biserica are trei naosuri. Din naosul din dreapta, o scară coboară către cripta în care cruciaţii au localizat locuinţa Sfinţilor Ioachim şi Ana.

Biserica Sfânta Ana a fost restaurată în mai multe rânduri, în special în urma războiului din 1967, când a fost grav avariată de bombardamente. Săpăturile arheologice din zilele noastre au scos la lumină multe elemente din biserica bizantina şi din cea a cruciaţilor.

(Foto) Popas duhovnicesc la locul Naşterii Maicii Domnului
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/popas-duhovnicesc-la-locul-nasterii-maicii-domnului-galerie-foto

(Foto) Popas duhovnicesc la locul Naşterii Maicii Domnului

foto: Oana Nechifor, Pr. Silviu Cluci

Evanghelia apocrifă a lui Iacob (secolul al II-lea) situează casa părinţilor Maicii Domnului, Sfinţii Ioachim şi Ana, şi, deci, locul în care s-a născut Maica Domnului lângă scăldătoarea Vitezda. În secolul al V-lea, bizantinii au construit aici o biserică având lungimea de 45 de metri, cu trei naosuri, închinată Maicii Domnului

La invazia perşilor din anul 614, biserica a fost distrusă. La sosirea lor, cruciaţii au construit două biserici pe locul fostei biserici bizantine: un paraclis pentru călugării catolici şi biserica Sfânta Ana. Biserica are trei naosuri. Din naosul din dreapta, o scară coboară către cripta în care cruciaţii au localizat locuinţa Sfinţilor Ioachim şi Ana.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

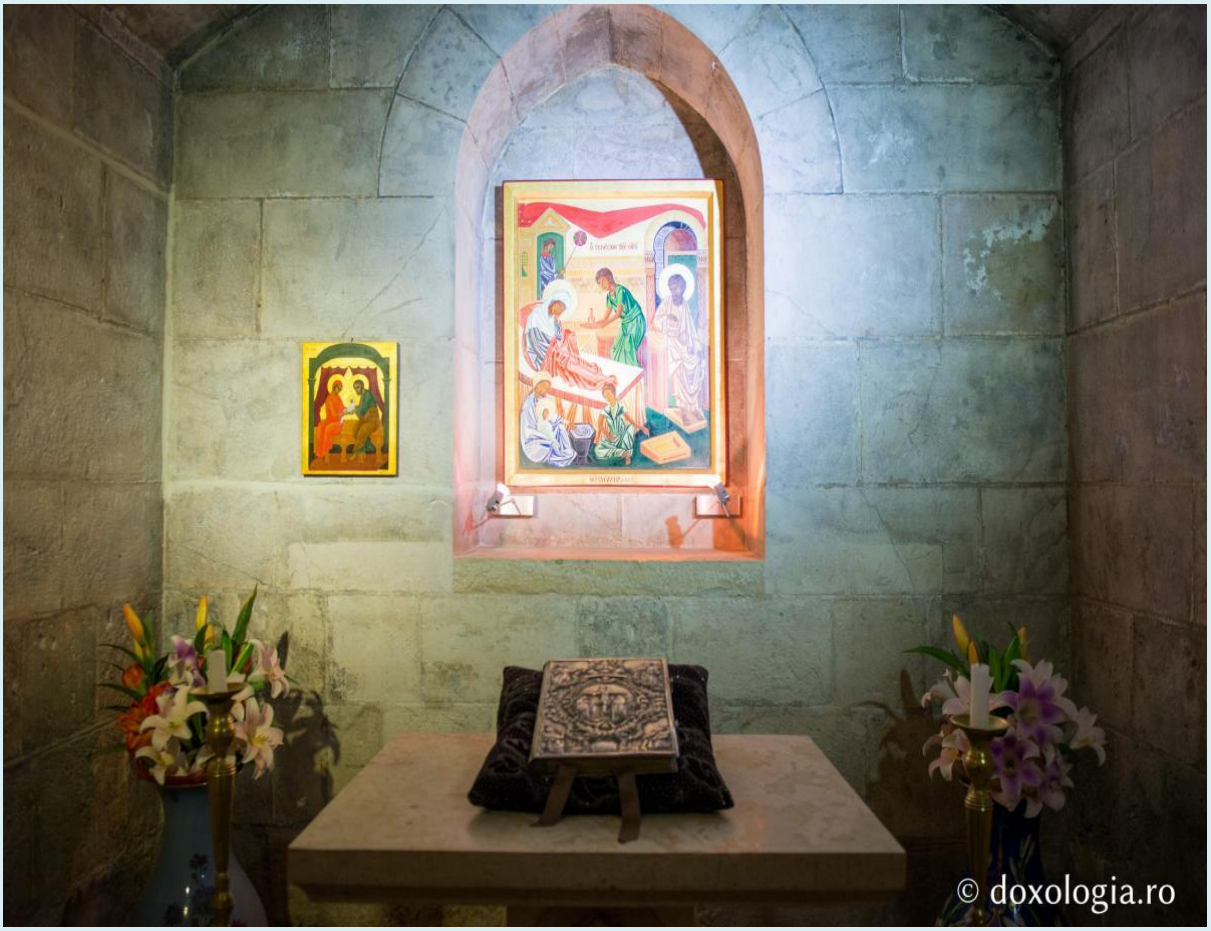
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ste ANNE
St JOACHIN
© doxologia.ro

© doxologia.ro

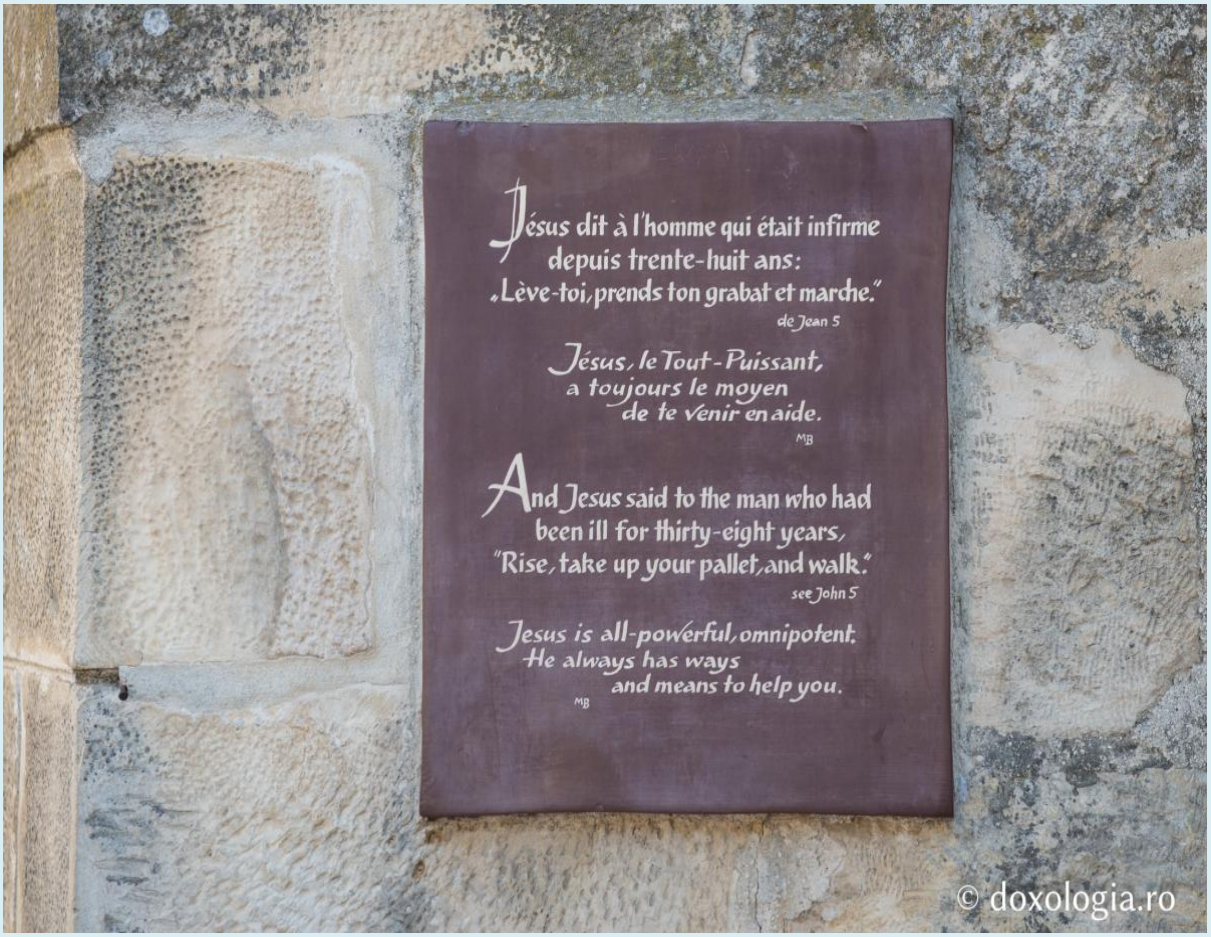
Jésus dit à l'homme qui était infirme
depuis trente-huit ans:
„Lève-toi, prends ton grabat et marche."
de Jean 5
Jésus, le Tout-Puissant,
a toujours le moyen
de te venir en aide.
MB
And Jesus said to the man who had
been ill for thirty-eight years,
"Rise, take up your pallet, and walk."
see John 5
Jesus is all-powerful, omnipotent.
He always has ways
and means to help you.
MB
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Scăldătoarea Vitezda şi biserica „Sfânta Ana” din Ierusalim (galerie foto)

Scăldatoarea Vitezda este locul unde Hristos l-a vindecat pe omul care zăcea la pat de 38 de ani. Această scăldătoare se află așezată imediat lângă Poarta Oilor, la nord de Templul din Ierusalim, și opus scăldătorii Siloamului, în Ierusalim, în Țara Sfântă. Mai târziu, peste o parte a Scăldătorii de la Vitezda a fost ridicată o bazilică bizantină.

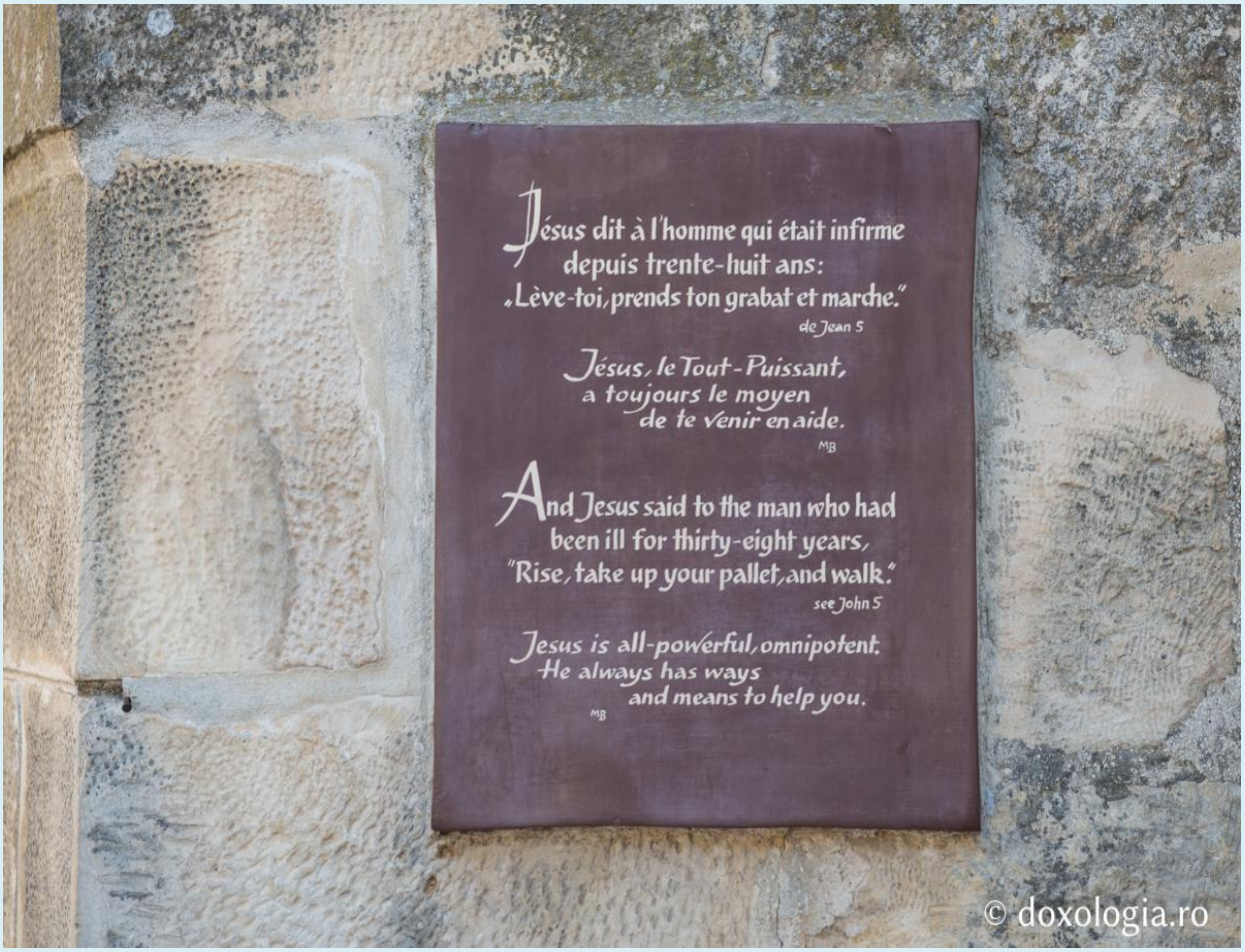
Jésus dit à l'homme qui était infirme
depuis trente-huit ans:
„Lève-toi, prends ton grabat et marche."
de Jean 5
Jésus, le Tout-Puissant,
a toujours le moyen
de te venir en aide.
MB
And Jesus said to the man who had
been ill for thirty-eight years,
"Rise, take up your pallet, and walk."
see John 5
Jesus is all-powerful, omnipotent.
He always has ways
and means to help you.
MB
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

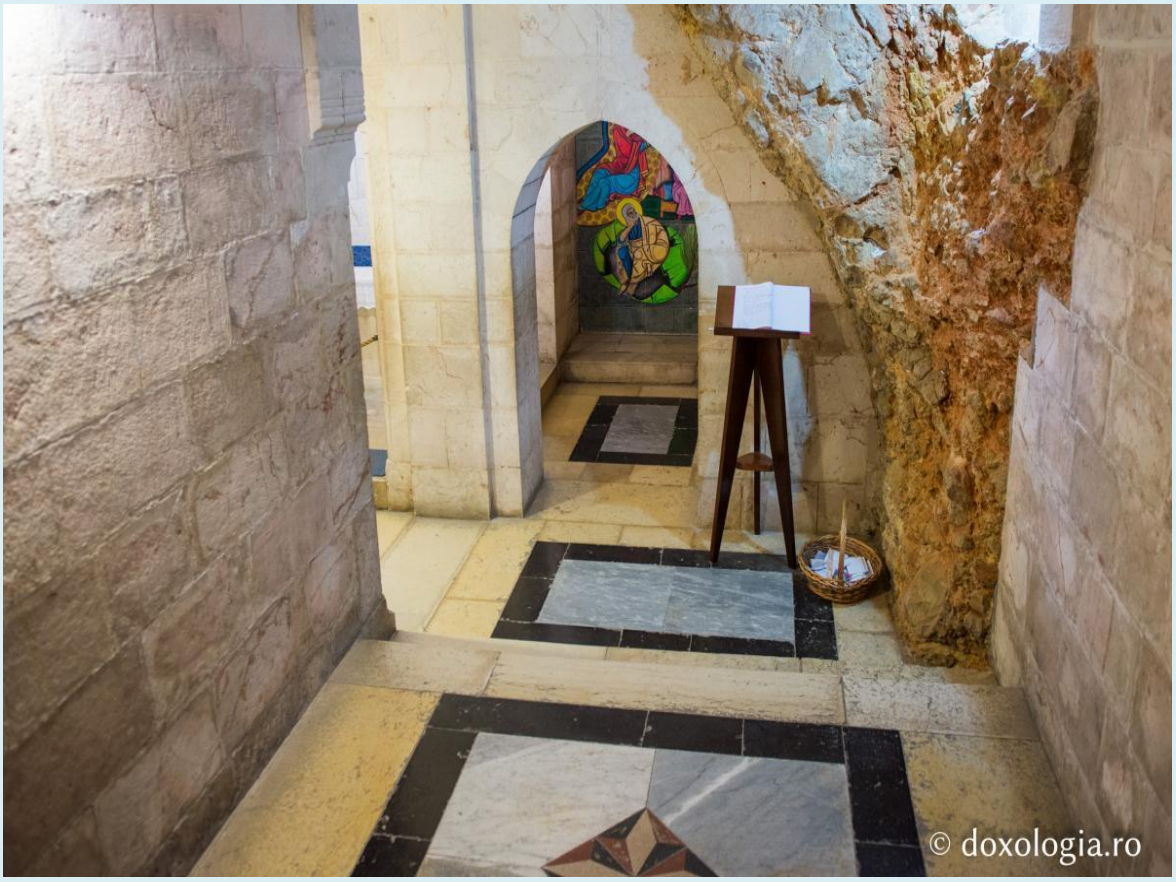
© doxologia.ro

© doxologia.ro

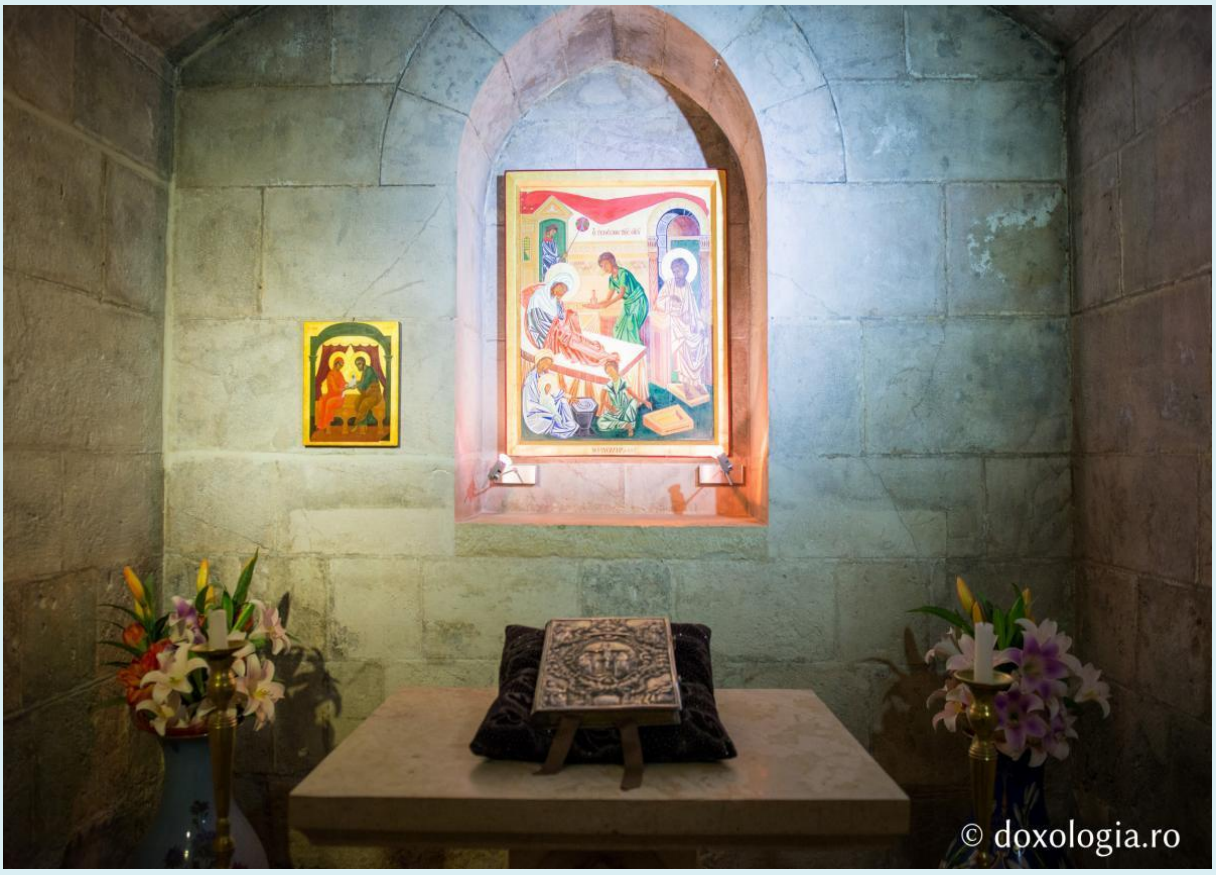
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ste ANNE
St JOACHIN
© doxologia.ro

© doxologia.ro

Schitul „Sfânta Ana” - Athos (foto)

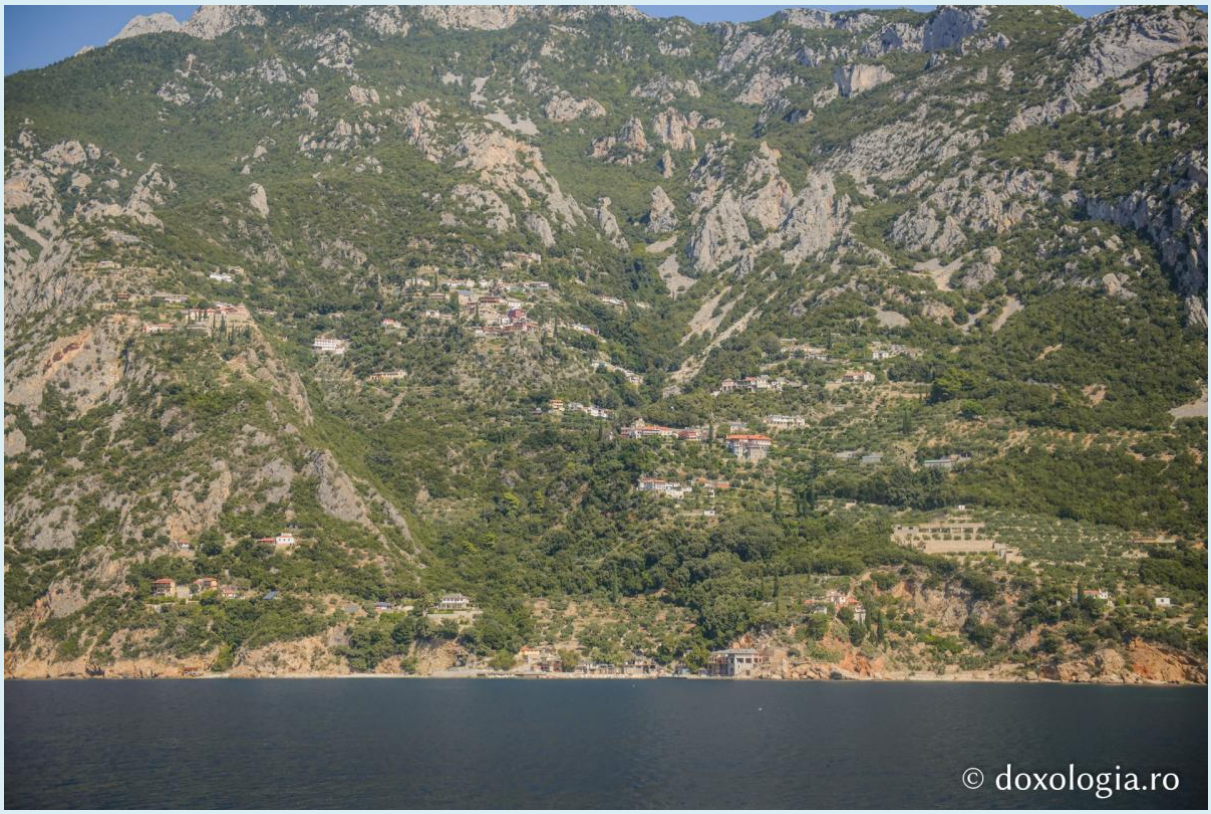

foto: Pr. Silviu Cluci

Schitul „Sfânta Ana” se află în partea de sud-vest a peninsulei athonite, la o înălţime de aproximativ 500 de metri deasupra mării.

Accesul dinspre mare se face prin urcarea celor peste 1400 de trepte.

Se mai poate ajunge aici şi pe potecă, fie dinspre Mănăstirea „Sfântul Pavel” (cam o oră de mers), fie dinspre Marea Lavră - Prodromu (aproximativ 5 ore).

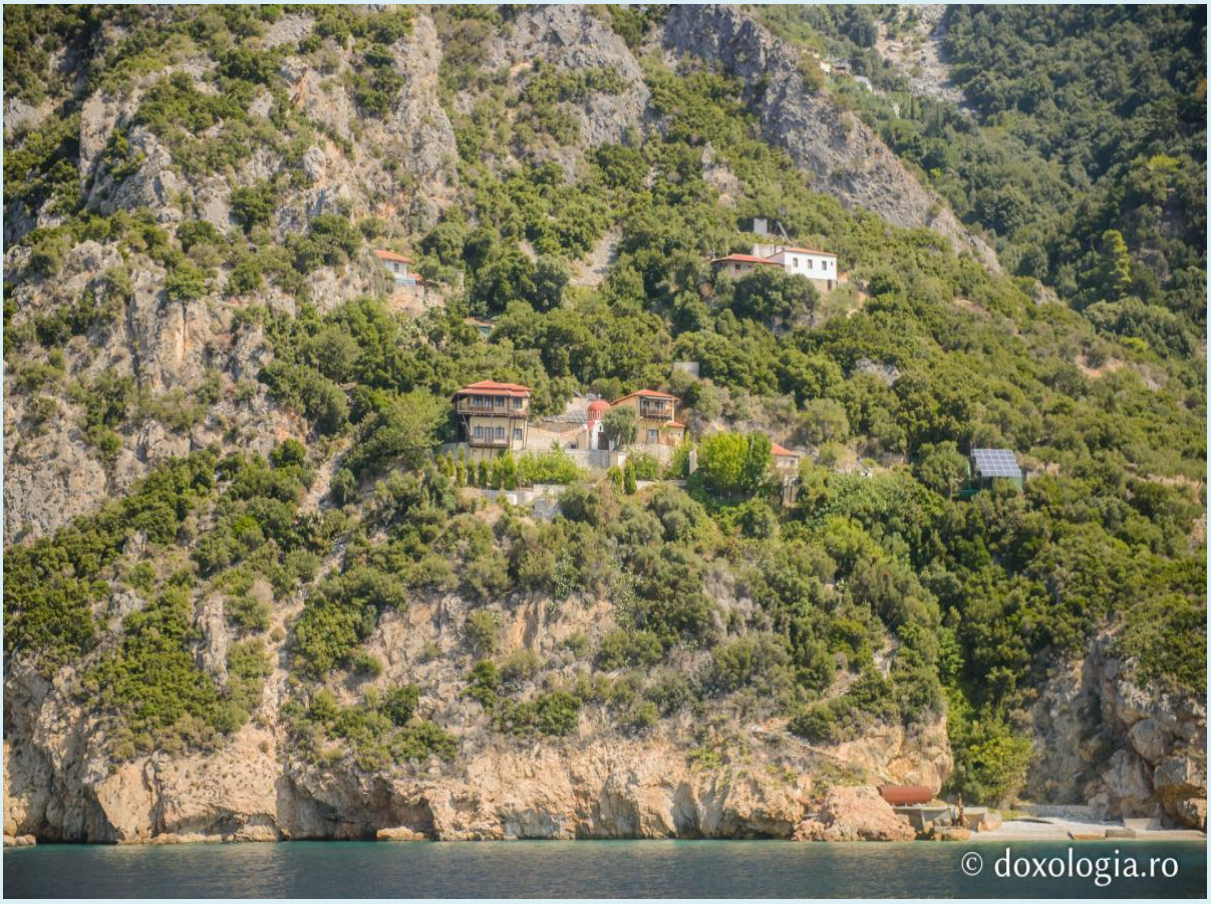
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

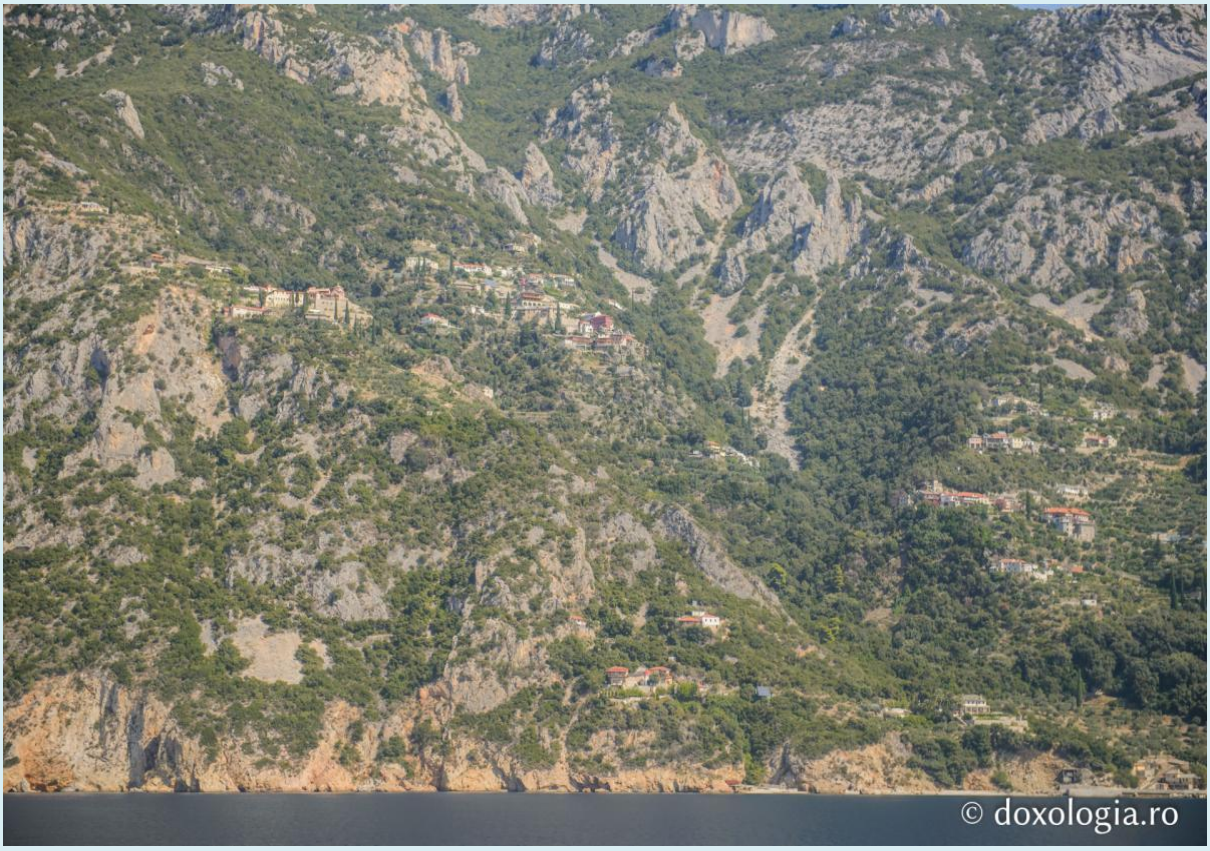
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

(Foto) Kiriakonul Schitului Sfânta Ana - Athos

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Ἡ ἁγία
ἌΝΝΑ
ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ
ΓΙΑΝΝΙΟΣ ΑΛΕΞ.
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

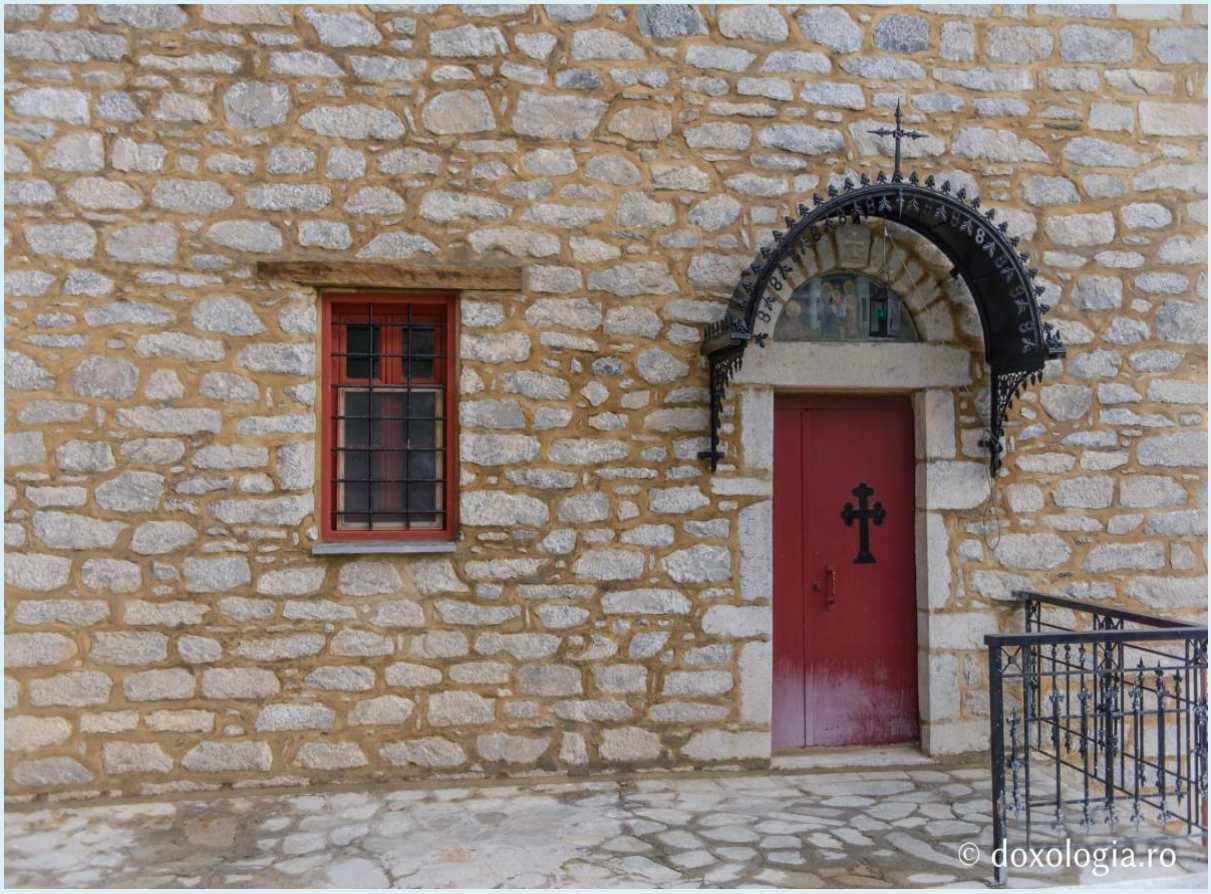
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Schitului Sfânta Ana - Athos

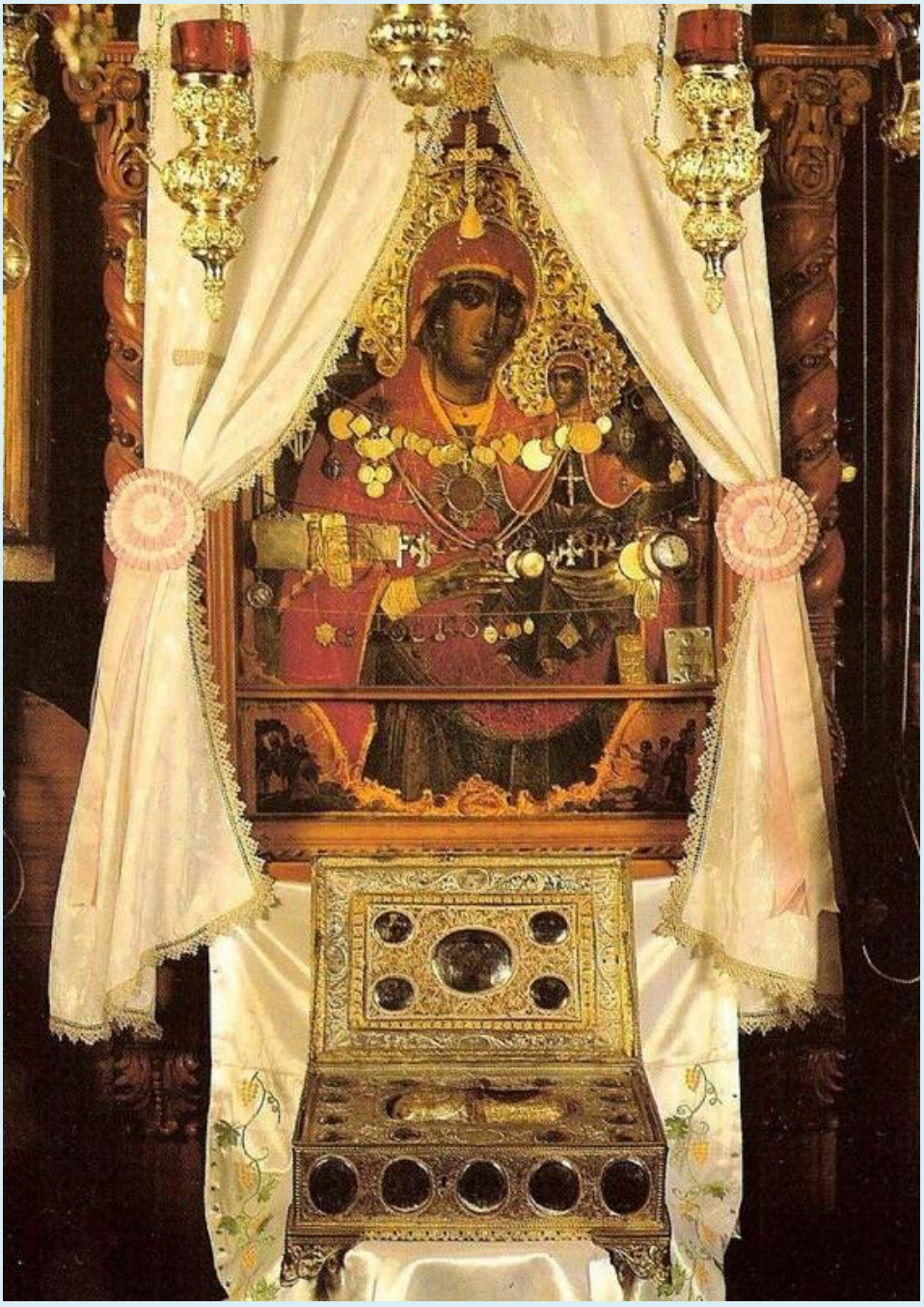

Orice pelerin ajunge la Sfânta Ana se poate închina în kiriakon la piciorul şi icoana făcătoare de minuni ale Sfintei Ana.

În kiriakonul schitului, pelerinul se poate închina la următoarele Sfinte moaşte:

- piciorul stâng (partea de jos) al Sfintei Ana,
- capul cuviosului mucenic Macarie,
- capul cuviosului mucenic Nectarie,
- o parte din moaştele cuviosului mucenic Nichita,

Părticele de la Sfinţii:

- Vasilie cel mare,
- Pantelimon,
- Ioan Gură de Aur,
- Artemie,
- Gheorghe (sânge),
- Haralambie,
- Trifon,
- Teodor,
- Parascheva.

De asemenea, în biserica centrală, lângă strana arhierească, se află şi icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana. Sunt consemnate nenumărate minuni ale Sfintei Ana care le ajută mai ales pe femeile sterpe să dobândească copii, atunci când acestea o cheamă cu credinţă în rugăciunile lor.

Pr. Silviu Cluci - Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana de la Schitul „Sfânta Ana” - Athos

În kiriakonul Schitului Sfânta Ana din Sfântul Munte Athos, lângă strana arhierească, se află icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana.

Foto: pr. Ioan Nazarcu

Este binecunoscut faptul că Sfânta Ana, mama Maicii Domnului, ajută femeile infertile să dobândească prunci. Mărturie despre minunile Sfintei Ana stau zecile de fotografii cu nou-născuţi veniţi pe lume după rugăciunile fierbinţi ale familiilor care îşi pierduseră orice nădejde de a mai avea copii, dar care cu evlavie și credință au cerut sfintei ajutorul. Monahii din schit au așezat aceste fotografii pe un suport, deasupra icoanei Sfintei Ana.

Mărturie a minunilor sunt și numeroasele bijuterii şi podoabe aşezate la icoana Sfintei Ana, în semn de mulţumire şi recunoştinţă pentru binefacerile aduse într-o situaţie sau alta.

Dinaintea icoanei este așezată și o candelă prețioasă dăruită de sultanul Insulei Limnos, în urma unei minuni a Sfintei Ana.

Părinții de la schit au alcătuit o rânduială specială pentru dobândirea de prunci.

Minunea de la Schitul athonit „Sfânta Ana”

De îndată ce a mâncat din acel pește, starețul s-a întremat și a prins atâta putere, încât s-a făcut deplin sănătos, tămăduindu-se de boala sa.

Chilia „Adormirea Maicii Domnului" - Schitul Sfânta Ana

Starețul Macarie de la Chilia „Adormirea Maicii Domnului” din Schitul Sfintei Ana (Sfântul Munte Athos) era grav bolnav. Starețul era de loc din Tesalonic și de mic venise și se călugărise la Schitul Sfintei Ana. Din pricina nevoinței exagerate, ajunsese la epuizare, mai ales că nu era înzestrat cu rezistență trupească.

În Duminica Lăsatului de Sec de Carne din anul mântuirii 1750, starețul Macarie, din pricina epuizării, ajunsese în pragul morții. Ucenicul său, monahul Teoctist, care avea și grija Kiriakonului Schitului, după Dumnezeiasca Liturghie din acea Duminică, a fost cuprins de o mare mâhnire, neștiind ce mâncare să-i pregătească starețului său, care să-l întărească oarecum și să-l ridice din istovirea ce o avea.

Cu această mâhnire în suflet a coborât la mare, gândindu-se că, poate, va găsi vreun pește. Însă marea era atât de tulburată și învolburată, încât nici o barcă nu era la țărm și nici pe mare nu se vedea trecând vreuna. Atunci, umilindu-se cu sufletul, a îngenuncheat și cu multă credință, din durerea inimii, s-a rugat lui Dumnezeu și Sfintei Ana, maica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Nu a apucat să-și sfârșească rugăciunea, că Părintele Teoctist vede pe valurile înspu-

mate ale mării jucând un peşte destul de mare. Îndată, luminat fiind de Dumnezeu, a făcut semnul Crucii în direcţia unde se vedea peştele şi un val - o, minunile Tale, Hristoase Împărate! - a aruncat acel peşte pe nisipul de pe ţărm.

Părintele Teoctist, plin de bucurie, a luat peştele, l-a dus sus la Kiriakon, l-a pregătit şi i-a dat stareţului său să mănânce. De îndată ce a mâncat din acel peşte, Stareţul s-a întremat şi a prins atâta putere, încât s-a făcut deplin sănătos, tămăduindu-se de boala sa.

Cu mâncarea care a rămas, i-a ospătat pe toţi monahii şi mirenii care se aflaseră în acea zi la Kiriakonul Schitului şi care, cu toţii, au slăvit pe Preabunul Dumnezeu, Cel minunat în lucrurile Sale şi în Sfinţii Săi.

Sursa: marturieathonita.ro

Pr. Silviu Cluci - Minunea săvârşită de Sfânta Ana pentru sultanul credincios

Sfânta Ana, văzând credința și stăruința sultanului, l-a ajutat şi i-a împlinit cererea, iar la vremea cuvenită soţia i-a născut un prunc sănătos.

Schitul „Sfânta Ana” (Foto: Silviu Cluci)

Sfânta Ana, mama Maicii Domnului, este socotită ocrotitoarea copiilor și a maternității, căci ea a zămislit la bătrâneţe, după multe rugăciuni, lacrimi şi post.

Nenumărate sunt istorisirile monahilor de la Schitul „Sfânta Ana” din Muntele Athos, despre familii care şi-au pierdut orice nădejde de a mai avea copii, dar cu ajutorul sfintei Ana au devenit părinți, atunci când cu evlavie și credință au scăpat la ea și i-au cerut ajutorul. Una dintre ele este istorisirea de mai jos:

Icoana Sfintei Ana

Candela dăruită de sultan

Candela dăruită de sultan

Sultanul Insulei Limnos nu putea să dobândească copii și, din această pricină, era foarte mâhnit. Auzise de la locuitorii insulei, care vizitaseră Sfântul Munte și Schitul „Sfintei Ana”, despre minunile mamei Maicii Domnului şi ajutorul pe care ea îl dă soților fără copii. Fiind încredinţat de istorisirile pe care le auzise, el a trimis, prin niște închinători, daruri la Schit pentru icoana Sfintei Ana și le-a cerut să-i aducă untdelemn și aghiasmă de la sfânta.

Pentru că sultanul era de altă religie, creştinii au aruncat darurile lui şi nu i-au adus nimic. Însă sultanul nu și-a pierdut nădejdea, ci a trimis alte daruri, prin alți închinători, la Schitul „Sfintei Ana”, şi le-a cerut şi acestora să-i aducă aghiasmă și untdelemn de la icoană, amenințându-i chiar cu pedepse aspre, dacă nu-i vor aduce.

Monahii din Schit, deoarece sultanul nu era creștin şi din cauza pedepselor făgăduite creştinilor, i-au trimis apă de băut, nu aghiasmă, şi ulei obişnuit, nu sfinţit. Însă Sfânta Ana, văzând credința și stăruința sultanului, l-a ajutat şi i-a împlinit cererea, iar la vremea cuvenită soţia i-a născut un prunc sănătos.

Drept recunoștință, sultanul i-a dăruit Sfintei Ana o candelă preţioasă, care atârnă la icoana ei şi astăzi. Dar, fiindcă argintarul furase din materialul prețios, sultanul a adăugat oul din partea de jos a candelei, astfel încât darul să fie complet, adică să aibă greutatea de argint pe care o făgăduise la început.

Pr. Silviu Cluci - Peştera Sfinţilor Luca şi Ilarion de la Schitul „Sfânta Ana” - Athos

La Schitul „Sfânta Ana”, în partea de nord-est, într-o adân-citură a muntelui, se află locul în care s-au retras pentru nevoinţă cuvioşii noi mucenici Luca şi Ilarion, înainte de a primi cununa muceniciei.

Acest loc de sihăstrie se află puţin mai departe de Peştera cuviosului Gherasim din Kefalonia. Bătrânii schitului spun că în locul acesta, mai demult, a existat o chilie din lemn în care s-au nevoit cuvioşii Luca şi Ilarion, pregătindu-se pentru martiriu. Pe atunci, stareţ al chiliei era părintele Visarion.

Sfântul Luca a primit cununa muceniciei pe 23 martie 1802, în insula Mitilini, în timp ce Sfântul Ilarion a fost decapitat la Constantinopol, pe 20 septembrie 1804.

Astăzi, în această adâncitură stâncoasă există o troiţă, iar lângă troiță se află o bisericuţă în care sunt aşezate icoanele celor doi cuvioşi noi mucenici, precum şi o candelă ce aminteşte de vechile nevoinţe ale lor.

Arh. Ioanichie Bălan - Schitul Sfânta Ana - Pelerinajul părintelui Cleopa la Athos

Schitul Sfânta Ana este cea mai mare aşezare de sihaştri athoniţi, situată pe o vale abruptă, în partea de sud-est, sub vârful Athos. În cele peste 40 de chilii (case cu două, până la opt camere) locuiesc 70 de sihaştri greci şi doi români.

Foto: Dr. Nicholas Exadaktylos

Plecăm spre vârful Muntelui, la Schitul Sfânta Ana. Pe mare adie un vânt cald. Vârful Athosului stă ascuns în ceaţă şi nori. La zece minute trecem pe lângă o mică sihăstrie numită „Schitul Nou” (Nea Schiti), cu peste 20 de chilii călugăreşti grupate în jurul unei biserici, cu hramul „Naşterea Maicii Domnului”. Aici se nevoiesc 40 de sihaştri iubitori de Hristos. Întregul platou al sihăstriei este îmbrăcat în tufişuri, livezi de măslini şi portocali, şi mici grădini de legume şi viţă de vie. Schitul are viaţă idioritmică.

Coborâm în micul chei. Schitul Sfânta Ana este cea mai mare aşezare de sihaştri athoniţi, situată pe o vale abruptă, în partea de sud-est, sub vârful Athos. În cele peste 40 de chilii (case cu două, până la opt camere) locuiesc 70 de sihaştri greci şi doi români. Părinţii de aici duc viaţă de sine şi se hrănesc din lucrul mâinilor lor. Pictează icoane, fac fesuri şi flanele, sculptează, cos haine şi veşminte, prepară tămâie şi altele. Aceste produse le vând fie pe la chilii, fie le trimit la Careia, şi în schimb primesc hrană şi îmbrăcăminte.

Urcăm panta muntelui pe uliţe foarte înguste cu caldarâm de piatră. Pe aici cară mularii desagii cu alimente la călugări. Totul este piatră. Dar nu lipsesc nici legumele, viţa de vie, portocalul, lămâiul, măslinul. După o oră de urcuş ajungem la biserica schitului şi ne închinăm la piciorul Sfintei Ana, ce se păstrează aici cu mare sfinţenie. În fiecare sărbătoare cei peste 70 de sihaştri se adună la biserică, fac priveghere de toată noaptea, ascultă Sfânta Liturghie şi primesc Sfintele Taine. Peste săptămână îşi fac pravila la chilii, căci fiecare chilie are şi câte un mic paraclis.

De la biserică mergem la un vestit iconar, ieromonahul Gavriil. Admirăm talentul şi icoanele lucrate de el, care se aseamănă atât de mult cu vechile noastră icoane. Vizităm mai multe chilii şi poposim la chilia părintelui Leontie, vestit pentru fesurile şi flanelele lucrate de el şi de ucenicii lui. Cumpărăm tămâie pentru casă şi coborâm.

Regretăm că nu putem ajunge la cei doi pustnici români, monahii Nectarie şi Ioachim, care se nevoiesc într-o chilie cu totul săracă, sus, spre vârful Athosului. Ne trebuie încă o oră să urcăm până la ei. Sunt amândoi de peste 75 de ani, de loc din judeţul Botoşani, şi se nevoiesc aici în cea mai mare sărăcie, de 50 de ani. Îşi câştigă hrana făcând linguri de lemn sau lucrând cu ziua pe la mănăstiri.

Coborâm la ţărm şi ne reîntoarcem.

(Protosinghel Ioanichie Bălan, Pelerinaj la Locurile Sfinte, editura Episcopiei Romanului şi Huşilor, 1992, pp. 470-471)

(Foto) Paşi de pelerin la Sihăstria „Sfânta Ana Mică” - Athos

Foto: Pr. Silviu Cluci

Sfânta „Ana Mică” se află între Schitul „Sfânta Ana” şi Katounakia, învecinându-se cu înfricoşătoarea şi prăpăstioasa regiune a Karuliei.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

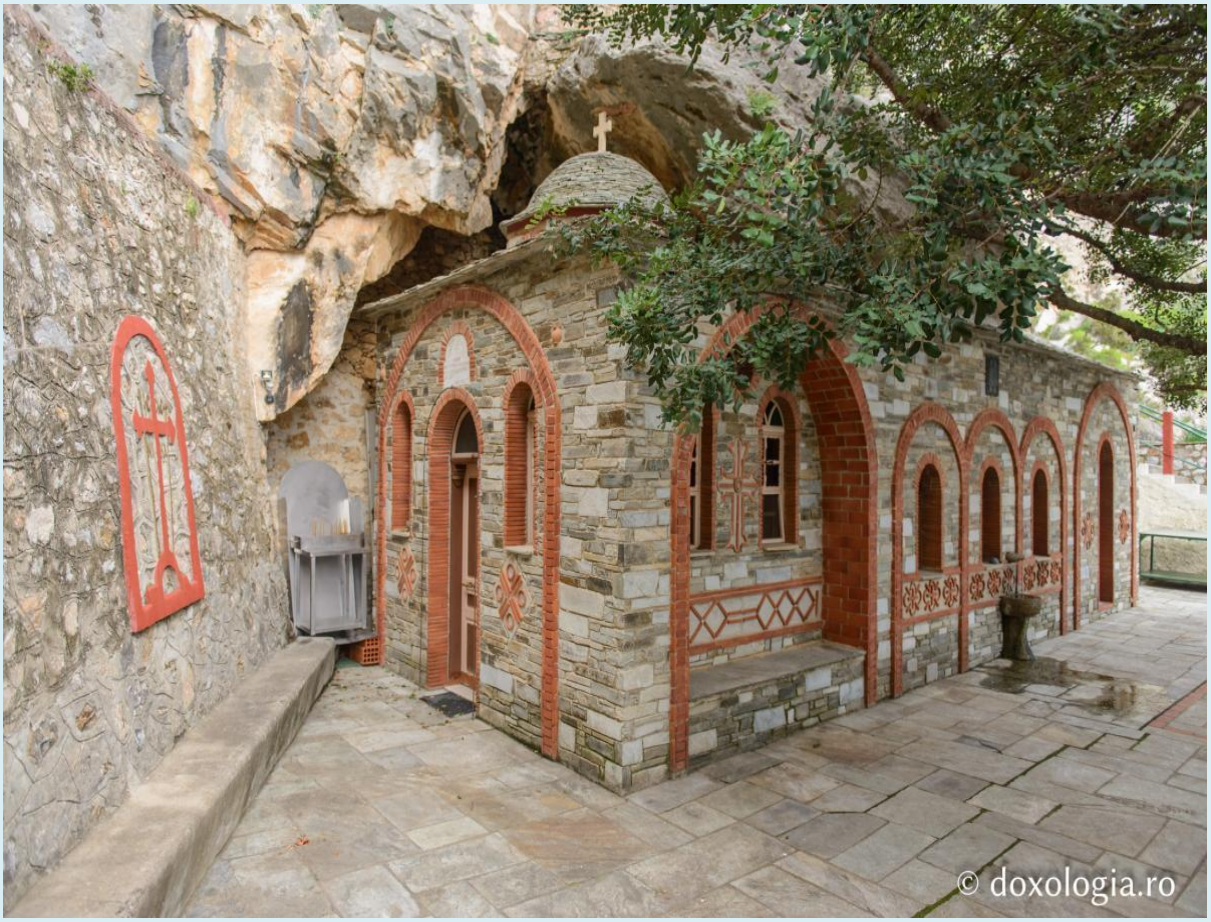
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Bistriţa

Bistriţa, care în slavonă înseamnă „apă repede”, este una dintre cele mai vechi ctitorii muşatine ce se află de secole zidită pe valea unui pârâu mărginit la răsărit de pădurile de molid ale Cetăţuii, la apus, de platoul lui Petru Rareş şi de muntele lui Simon, ce a adăpostit încă din veacul al XIV-lea sihaştri nemţeni, iar la nord, de culmile domoale ale Obcinei Ciprianei.

Mănăstirea Bistriţa ocupă un loc deosebit între vetrele monahale româneşti ce înnobilează trecutul acestei ţări, numărându-se printre cele mai vechi ctitorii voievodale, adăpostind oseminte domneşti şi fapte de neuitat din istoria şi viaţa spirituală a poporului nostru.

Întemeierea mănăstirii

Se crede că întâiul ctitor al acestei mănăstiri va fi fost chiar întemeietorul dinastiei Muşatinilor, Petru I Muşat (1375-1391), care „prin osârdia ieromonahului Pafnutie, a ucenicului său, monahul Leontie şi a popii Ion Bîraţă” a construit primul schit din lemn pe locul actualei biserici mănăstireşti.

Fiu al lui Roman I Muşat (fratele lui Petru I) şi al Anastasiei Doamna, voievodul Alexandru cel bun (1400-1432) este considerat a fi adevăratul ctitor al Mănăstirii Bistriţa, pentru că el este cel care a zidit din piatră biserica cu hramul Adormirii Maicii Domnului, în locul vechii biserici din lemn, la anul 1402.

Mai mult de atât, el şi-a ales acest lăcaş drept necropola familiei sale, căreia i-a mai adăugat şi un turn-clopotniţă, o casă domnească şi numeroase chilii pentru obşte.

Daruri de la domni pământeni şi de mai departe

La 12 iulie 6923 (1415), Alexandru cel bun se îngrijea de Mănăstirea Bistriţa, înzestrând-o cu 50 de sate din ţinutul Neamţului. La 20 august 1422, tot el dăruia aceleiaşi mănăstiri vama din târgul Bârladului. La 6 februarie 6939 (1431), voievodul înzestra Bistriţa şi cu vama Tazlăului. Din iulie acelaşi an, se cunoaşte ultima danie alexandrină, constând în două prisăci: una la Itchil şi alta la Lăpuşna, precum „şi casa lui Crăciun din Târgul Pietrii”.

Tot din vremea domnului Alexandru (cel mai posibil, din anul 1429, deşi sunt avansaţi şi anii 1401, 1402, 1410), Mănăstirea Bistriţei este ocrotită de icoana Sfintei Ana, cea dăruită de unul dintre basileii Paleologi: ori Manuel al II-lea (1391-1425), ori fiul său Ioan al VIII-lea (1421-1425-1448).

Fiul voievodului Alexandru cel bun, Ilie, a întărit şi el daniile tatălui său către necropola familiei, la 13 septembrie 1439 dăruindu-i şi vama de la Bacău. În 1452, un alt Alexandru (fiul lui Iliaş) întărea mănăstirea cu Botna şi „iezerele ei, cu prisacă şi scuteli”, precum şi cu „două năvoade de prins peşte pe Dnistru”.

Domnia lui Ştefan cel mare şi a lui Petru Rareş

În timpul celor doi domni, tată şi fiu, aşezările monahale au cunoscut o perioadă de mare înflorire. De Bistriţa nemţeană s-au îngrijit amândoi.

În 1498, după vestita bătălie din Codrii Cosminului, Ştefan cel mare zideşte o impunătoare clopotniţă cu paraclis (închinat Sfântului Ioan cel nou de la Suceava - ocrotitorul Moldovei). Tot sfântul voievod este cel care a refăcut biserica şi a dăruit mănăstirii două clopote; s-a mai îngrijit şi de gropniţa Bistriţei. Din 22 martie 1500 este cunoscută ultima danie a Sfântului Ştefan, care dădea la schimb mănăstirii patru sate pe Bistriţa: Lăţcani, Călieneşti, Slugani şi Chicoşeşti.

Petru Rareş s-a învrednicit a ajunge al treilea ctitor al Bistriţei Neamţului, pe care într-adevăr a împodobit-o „şi pe dinăuntru şi pe dinafară”, împrejmuind-o cu ziduri înalte de patru metri (cu metereze şi drum de strajă) şi zidindu-i turn la intrare (cu paraclis închinat Sfântului Nicolae); mai înfiinţând apoi o „Şcoală Domnească” (ce a funcţionat până în secolul trecut, iar acum adăposteşte

muzeul mănăstirii). El este cel care a mărit paraclisul construit de tatăl său, Sfântul Ştefan, reînnoind şi biserica totodată. Şi tot purtării lui de grijă i se datorează şi cele mai frumoase fresce, rămase în casa domnească.

Ultimele danii şi închinarea mănăstirii

Cel de-al patrulea ctitor al Bistriţei, Alexandru Lăpuşneanu, a consolidat biserica în 1561 şi i-a adăugat un pridvor, aducând şi pictori veneţieni pentru zugrăveala interioară (din care se mai păstrează câteva fragmente).

Printre ultimele danii cunoscute este şi cea de la 17 ianuarie 1592, prin care Aron Tiranul întărea Bistriţei posesia stupinei de la Fondoiu, precum şi cea făcută de Ştefan Răzvan Voievod, în anul 1595, prin care dăruia mănăstirii o branişte şi satul Roznov.

Safta, doamna şi soaţa domnitorului lui Gheorghe Ştefan, schimbă soarta Mănăstirii Bistriţa la anul 1677, închinând-o, prin patriarhul Dositei al Ierusalimului, bisericii Sfântului Mormânt. A urmat astfel un lung şir de ani de înstrăinare şi nechibzuită gospodărire.

Vremuri tulburi

În urma evenimentelor din 1821, toate construcțiile ansamblului monahal de la Bistrița au avut de suferit de pe urma incendiilor. Chiar în biserica mănăstirii au avut loc adevărate lupte între turci și eteriști. Mormintele ctitorilor au fost profanate și numeroase manuscrise, broderii și obiecte de cult au dispărut. Călugării s-au ascuns în pădure cu o parte dintre odoare, dar tot nu i-au putut împiedica pe elini să despoaie de aur şi pietre preţioase icoana Sfintei Ana.

Măsurile adoptate de Alexandru Ioan Cuza, odată cu aplicarea Legii secularizării averilor mănăstirești din decembrie 1863, au determinat plecarea călugărilor greci de la Bistrița. S-a deschis astfel o perioadă de renaștere și reconstrucție, datorită căreia vatra de cultură și Ortodoxie de altădată a reînviat încetul cu încetul.

În Primul război mondial, la Bistrița a funcționat un spital de campanie în care peste opt sute de răniți au fost îngrijiți, spital care a fost transformat mai apoi în orfelinat pentru copiii rămași orfani. În 1932, la comemorarea a 500 de ani de la adormirea „părintelui Moldovei”, au fost deshumate osemintele ctitorilor şi reaşezate în gropniţă sub două bolţi de piatră.

Refacerea mănăstirii

În 1948 tezaurul Bistriţei a plecat spre Banca Naţională, însă la Bucureşti a ajuns doar o parte din el, cealaltă parte pierzându-se pe drum.

Perioada comunistă a fost marcată şi de o adevărată restaurare generală a mănăstirii: între 1967 şi 1968 s-a refăcut turnul de la intrare, cu camera străjerilor şi paraclisul „Sfântul Nicolae”; în următorii doi ani s-a restaurat turnul-clopotniţă zidit de Ştefan cel mare la 1498; peste doi ani s-a decupat şi consolidat fresca paraclisului aceluiaşi voievod; între 1971 şi 1975 s-a restaurat complet biserica mănăstirii, care a şi fost acoperită cu tablă de cupru, iar zidul de incintă a fost consolidat; între 1980-1982 s-a refăcut casa domnească a lui Alexandru cel bun; între 1982 şi 1983 s-au restaurat casele egumeneşti; între 1983 şi 1984, s-a refăcut Şcoala Domnească a lui Petru Rareş, în care se află actualul muzeu, şi s-a amenajat noua trapeză.

În 1982, IPS Teoctist va cinsti memoria ctitorului Alexandru cel bun sfinţind statuia voievodului, sculptată de Gir Rădulescu.

Începând cu 1986 şi, mai ales, după Revoluţie, mănăstirea şi-a recăpătat adevărata misiune de aşezământ monahal. Din anul 2009, stareţ al Mănăstirii Bistriţa este arhimandritul Luca Diaconu.

Contact

Adresă: Sat Bistriţa, str. Mănăstirii, nr. 116, comuna Alexandru cel bun, cod 617507, judeţul Neamţ

Telefon: (+4) 0233 241 695

E-mail: bistrita@mmb.ro

(Foto) Bistrița - una dintre cele mai mari mănăstiri din Moldova
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/bistrita-una-dintre-cele-mai-mari-manastiri-din-moldova-galerie-foto

(Foto) Bistrița - una dintre cele mai mari mănăstiri din Moldova

foto: Oana Nechifor, Ștefan Cojocariu, Maria Burlă

Mănăstirea Bistriţa, printre cele mai mari din Moldova, îi are ctitori pe voievozii Muşatini, dintre care primul întemeietor a fost Alexandru cel bun. Acesta a ridicat-o în 1402 pe locul unui fost schit, ca necropolă voievodală cu hramul Adormirea Maicii Domnului, pe care-l poartă şi astăzi. În acelaşi timp cu biserica, ctitorul a ridicat chiliile pentru călugări şi Casa Domnească.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Сфн҃тꙋл Іѡа́н.
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

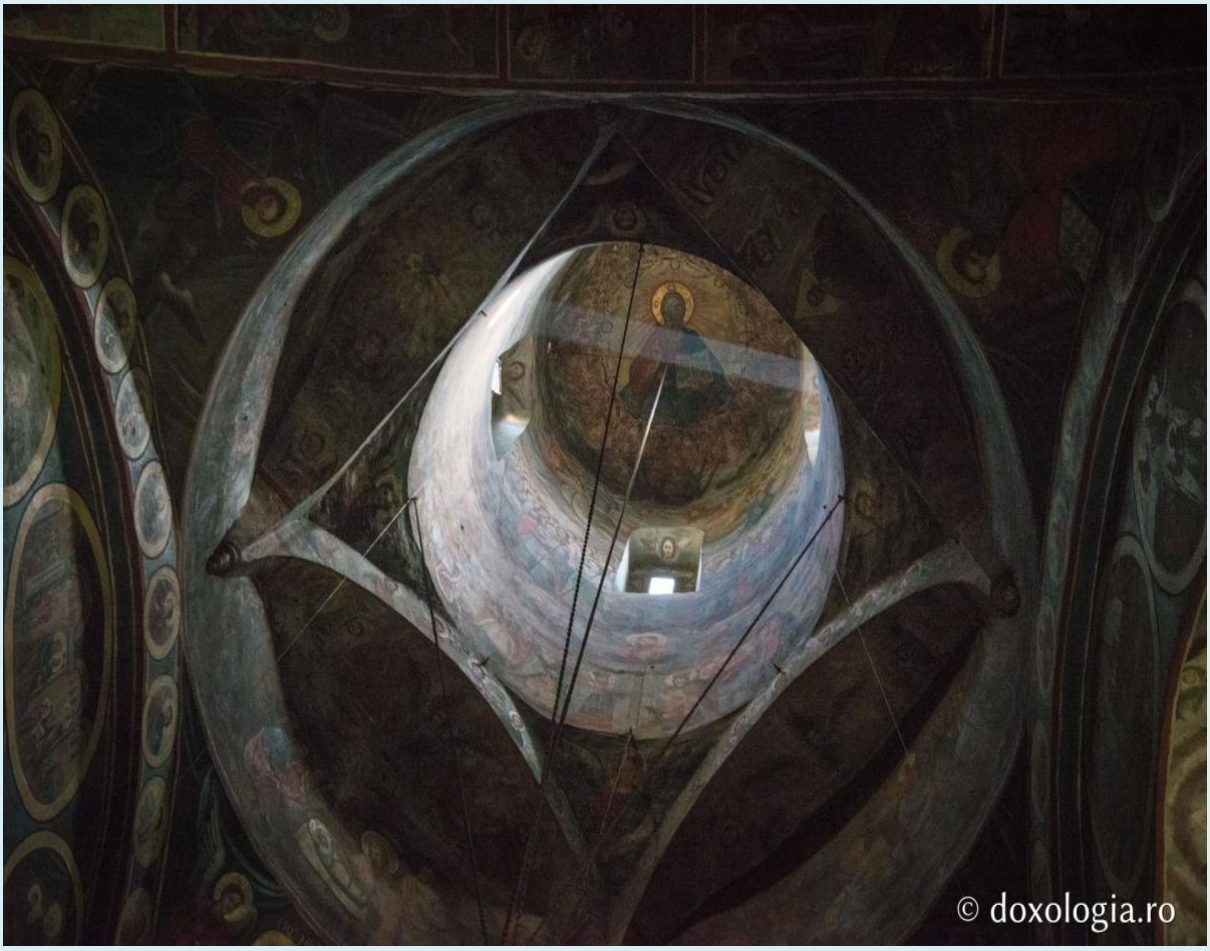
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana din Mănăstirea Bistrița Neamț

După cum citim în cronica lui Grigore Ureche, domnitorul, fiind trădat, s-a ascuns în Mănăstirea Bistrița, a plâns o noapte în genunchi la Sfânta Ana, împreună cu părinții călugări, și a făcut făgăduință în fața icoanei că de va scăpa cu viață, va înnoi mănăstirea, și iată că minunea s-a făcut.

Icoana de la Bistrița a scăpat pe voievodul Petru Rareș de la moarte și din mâinile turcilor! După cum citim în cronica lui Grigore Ureche, domnitorul, fiind trădat, s-a ascuns în Mănăstirea Bistrița, a plâns o noapte în genunchi la Sfânta Ana, împreună cu părinții călugări, și a făcut făgăduință în fața icoanei că, de va scăpa cu viață, va înnoi mănăstirea, și iată ca minunea s-a făcut.

În zorii zilei următoare, Petru Rareș capătă curaj de la Dumnezeu și reușește să evadeze printr-o portiță dosnică, care se vede și azi. Iar Sfânta Ana a îngreuiat cu somn ochii turcilor, ca să nu-l observe la timp și să nu-l prindă.

După patru ani, adică în anul 1541, Petru Rareș ajunge din nou domn al Moldovei și împlinește făgăduința dată Sfintei Ana.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Sfintele icoane făcătoare de minuni din România, Editura Episcopiei Romanului 2003, pp. 75-76)

Maria Burlă - Bucurii la icoana Sfintei Ana de la Bistrița

La Mănăstirea Bistrița nemțeană, sub privirea blândă a Sfintei Ana, pelerinii se-adună în genunchi de dimineață până seara și dobândesc, în urma rugăciunilor smerite, tăria de a-și șterge lacrimile slobozite în ascuns. Pe unii nici nu-i simți. În discreția lor, vin precum niște umbre și pleacă înseninați de nădejde. Aici l-am cunoscut pe micul Luca, un băiețel de patru ani, venit să se închine la icoana Sfintei Ana împreună cu tatăl și fratele său, și pe bunica Sofia, sprijinită într-un baston, ce la fiecare pas suspina și-i chema pe sfinți în ajutor.

Icoana Sfintei Ana cu Maica Domnului de la Mănăstirea Bistrița / Foto: Ștefan Cojocariu

Pășind în biserica Mănăstirii Bistrița, gândurile ți se-adună într-un mănunchi de rugăciuni. După ce te-ai închinat cu evlavie la cele două icoane nou pictate ale hramului din pridvor, înaintezi sfios în pronaos, treci apoi printre morminte princiare, poposind la icoana Sfintei Ana, odorul cel mai de preț al moștenirii ctitorilor mușatini.

Aici se numără dureri, se slobozesc păcate, se dezleagă nerodirea pântecelui, se vindecă bolnavi, se întăresc și se întregesc familii. Și aceasta pentru că oamenii ce îngenunchează înaintea ei cerând ajutor știu cum să se roage, își spun necazul cu „duhul umilit și inima înfrântă” și Îl roagă pe Dumnezeu să se facă voia Lui până la urmă, nu a lor. Iar Dumnezeu, prin Sfânta Ana, săvârșește minunea.

Darul acestei icoane, de a fi făcătoare de minuni, a întărit mereu credința monahilor și a credincioșilor ce vin aici.

În evlavia poporului român, icoana Sfintei Ana de la Mănăstirea Bistrița este cunoscută ca „cea mai vestită icoană procesională din țară, în vremuri de secetă și întristare”. Era purtată prin orașe și sate, peste ogoare și țarini însetate, însoțită de rugăciunile preoților și credincioșilor, iar ajutorul se arăta neîntârziat.

Icoana Sfintei Ana, darul împăratului Bizanțului pentru Doamna Ana

Arhimandritul Ioanichie Bălan, în cartea sa Sfintele Icoane făcătoare de minuni din România (apărută la Editura Episcopiei Romanului, în 1999) a numit acest odor străbun „a doua între icoanele făcătoare de minuni din România, după icoana Maicii Domnului de la Neamț”.

Această creație a artei bizantine, de o mare valoare istorică, artistică și spirituală, poate fi considerată ca amintire a bunelor relații pe care voievozii români le întrețineau cu Bizanțul în prima jumătate a secolului al XV-lea. Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana a fost un dar al împăratului Manuel II Paleologul.

Icoana a fost restaurată în secolul al XVIII-lea și așezată într-o nouă strană de lemn sculptat și aurit, în anul 1853, strană donată de arhimadritul Varnava, egumenul Mănăstirii Pângărați, care s-a tămăduit aici de o grea boală, acest fapt fiind consemnat și pe medalionul aflat deasupra ei.

Maria Burlă - Sfânta Ana mijlocește vindecarea egumenului Mănăstirii Pângărați

În biserica Mănăstirii Bistrița din județul Neamț, icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana aduce mângâiere tuturor închinătorilor săi. Privind mai cu atenție, vom observa că una dintre nenumăratele minuni săvârșite prin mijlocirea aceleia care a fost mamă a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu este consemnată chiar pe strana din lemn, frumos sculptată și aurită, pe care cel vindecat i-a dăruit-o cu multă recunoștință. E vorba de arhimandritul Varnava, stareț al Mănăstirii Pângărați în perioada 1833-1857.

Neobositul stareț al Mănăstirii Pângărați din Neamț, arhimandritul Varnava era cunoscut în vremea sa ca un priceput dascăl și duhovnic. Sătenii îi purtau un respect deosebit acestui călugăr care îi învăţa pe copiii lor carte, recomandându-i pe cei mai buni dintre ei ca preoţi la sate.

În toamna anului 1849, starețul s-a îmbolnăvit greu, încât nu mai avea nădejde de viaţă. În luna decembrie a acelui an a cerut ucenicilor să-l ducă la icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana din Mănăstirea Bistriţa. Aici, cu multe lacrimi rugându-se, s-a vindecat desăvârşit, prin minune, şi s-a întors sănătos la mănăstirea sa.

Ca semn de recunoștință, starețul a împodobit icoana Sfintei Ana cu o strană nouă, care se păstrează până astăzi. Iar pe reversul ei a scris următoarele: „Această strană pentru sfânta icoană făcătoare de minuni s-a făcut cu toată cheltuiala cuvioşiei sale, arhimandritul Varnava, egumenul Mănăstirii Pângăraţi, care, îmbolnăvindu-se cumplit la 1849, decembrie 14, şi fiind la ceasul de pe urmă, cu mare laudă sfânta icoană îndată l-a făcut sănătos. Iar strana s-a gătit la anul 1853, ghenarie, 24”.

Mirela Șova - Icoana Sfântei Ana - mănăstirea Bistrița

Am ajuns la mănăstirea Bistrița - Neamț (la circa 10 km de loc. Piatra-Neamț) la ceas de Vecernie. Fiind vară, nu apusese soarele, iar mănăstirea te impresiona prin statură și arhitectonică. Intrai în spațiul voievozilor de demult, între ziduri ca de cetate. Călugării mănăstirii se rugau, cu sobrietate, așa că abia m-am strecurat, în fața icoanei vestite a Sfintei Ana cu Maica Domnului pruncă, din fața catapetesmei, în partea dreaptă. O icoană de mari dimensiuni, ferecată în argint.

Nu știam de ce chipul Sfintei Ana și al Mariei nu se distinge prea bine. Probabil din cauza vechimii icoanei...

Mai târziu am aflat, cercetând. Arhimandritul Ioanichie Bălan a consacrat acestei icoane o atenție deosebită, în lucrarea sa "Sfintele Icoane făcătoare de minuni din România" (Editura Episcopiei Romanului, 1999), numind-o a doua

între icoanele făcătoare de minuni din România, după icoana Maicii Domnului de la Neamț.

Icoana Sfintei Ana a fost dăruită la 26 iulie 1401 domnitorului Alexandru cel bun și soției sale, Ana, de către împăratul bizantin Manuel și Irina (sau Ana) Paleologu, în semn de împăcare a Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol cu Biserica Moldovei, și ca unul din semnele de recunoaștere a Mitropoliei Moldovei de către aceasta, împreună cu icoana Maicii Domnului de la Neamț.

Icoana Sfintei Ana a fost donată apoi, în 1402, mănăstirii Bistrița, unde se află până astăzi. Este una dintre icoanele purtate frecvent în procesiune, prin toată Moldova, cunoscută pentru combaterea secetei. De aceea s-a și deteriorat, întrucât de multe ori ploaia râvnită de credincioși surprindea icoana pe câmp, în timpul rugăciunii.

Într-adevăr, la icoană se petrec felurite minuni: vindecări, alungări de duhuri necurate, izbăvire din primejdii de moarte, ocrotirea mănăstirii de cutremure și distrugere, ocrotirea domnitorilor credincioși (spre exemplu, salvarea lui Petru Rareș), păzitoarea moldovenilor credincioși în luptele cu turcii, tătarii, polonii.

Deși icoana se află într-o mănăstire, e considerată protectoare în mod special pentru mireni: mame, copii, țărani, în toate momentele importante ale vieții lor și mai ales în cele... grele. Copii vindecați de boli grave, familii reîmpăcate după rugăciune, deși se aflaseră în prag de divorț, și continuându-și viața în armonie, vindecarea alcoolismului și a sterilității - sunt numai câteva din minunile punctate în legătură cu Sfânta icoană.

Aici, la icoana Sfintei Ana, s-au rugat pentru a avea copii Maria Enescu, mama lui George Enescu și Emilia Porumbescu, mama lui Ciprian Porumbescu.

În cazul demonizaților, procedura care se făcea din vechime era următoarea: trei Sfinte Masluri, spovedanie, 3 zile de post, Împărtășanie, molitfele Sfântului Vasile cel mare - toate rugăciunile fiind săvârșite înaintea icoanei. La final, cei mai mulți dintre cei aduși se vindecau.

Și totuși... revin la rugăciunile de ploaie...

Procesiunile cu icoana prin satele moldovene nu au fost niciodată zadarnice. E drept, înainte de instalarea propriu-zisă a regimului comunist, ele s-au putut desfășura în toată amploarea lor, pe când după... a fost altfel.

Iată etapele principale în organizarea unei procesiuni cu icoana Sfintei Ana, potrivit tradiției străvechi, consemnate în detaliu de Arhim. Ioanichie Bălan: parohia din zona afectată de secetă înștiința mănăstirea Bistrița; la data stabilită pentru aducerea icoanei se adunau sătenii, în haine de sărbătoare (costum popular), cu flori, ștergare, colaci, busuioc, căruțe acoperite cu scoarțe țărănești și umplute cu daruri pentru mănăstire (lumânări de ceară, pânză de fuior, așternuturi de casă, untdelemn și prescuri, grâu pentru colivă și vin). După o rugăciune pentru ploaie, convoiul pleca spre mănăstirea Bistrița (cel puțin 1000 persoane), în tăcere, întâmpinat pe cale de alți credincioși, din satele de pe drum. Cu o oră înainte de sosirea la mănăstirea Bistrița, din convoi se desprindeau 9 tineri, călare pe cai albi, care mergeau înainte, să vestească starețului venirea credincioșilor. Aceștia duceau și o cruce, și steagul tricolor, fiind anume îmbrăcați și împodobiți.

Când venea convoiul, înconjura fiecare icoana în genunchi, apoi treceau de 3 ori pe sub icoană, luându-se binecuvântare de la stareț pentru ducerea icoanei în procesiune. Nu se pleca până nu se citea acolo și Acatistul Sfintei Ana. Era o ordine anume și la plecare: întâi cei 9 tineri călări, apoi preotul satului, apoi căruța cu icoana, lângă care rămâneau 2 ieromonahi ai mănăstirii, delegați de stareț, apoi țăranii, în dangăt de clopot, de rămas bun.

Pe drum, icoana era întâmpinată de localnici, iar în satul unde mergea se făceau slujbe (Vecernie, Liturghie, Maslu) cu cereri stăruitoare pentru ploaie. Întotdeauna rugăciunile au fost ascultate, iar icoana nu părăsea ținutul până nu venea ploaia. La sfârșitul slujbelor, icoana era purtată prin vatra satului, se ședea la masă - dacă ploaia nu era prea abundentă, iar apoi icoana Sfintei Ana mergea în satul vecin și din sat în sat, prin toată Moldova. Abia după aceea se întorcea la mănăstirea Bistrița.

În plin regim comunist, grandoarea acestor procesiuni s-a sistat, dar oamenii nu au uitat de icoana de la Bistrița și de puterea ei.

Spre exemplu, în 1969, când iarăși a fost secetă în unele zone din Moldova, oamenii din satul Păstrăveni s-au dus să se roage la icoană, cu camioanele C.A.P.-ului. Toate rugăciunile pentru ploaie s-au făcut la mănăstirea Bistrița, fără a se purta icoana în procesiune, prin satul respectiv. Când s-au întors camioanele cu oameni, la marginea satului s-a pornit ploaia. Dar numai peste satul respectiv. Oamenii din alte sate, aflând, s-au dus și ei, la rândul lor, cu mic, cu mare, la mănăstirea Bistrița, cu daruri. De fiecare dată, când se întorceau, ploua numai pe raza satului lor. În acel an minunea s-a repetat în satele: Davideni, Petricani, Urecheni, Războieni, Humulești și Bălțătești. Apoi, a opta oară, a venit ploaia pentru satele din jurul mănăstirii Bistrița, pe când localnicii credincioși veniseră la rugăciune, la icoană.

Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana a fost pictată de doi călugări din părţile Ierusalimului, între anii 1150-1250.

În prezent, există procesiuni anuale cu icoana făcătoare de minuni a Sfintei Ana, de hramul mănăstirii Bistrița (Izvorul Tămăduirii), procesiuni la solicitările parohiilor lovite de secetă sau procesiuni cu icoana la momente sărbătorești deosebite, precum: zilele unui oraş, hramul unei biserici (în Botoșani, Bacău ș.a.), fără a mai exista însă acea procesiune din sat în sat, de odinioară.

Dincolo de frumusețea unei vizite la un lăcaș sfânt, m-am îmbogățit acum cu o copie a icoanei Sfintei Ana de la Bistrița, pe perete, cunoscând istoricul și puterea originalului. Pentru care, slavă lui Dumnezeu și mulțumire Preasfintei Fecioare Maria și Sfintei sale maici, Ana!

Reporter: Mirela Şova

Pelerin la icoana Sfintei Ana de la Mănăstirea Bistriţa (galerie foto)

foto: Ştefan Cojocariu

Mănăstirea Bistriţa ocupă un loc deosebit între vetrele monahale româneşti ce înnobilează trecutul acestei ţări, numărându-se printre cele mai vechi ctitorii voievodale, adăpostind oseminte domneşti şi fapte de neuitat din istoria şi viaţa spirituală a poporului nostru.

https://doxologia.ro/pelerin-la-icoana-sfintei-ana-de-la-manastirea-bistrita-galerie-foto

Turnul de intrare al Mănăstirii Bistrița de reconstruit Petru Rareș cu un mic paraclis închinat Sfântului Ierarh Nicolae

Se crede că întâiul ctitor al acestei mănăstiri va fi fost chiar întemeietorul dinastiei Muşatinilor, Petru I Muşat (1375-1391).

La 12 iulie 6923 (1415), Alexandru cel Bun se îngrijea de Mănăstirea Bistriţa, înzestrând-o cu 50 de sate din ţinutul Neamţului. La 20 august 1422, tot el dăruia aceleiaşi mănăstiri vama din târgul Bârladului.

© doxologia.ro

Sf. Mc. Cosma
Sf. Ap. Bartolomeu
Sf. Mc. Damian
Sf. Ap. Pavel
Pantelimon
Sf. Mc. Mina
Sf. Mc. Aga
© doxologia.ro

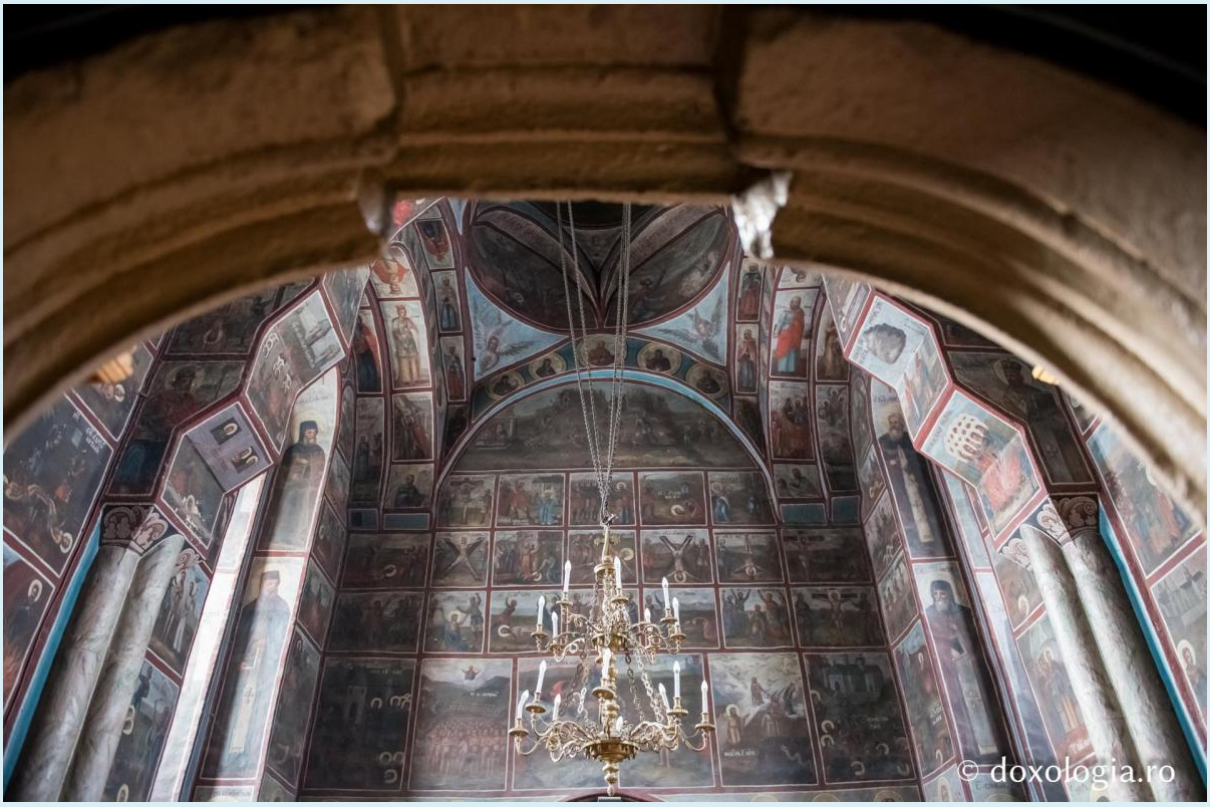

Icoana Sfintei Ana făcătoare de minuni constituie cel mai prețios dar aflat astăzi la dispoziția pelerinilor și închinătorilor Bistriței.

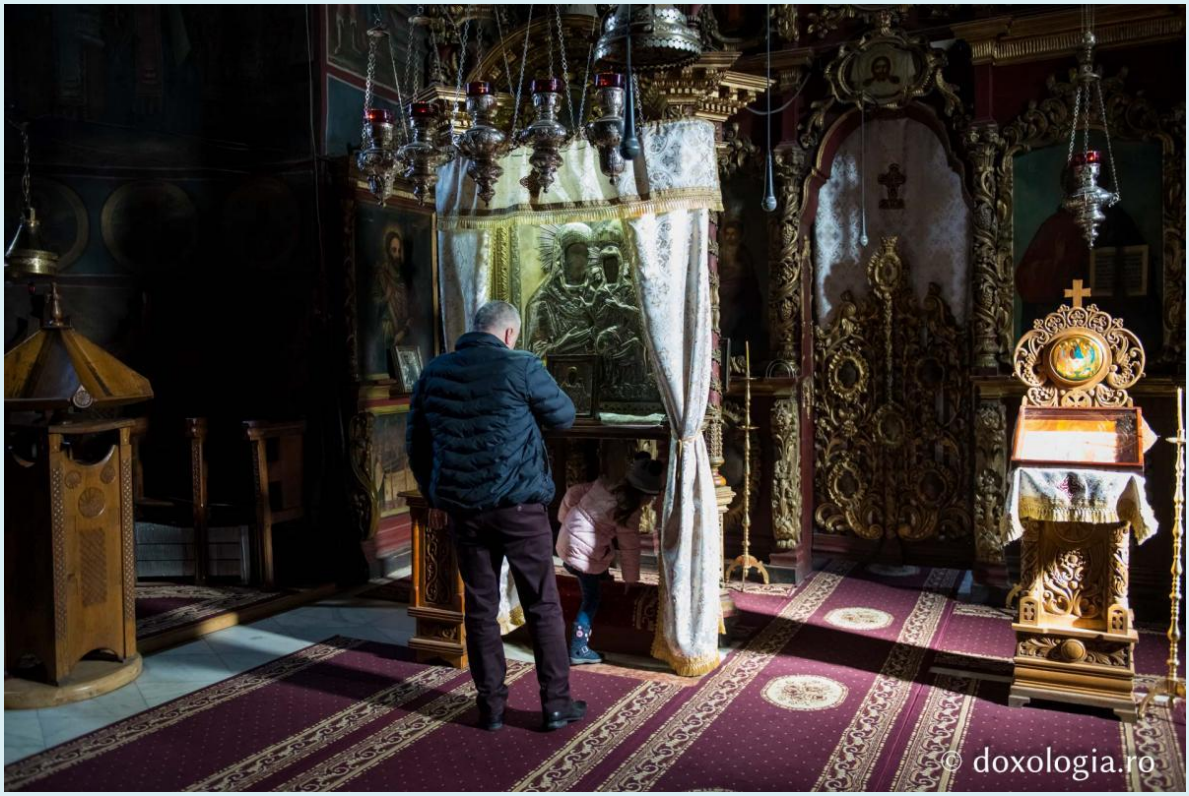

Această icoană a fost dar bizantin făcut lui Alexandru cel Bun pentru soția sa, doamna Ana, de către Manuil II Paleologul, cu prilejul vizitei fiului său în Moldova.

Nenumărate sunt minunile săvârșite aici ca urmare a rugăciunii fierbinți și cu inimă smerită.

Ctitorie a Sfântului Ștefan cel Mare, paraclisul închinat Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava este anexat turnului-clopotniță al Mănăstirii Bistrița.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

(Foto) Mănăstirea „Sfânta Ana”, Rohia

foto: Pr. Silviu Cluci

Mănăstirea Rohia este una dintre cele mai cunoscute mănăstiri maramureşene

Troiţa de la poarta mănăstirii

Părintele Spiridon bate toaca, pentru a anunţa începutul Sfintei Liturghii

Spre biserica nouă

Lumânărarul

Curtea mănăstirii şi paraclisul de vară (dreapta)

Icoane mozaic de pe exteriorul noii biserici

Icoana Maicii Domnului pictată de călugărul Nicanor din Sfântul Munte Athos. Aceasta se află în Paraclisul de la demisolul bisericii noi.

Paraclisul de la demisolul bisericii noi

Clădirea în care se află chilia părintelui Nicolae Steinhardt

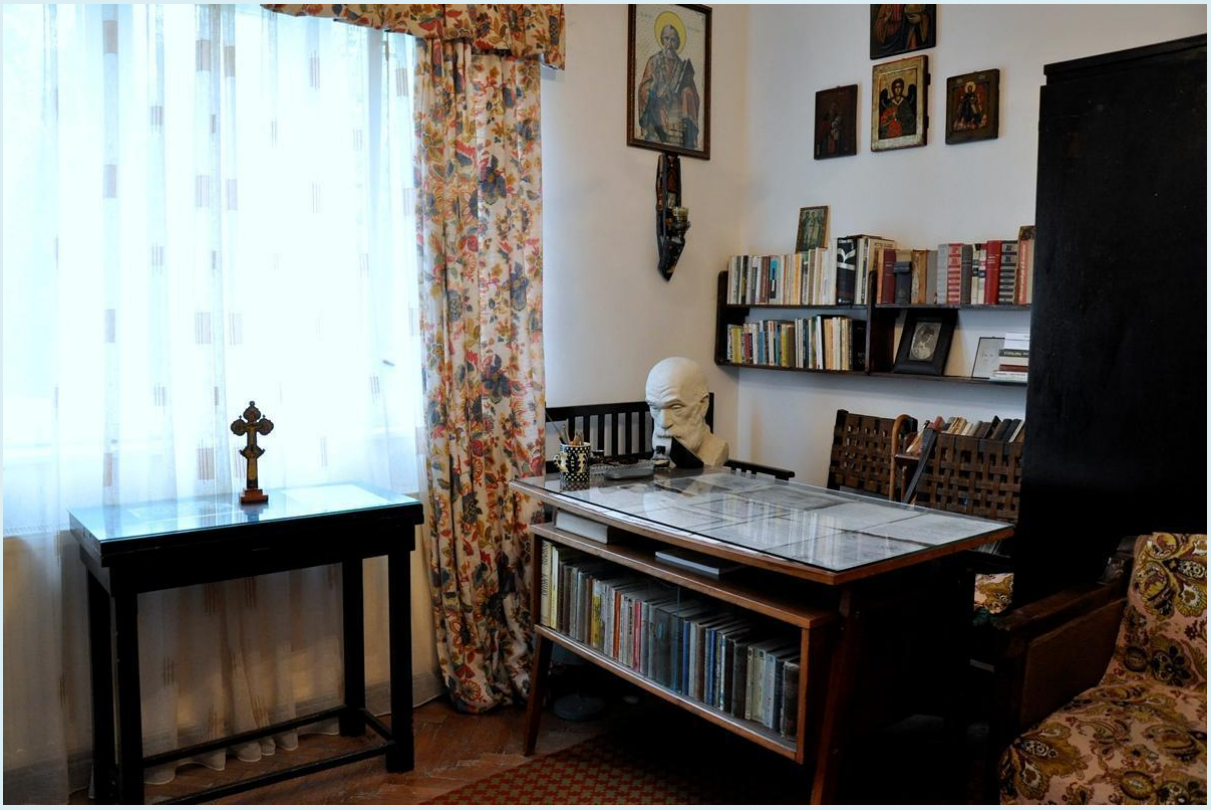

Chilia a fost amenajată ca un mic muzeu, în care se păstrează lucrurile personale ale părintelui Nicolae Steinhardt: manuscrise, cărţi, icoane, tablouri, precum şi mobilierul.

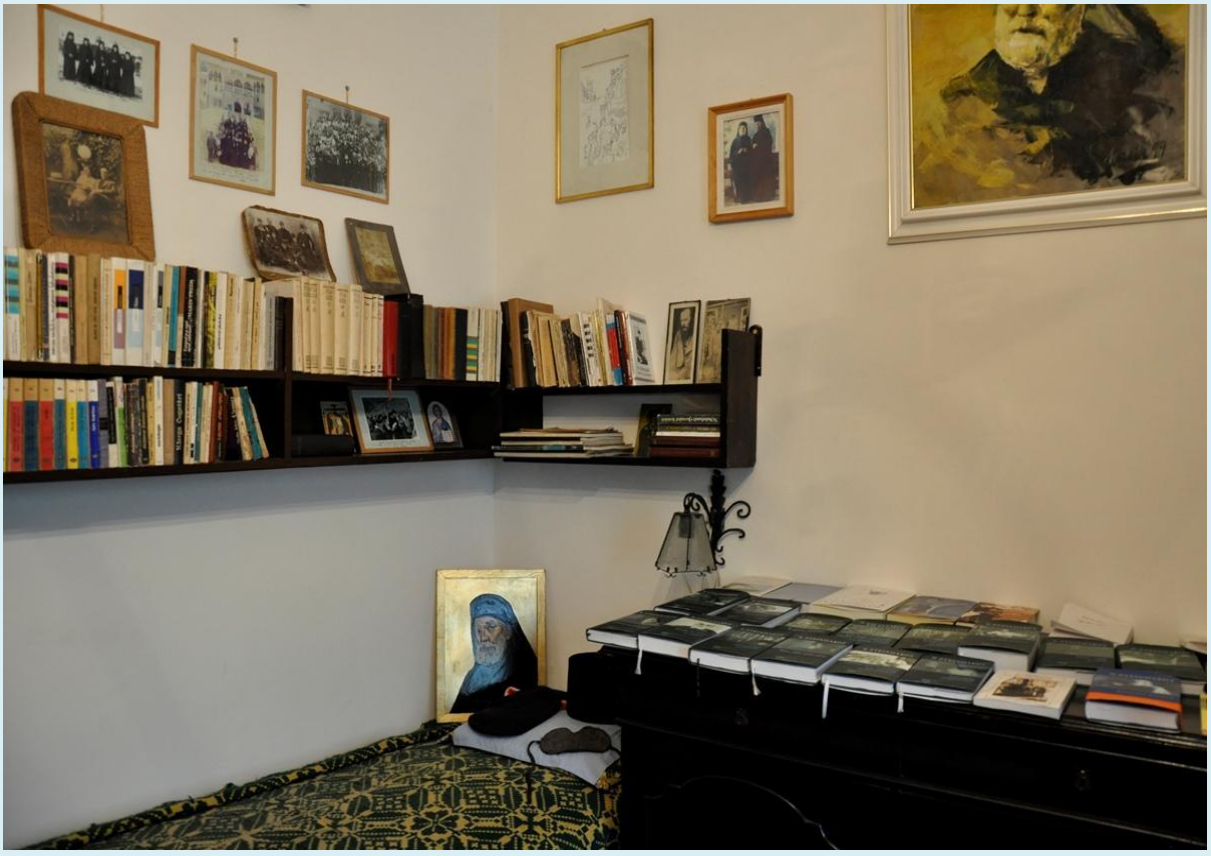

Chilia părintelui Nicolae Steinhardt

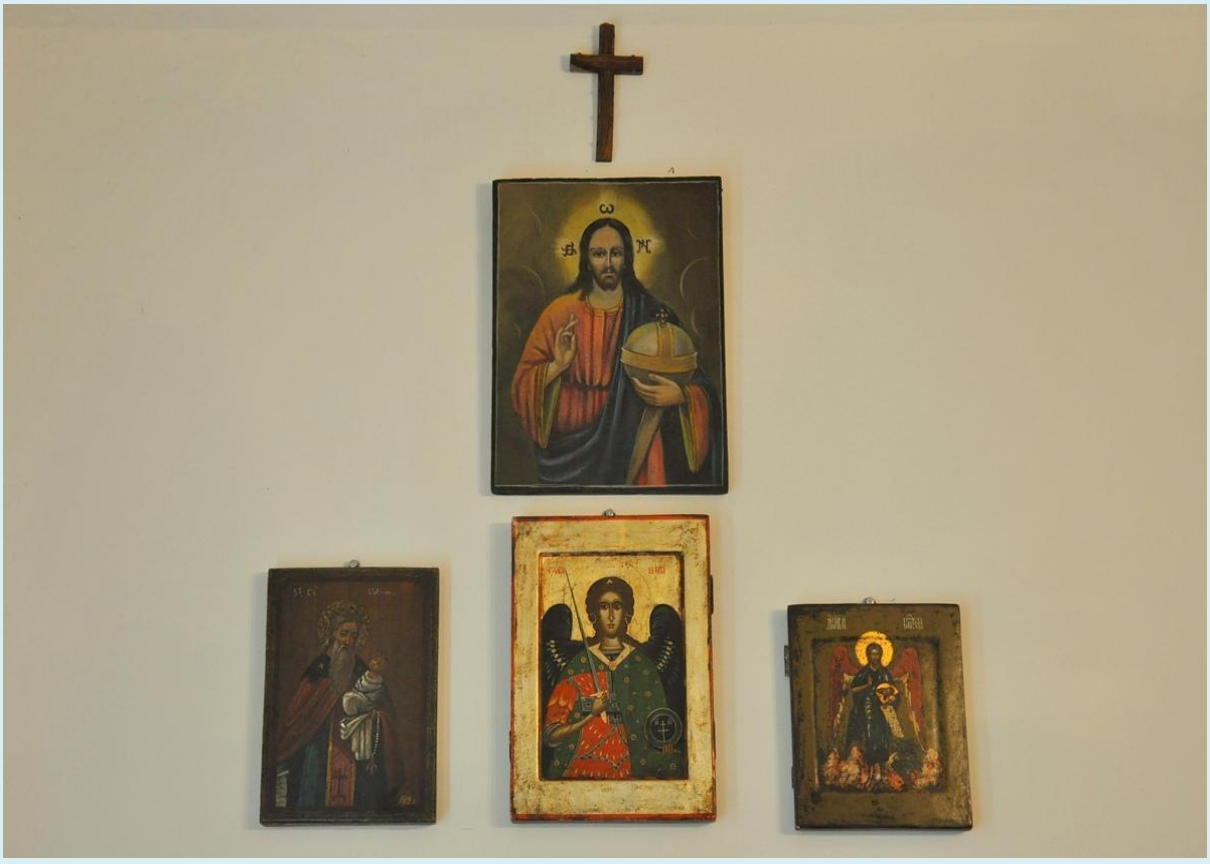

Peretele cu icoane din chilia părintelui Nicolae Steinhardt

Colțul maramureşean”

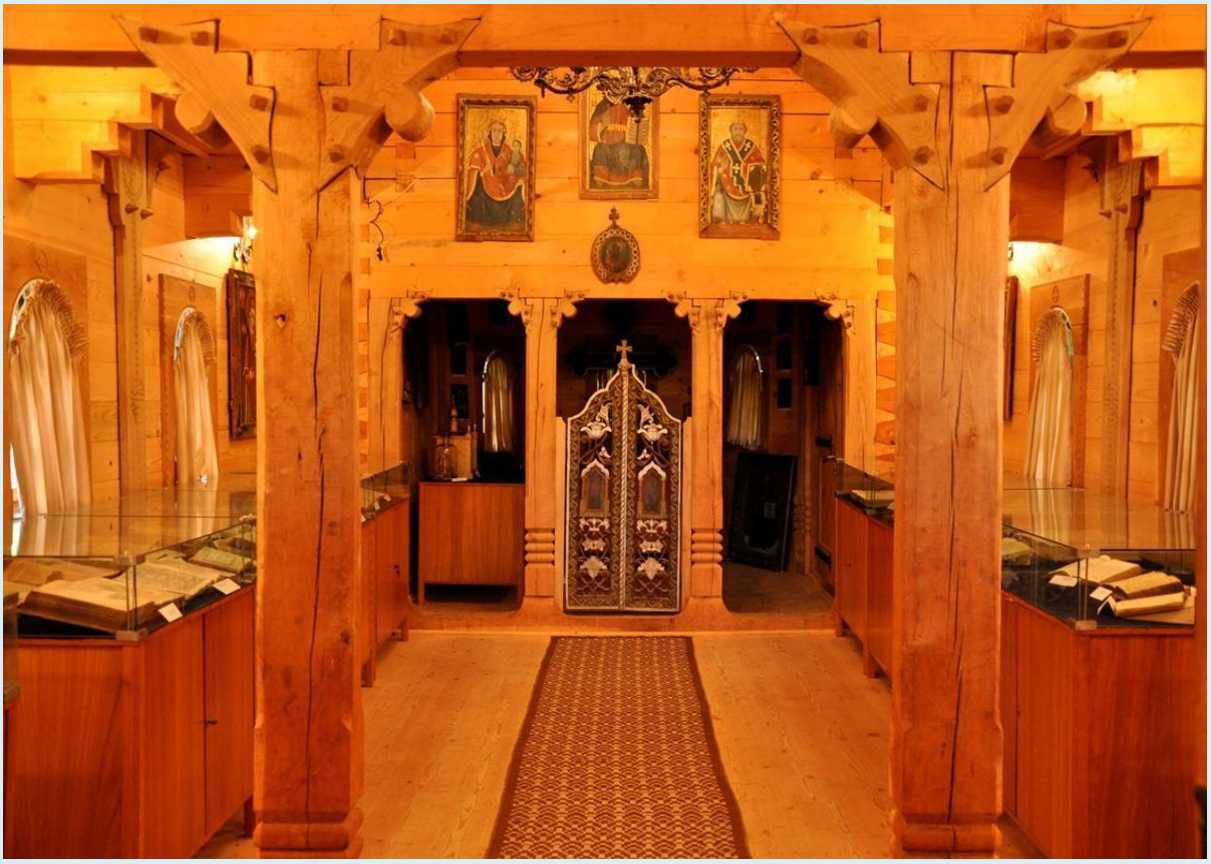

Muzeul mănăstirii este amenajat în biserica de lemn din cadrul „Colţului maramureşean”

Muzeul mănăstirii adăposteşte o bogată colecţie de cărţi vechi bisericeşti

Colecţia de icoane vechi pe lemn şi pe sticlă, datând din secolul al XVIII-lea

Mormântul părintelui Nicolae Steinhardt

Troiţă din preajma mănăstirii

Sursa:
https://doxologia.ro/imagine/manastirea-sfanta-ana-rohia-galerie-foto

Mănăstirea Sfânta Ana - Orșova (galerie foto)

Mănăstirea Sfânta Ana este situată în orașul Orșova pe defileul Dunării, unul dintre cele mai frumoase locuri naturale din țara noastră. Ea este așezată pe coama Dealului Moșului, care domină orașul Orșova. A fost ctitorită de către ziaristul interbelic Pamfil Șeicaru, care a luptat în zona Orșovei în calitate de sublocotenent al Regimentului 17 Infanterie în Primul Război Mondial.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ADORMIREA
SFINTEI ANA
© doxologia.ro

ADORMIREA
SFINTEI ANA
© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Ansamblul clădirilor Mănăstirii Stavronikita

Asemenea unei fortăreţe deasupra căreia stăpâneşte turnul de apărare, Stavronikita este alcătuită dintr-o curte înconjurată de clădiri cu două, trei sau patru etaje.

Foto:Pr. Silviu Cluci

Arsanaua mănăstirii este deosebit de pitorească. Este o clădire cu două etaje, ce are la parter o cameră un tavan boltit, special pentru bărci. Cele două clădiri de piatră, din partea dreapta a potecii ce urcă spre mănăstire, găzduiesc generatoarele mănăstirii şi un atelier de tâmplărie. Mai sus, aproape de mănăstire, se găsesc cimitirul şi Paraclisul Sfântului Dimitrie.

Intrarea în mănăstire se află în partea de sud. În curtea foarte mică se află Katholikonul închinat Sfântului Ierarh Nicolae. Turnul-clopotniţă se află în corpul de sud-est, în partea dreaptă a intrării. Schevofilachionul este în turn şi în el se păstrează vase, veşminte brodate, cruci, sculpturi şi engolpioane. Biblioteca se află la parterul corpului de nord. Trapeza împodobită de Teofan Cretanul se află la primul etaj al corpului de sud-est şi are deasupra intrării inscripţia 1744.

Înăuntrul mănăstirii se află cinci paraclise: al Sfinţilor Arhangheli (1667), în aripa de sud; al Maicii Domnului sau al Izvorului Tămăduirii (1840), în aripa de sud-est; al Sfântului Elefterie (1840), în aripa de sud-est; al Sfântului Ioan Botezătorul (1546), ctitoria patriarhului Ieremia I, cu fresce atribuie lui Teofan Cretanul; Paraclisul Sfintei Ana, care se află în turn şi a fost construit între anii 1546-1607.

În afara mănăstirii, la 10 minute de mers, în partea de nord-vest, se află kathisma Sfinţilor Eustratie, Auxentie, Evghenie, Mardarie şi Orest, ridicată la anul 1785.

Mănăstirea are mai multe chilii, dintre care cele mai importante sunt cea a Sfinţilor Arhangheli şi cea a Sfântului proroc Ilie - chilie istorică, pe care a cumpărat-o domnitorul sârb Ioan Unglesi (1365-1371) şi pe care a dăruit-o Mănăstirii Simono-Petra. La începutul secolului al XVIII-lea, a fost cumpărată de Mănăstirea Stavronikita. În Kapsala mănăstirea are 34 de colibe. Aproape de mănăstire se află Coliba Sfintei Cruci, unde a trăit şi unde este îngropat ieromonahul rus Tihon (1884-1968), stareţul Sfântului Părinte Paisie Aghioritul.

(Foto) Mănăstirea Stavronikita - bijuterie a arhitecturii athonite:
https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-stavronikita-bijuterie-arhitecturii-athonite-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Stavronikita

Un odor de mare preţ este şi icoana mozaic a Sfântului Nicolae, datând din secolul al XIV-lea, ce este aşezată spre închinare în Katholikon.

Foto: Silviu Cluci

La Mănăstirea Stavronikita se păstrează părticele din Sfintele moaşte ale Sfintei Ana, ale Sfântului Ioan Botezătorul, ale Sfinţilor 20000 de mucenici din Nicomidia, ale Sfinţilor sfinţiţilor mucenici Foca şi Haralambie, ale Sfinţilor mucenici Trifon, Hristofor, ale Sfântului Ioasaf, împăratul Indiei, ale Sfinţilor marilor mucenici Pantelimon şi Artemie, ale Sfintei muceniţe Parascheva, ale Sfântului noului mucenic Luca şi ale Sfântului Arsenie Capadocianul.

Un odor de mare preţ este şi icoana mozaic a Sfântului Nicolae, datând din secolul al XIV-lea, ce este aşezată spre închinare în Katholikon. Această icoană a fost descoperită în mrejele pescarilor mănăstirii, iar atunci când a fost scoasă din mare avea lipită de fruntea sfântului, în locul unde astăzi se vede o rană, o scoică. După ce scoica a fost dezlipită de pe icoană, a început să curgă sânge. Scoica se păstrează într-o cutiuţă de argint, iar deasupra ei se află scrise în slavoneşte stihurile cântării „Cuvine-se cu adevărat”. Acest mozaic are aproximativ 30 de centimetri în lăţime şi peste 30 de centimetri în înălţime şi îl înfăţişează pe Sfântul ierarh Nicolae, ocrotitorul bisericii.

În tezaurul mănăstirii se păstrează şi o broderie dăruită de boierul şi poetul Ienăchiţă Văcărescu şi de soţia sa, Ecaterina, iar în bibliotecă, alături de 171 de manuscrise (dintre care, multe pe pergament şi altele bogat ornamentate), se regăseşte Rânduiala liturghiei pe glasuri scrisă de Dumitraşcu din Ţara Românească, la 1705.

Biblioteca mănăstirii adăposteşte 58 de manuscrise pe pergament, din secolele XI-XIII, două manuscrise pe mătase şi 109 pe hârtie, din secolele XIV-XIX, precum şi câteva sute de cărţi vechi tipărite.

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Cutlumuş

În biblioteca mănăstirii se păstrează 662 de manuscrise, dintre care 100 sunt din pergament, având pe ele şi icoane.

În Mănăstirea Cutlumuş se păstrează o părticică din Lemnul Sfintei Cruci, părți din moaștele Sfintei Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ale Sfântului Grigorie Teologul și ale Sfântului Alipie Paflagonul.

De asemenea, se păstrează părticele din Sfinte moaşte ale Sfinţilor: Timotei, Pantelimon, Panaghiotis din Cezareea, Nil Athonitul, Chiril, Trifon, Iacob Persul, Vasilie cel mare, Haralambie, Parascheva şi Matroana.

Mănăstirea mai are două icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului: „Ocrotitoare nebiruită” (1733) şi „Milostiva”, darul Teodorei, fiica împăratului Ioan al VI-lea Cantacuzino (1341-1345).

În biblioteca mănăstirii se păstrează 662 de manuscrise, dintre care 100 sunt din pergament, având pe ele şi icoane. Deosebit de însemnate sunt Viaţa lui Iosif (secolul al XVI-lea) şi Codicele 1677, care conţine cele trei Sfinte Liturghii.

Unicat este Codicele 64 care conţine poeziile sultanului Valint (Iconiu, secolul al XIII-lea) în limba greacă populară a vremii, dar scrisă cu litere arabe.

Tot în bibliotecă se păstrează şi aproximativ 157 de documente ce privesc în mod direct relaţiile acestei mănăstiri cu Ţara Românească, pentru o perioadă cuprinsă între 1372-1939.

(Foto) Mănăstirea Cutlumuş - Lavra de odinioară a Ţării Româneşti

foto: Pr. Silviu Cluci

Înainte de 1369, într-un testament al său, starețul Hariton spunea că a venit de șapte ori la domnitorul Vladislav I (Vlaicu Vodă - 1364-1374) să-i solicite ajutor pentru mănăstire. De atunci, domnii și boierii români au continuat să trimită danii către Cutlumuș, căci era considerată lavră românească.

https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-cutlumus-candva-lavra-cea-mare-tarii-romanesti-galerie-foto

Icoana Maicii Domnului „Milostiva

Portretul voievodului Neagoe Basarab - ctitor al mănăstirii

Odoarele Mănăstirii Simonos Petras

PR. SILVIU CLUCI

Asemeni tuturor mănăstirilor din Sfântul Munte, Mănăstirea Simonos Petras păstrează părți din moaștele mai multor sfinți. Cel mai de preț odor este mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena.

Odoarele Mănăstirii Simonos Petras

Aici se păstrează o parte din lemnul Sfintei Cruci, precum și părți din Moaștele mai multor sfinți: ale Cuviosului Simeon Stâlpnicul, Proorocului Naum, Sfântului Ioan Botezătorul, Cuvioasei Mucenițe Eudoxia, Sfântului Mare Mucenic Pantelimon, Mucenicului Trifon, Marii Mucenițe Paraschevi Romana, capul Sfântului Pavel Mărturisitorul, piciorul Sfântului Mucenic Serghie, capul Sfântului Modest, Patriarhul Ierusalimului, picioruşul pruncului Mucenic Chiric, mâna strângă a Sfintei Maria Magdalena, mâna dreaptă a Marii Mucenițe Varvara, bucățică din moaștele Sfintei Ana, mama Maicii Domnului

În katholikon se află o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni despre care se spune că a venit singură de la Mănăstirea Vatoped.

În tezaurul Mănăstirii Simonos Petras se păstrează două Sfinte Uși din perioada 1370-1390, iar dintre icoane, deosebit de importante sunt Icoana Maicii

Domnului „Nădejdea celor deznădăjduiți” (sfârșitul secolului al XV-lea), Icoana Sfintei Ecaterina (a doua jumătate a secolului al XV-lea). Din cauza repetatelor incendii, mănăstirea este lipsită de alte obiecte de valoare.

Icoane

Dionisie din Furna arată că drepţii Ioachim şi Ana se zugrăvesc după cum urmează: Dreptul Ioachim se zugrăveşte bătrân, cărunt, cu barba rotundă. Sfânta Ana se zugrăveşte bătrână, purtând un chiton (veşmântul de dedesubt) roşu şi un himation (veşmântul de deasupra) verde. Ei sunt zugrăviţi în diferite scene din viaţa Maicii Domnului: zămislirea acesteia, naşterea, binecuvântarea ei de preoţi şi Intrarea în Biserică a Maicii Domnului. De multe ori, Sfânta Ana este zugrăvită purtând-o în braţe pe Maica Domnului pruncă, iar uneori sunt zugrăviţi amândoi drepţii Ioachim şi Ana, cu Fecioara, copilă, între dânşii. Mai rar, Sfânta Ana se zugrăveşte şi singură.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ
ΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ
ΗΑ ΑΝΝΑ

Frescă din Catedrala Mitropolitană din Tesalonic, Grecia

ΙΩΑΚΙΜ
ΑΝ

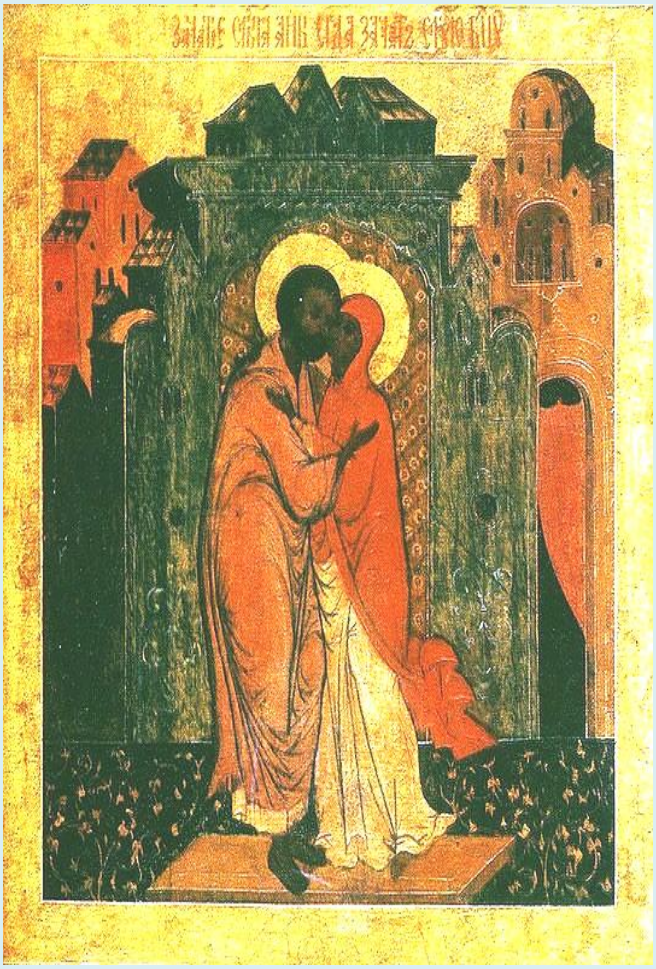

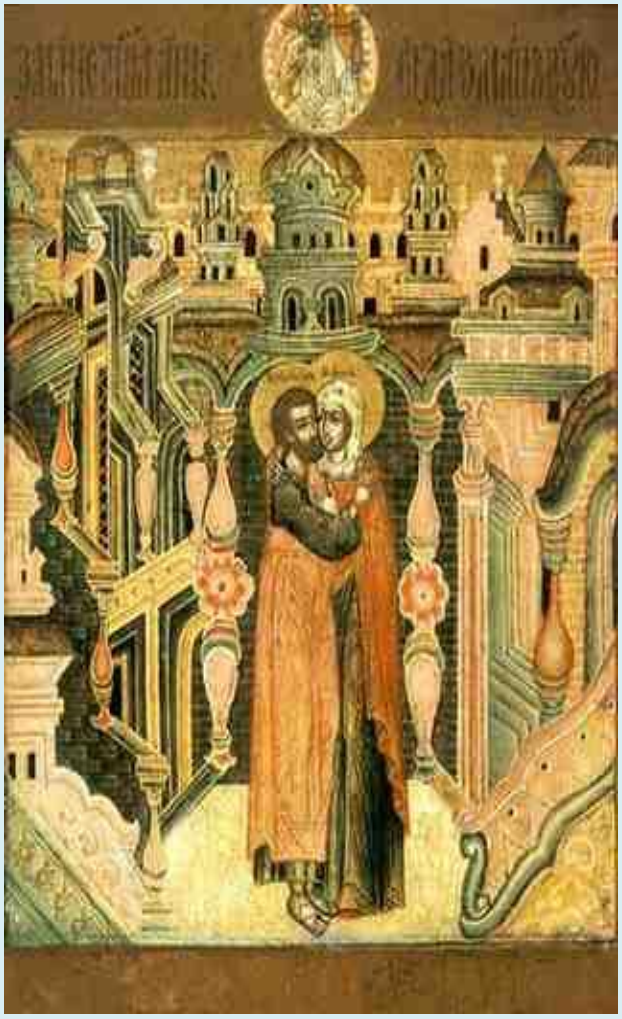

Icoană din biserica Sfânta Sofia, Tesalonic

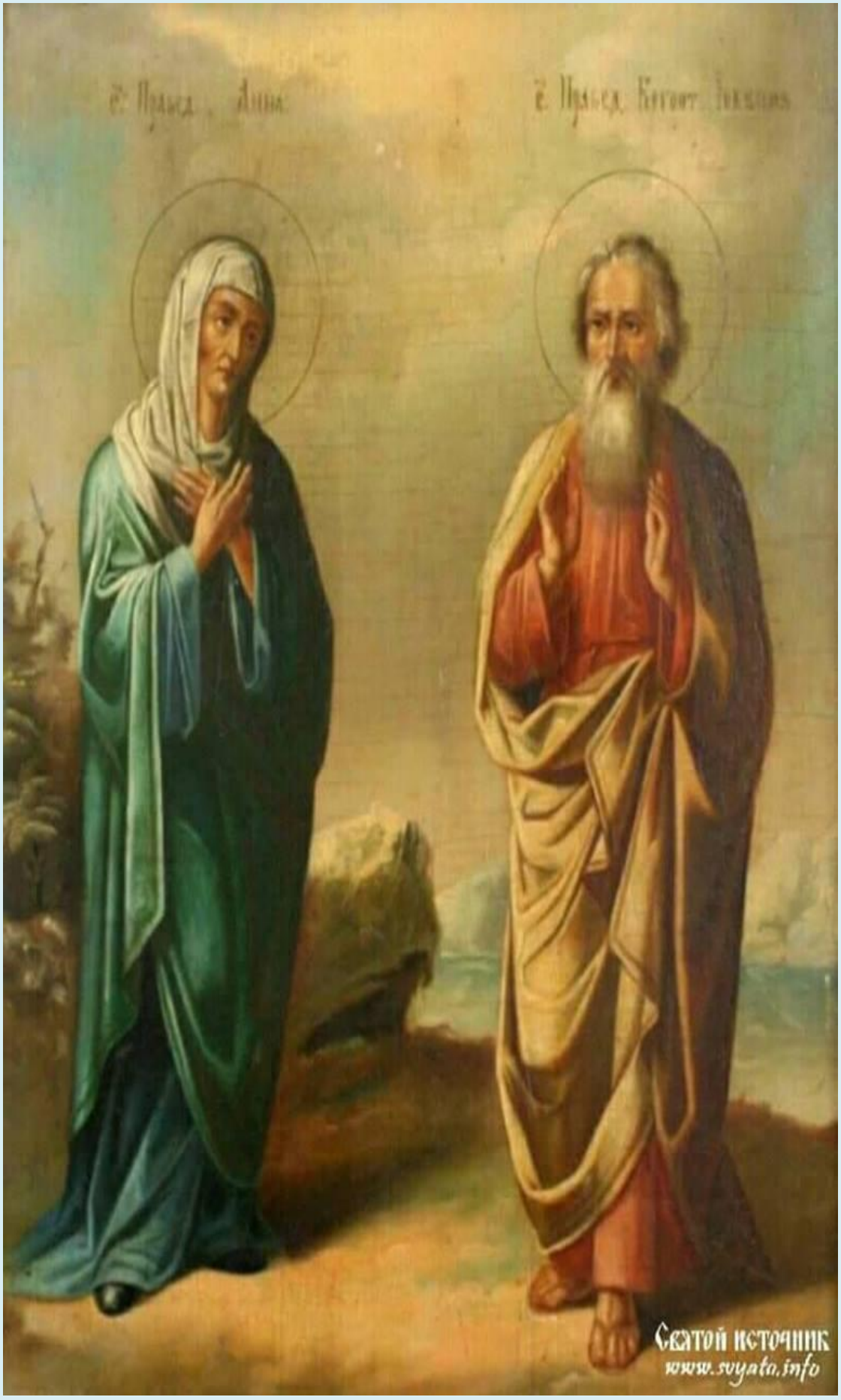
Святой источник
www.svyata.info

SF. IOACHIM.
SF. ANA.

Ὁ ἅΓ.
ἸΩΑ
ΚΕΙ
Μ
Ἡ ἅΓ.
ἌΝΝΑ

SF. si DREPTUL
IOACHIM

SF. si DREPTUL IOACHIM
SF. si DREAPTA ANA

THE MEETING OF JOACHIM AND ANNA
MOTHER OF GOD OF PIMEN
SAINT VICTOR THE MARTYR

9 septembrie

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ
ΟΣ
ΙΩΑΚΕΙΜ
ΗΑ
ΑΝΝΑ

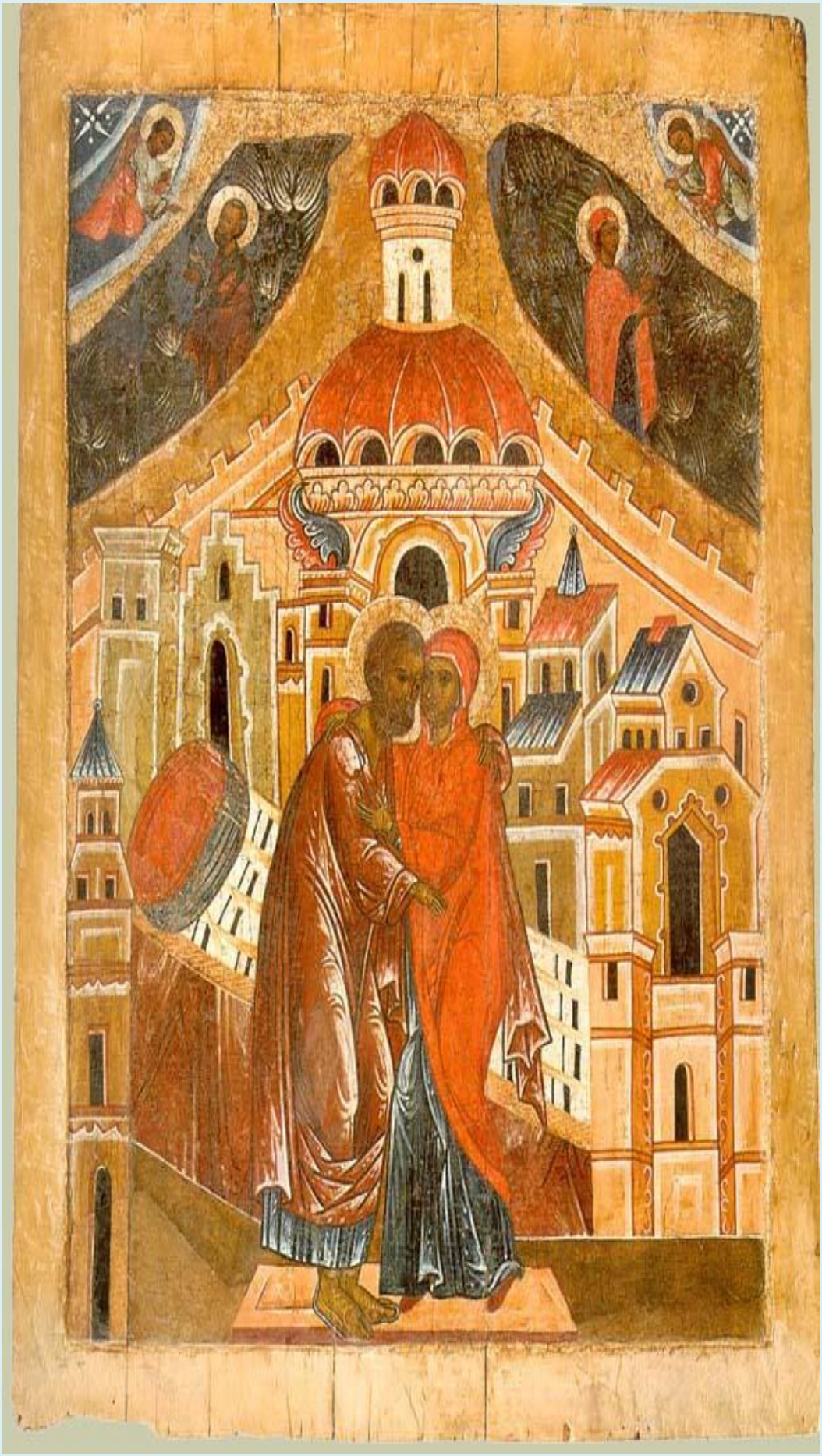

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΑΓΓΕΛΟΣ
ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ
Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

LA RENCONTRE

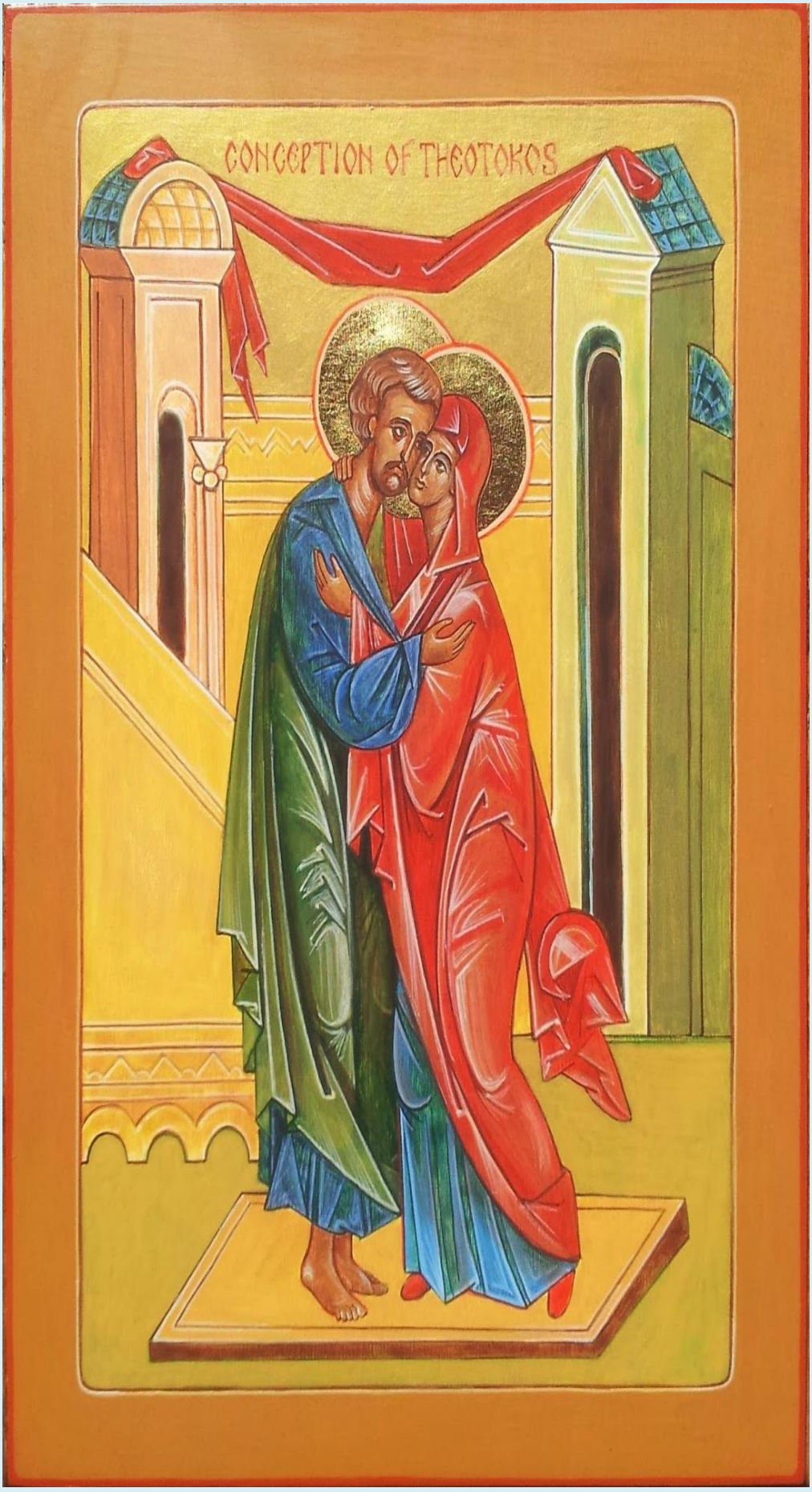
CONCEPTION OF THEOTOKOS

CONCEPTION OF THEOTOKOS

SAINTS JOACHIM AND ANNA

SAINT JOACHIM AND SAINT ANNA

JOACHIM
ANNA

SAINT JOACHIM SAINT ANNA
© ORTHODOX IMAGES
© LUKE DINGMAN

Святой источник
www.svyato.info

οἱ ἅγιοι
Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννα
ἀσπάζονται
τὴν Θεοτόκον

СВЕТА
ПОРОДИЦА
СТИ ЈОАКИМ
АНА И ПРЕСВ БЖИ

SFINȚII IOACHIM ȘI ANA
bizanti.wordpress.com

SF. PĂRIN-
ȚI
IOACHIM
ȘI
ANA
MP ΘΥ

SF. PĂRINȚI
IOACHIM
ANA
MP ΘΥ

Η ΓΑ
ΑΝΝΑ
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΘΕΟΠΑΤΟΡΕΣ
Ο ΓΑ
ΙΩΑ
ΚΕΙΜ
ΜΡ ΘΥ

Οἱ Ἅγιοι Θεοπάτορες
Ἡ Ἁγ. Ἄννα
Ὁ Ἁγ. Ἰωακείμ

Ἡ Ἁγ. Ἄννα
Οἱ Ἅγιοι Θεοπάτορες
Ὁ Ἅγ. Ἰωακείμ
ΜΡ ΘΥ

Οἱ Ἅγιοι Θεοπάτορες
Ἡ Ἁγ. Ἄννα
Ὁ Ἁγ. Ἰωακείμ
ΜΡ ΘΥ

Ἁ ΑΓ ΑΝΝΑ
ΟΙ ΑΓ ΘΕΟΠΑΤΟΡΕΣ
Ο ΑΓ ΙΩΑΚΕΙΜ
ΜΡ
ΘΥ

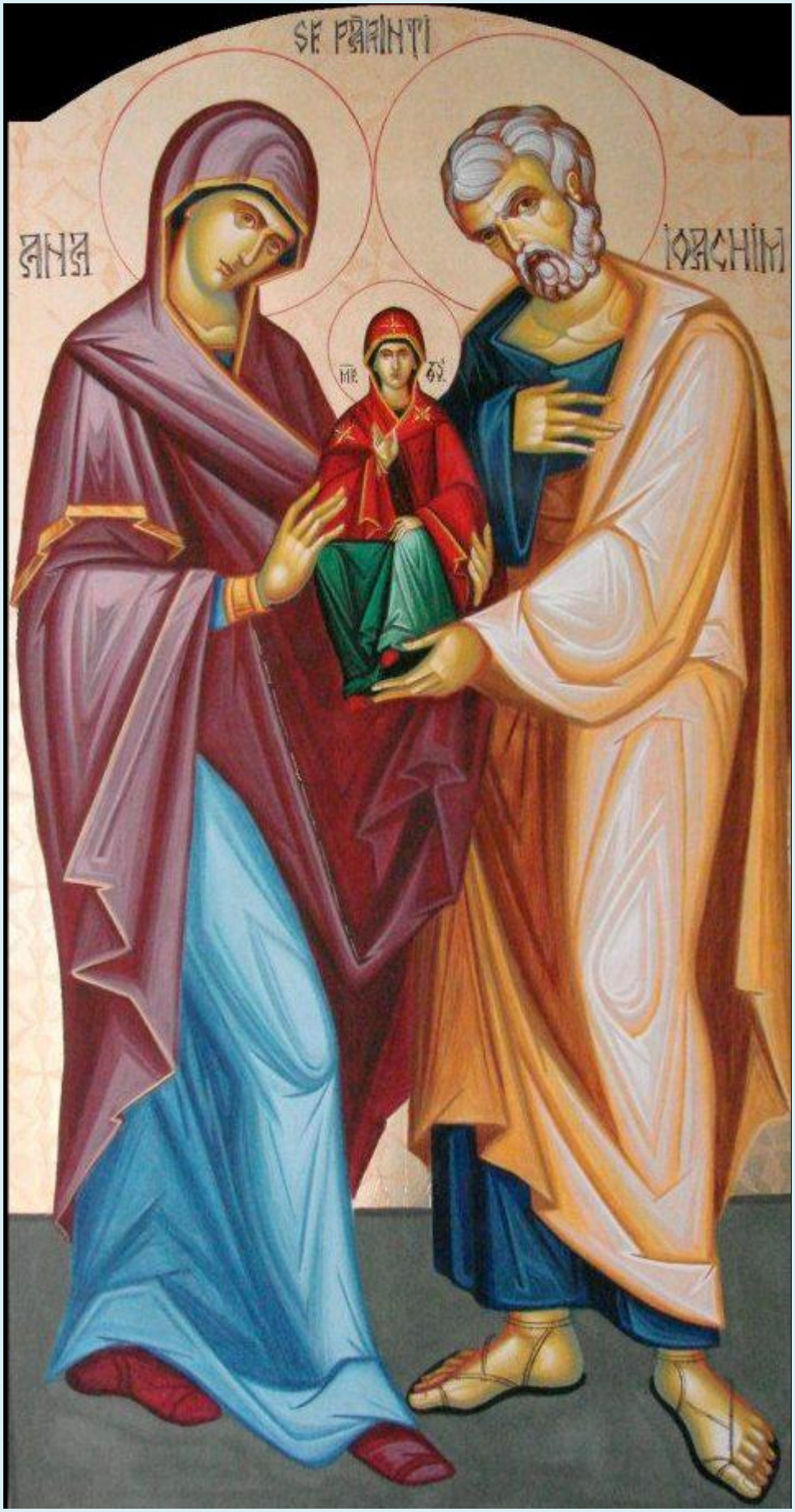
SF PĂRINȚI
ANA
IOACHIM

Icoană din catedrala Sfântul Dimitrie, Tesalonic

Icoană din catedrala Sfântul Dimitrie, Tesalonic

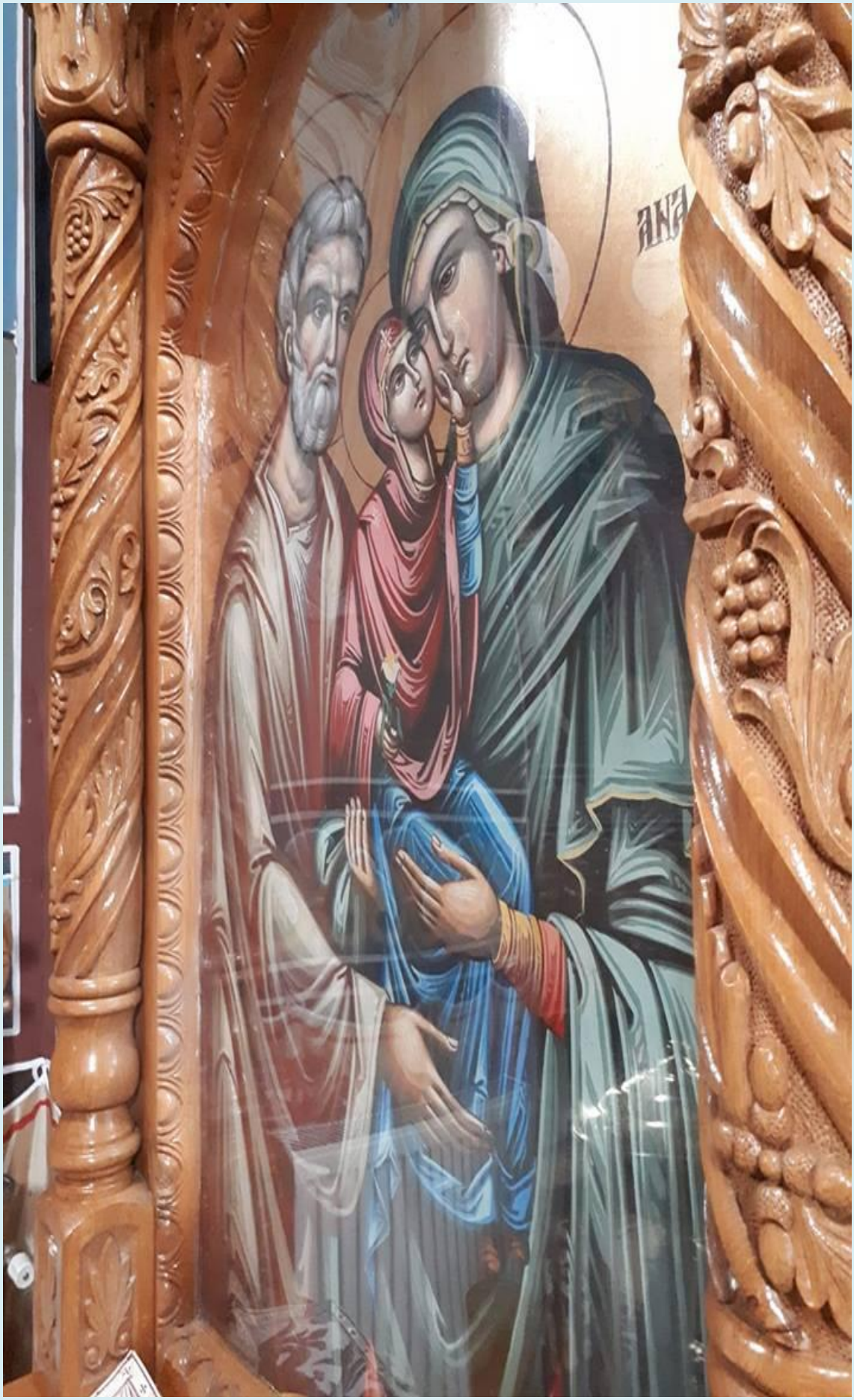

SFINȚII IOACHIM ȘI ANA

Ἁγία Ἄννα
ΜΡ ΘΥ
Ὁ Ἅγιος Ἰωακείμ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ
ΘΕΟΠΑ
ΤΟΡΕΣ
ΑΝΝΑ
ΙΩΑΚΕΙΜ
ΜΡ ΘΥ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ
ΘΕΟΠΑ
ΤΟΡΕΣ
ΑΝΝΑ
ΙΩΑΚΕΙΜ
ΜΡ ΘΥ

SFINȚII ȘI
DUMNEZEIEȘTII PĂRINȚI
ANA ȘI
IOACHIM

Η Κοίμησις Της Θεοτόκου

ST. JOACHIM
ST. ANNA
ΜΡ ΘΥ

SAINT JOACHIM
ΜΡ ΘΥ
SAINT ANNA

SFINȚII PĂRINȚI IOACHIM ȘI ANA
ΜΡ
ΘΥ

Ο ΑΓ ΙΩΑΚΕΙΜ
ΜΗΤΗΡ
ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ

SF.
IOACHIM
SF.
ANA

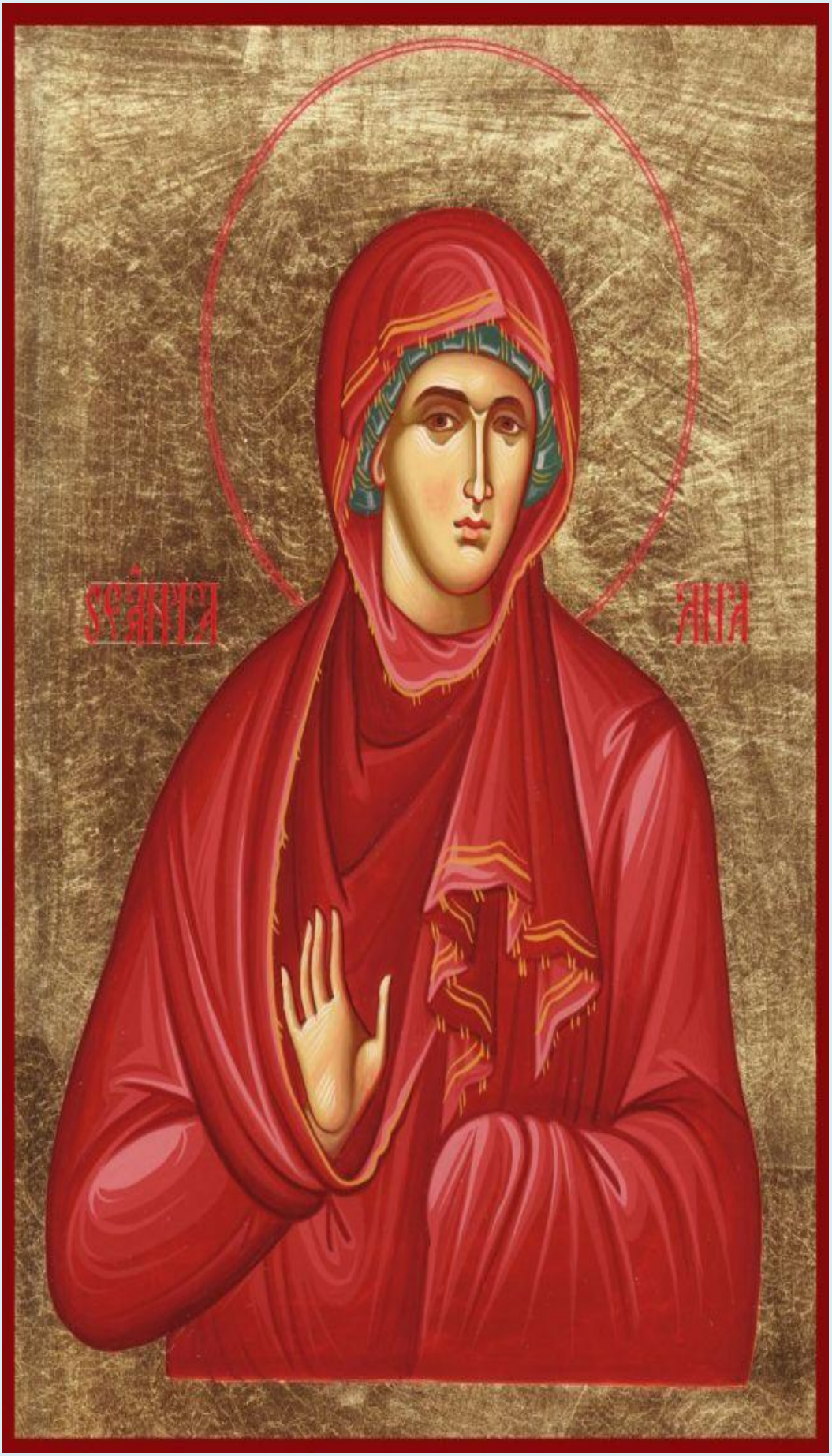
SFÂNTA
ANA

Sfânta Ana cu fiica

ПРАВ. АННА
glavikona.ru

Icoană din biserica Sfânta Sofia, Tesalonic

SFÂNTA
ANA

ANNE
ΜΡ ΩV

Η ΑΠΑ
ANNA

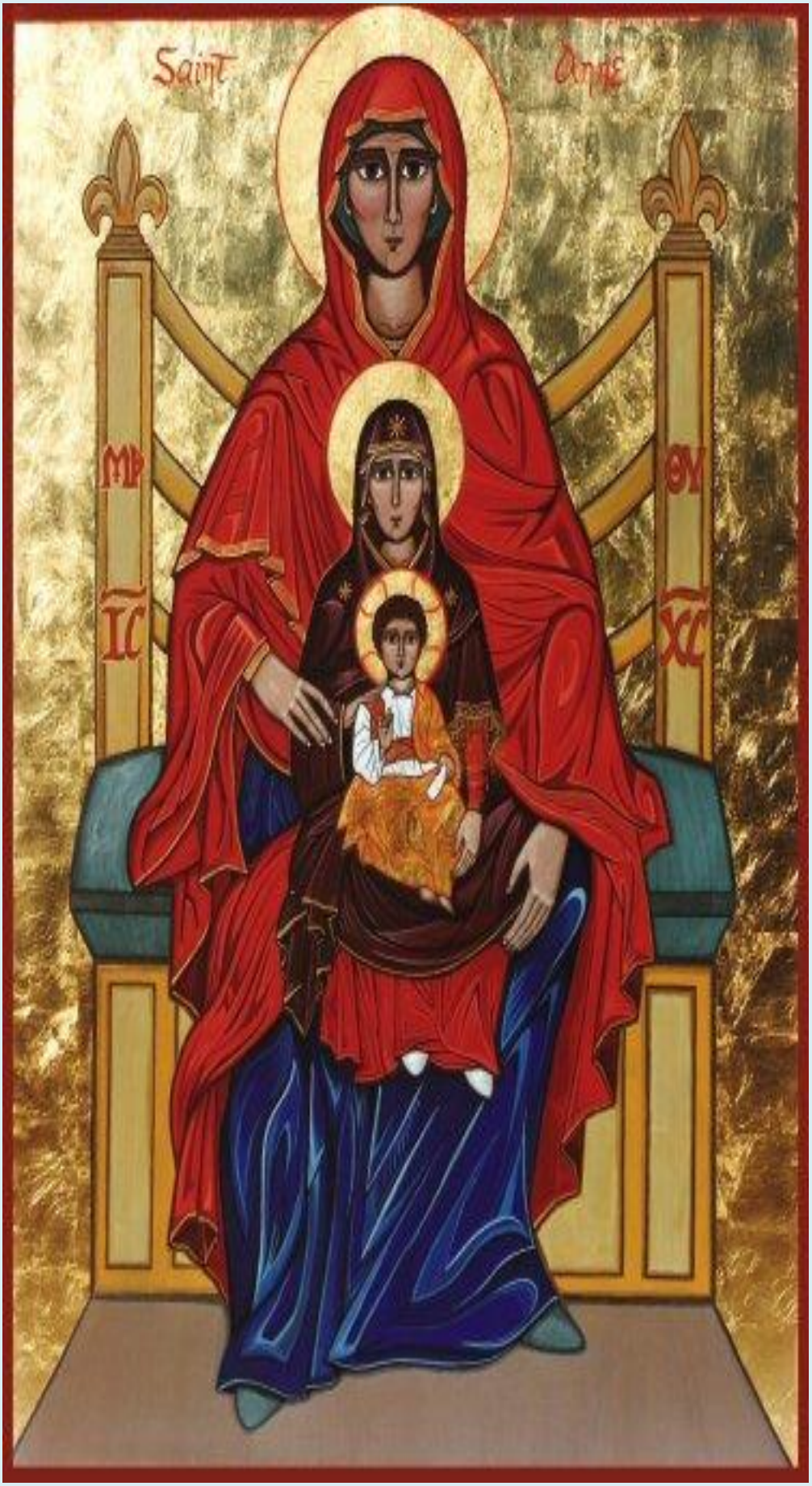
Saint Anne
MP
ΘΥ
IC
XC

СТАА
АННА

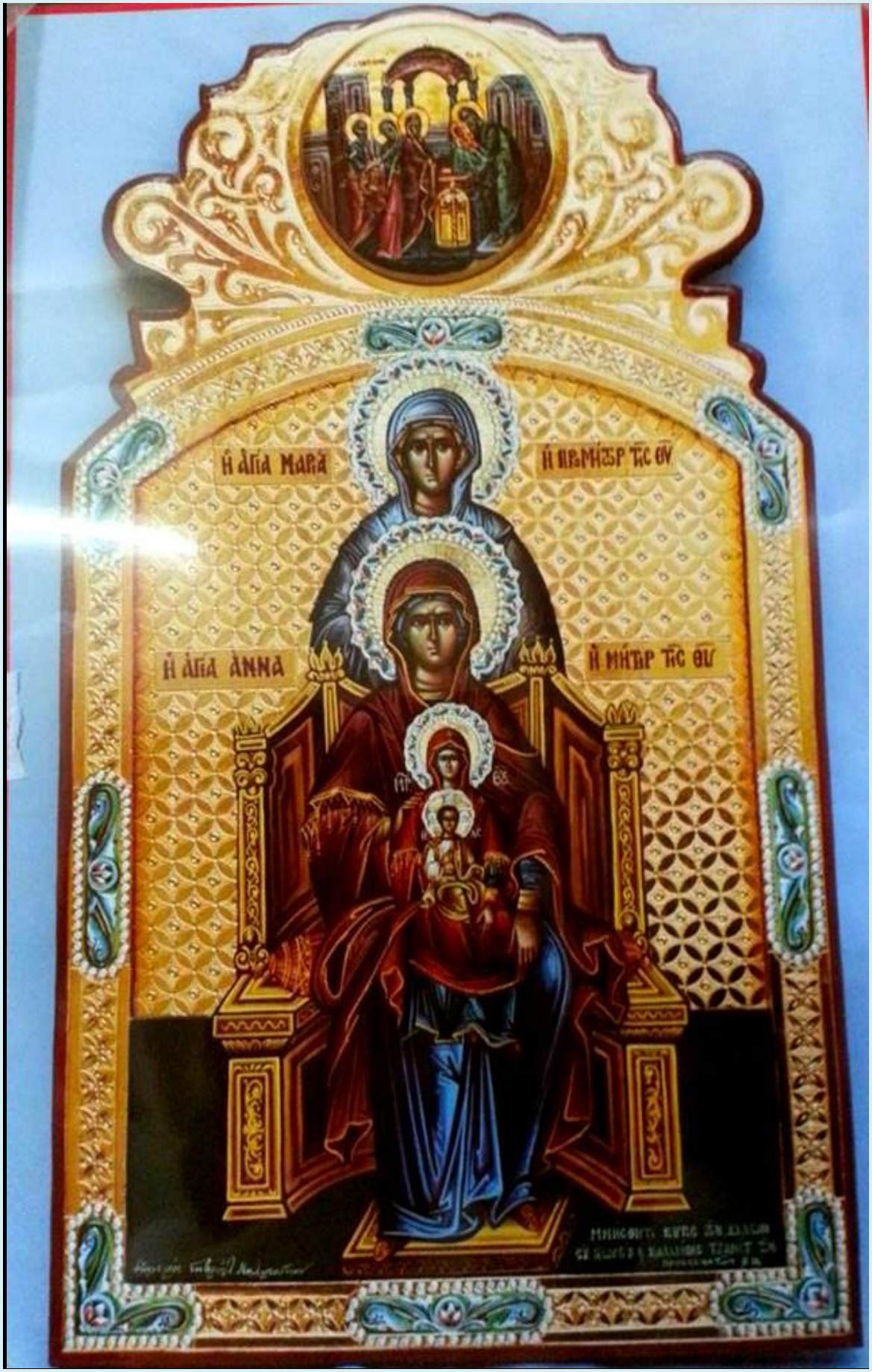
Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ
Η ΠΡΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΘΥ
Η ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ
Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΘΥ

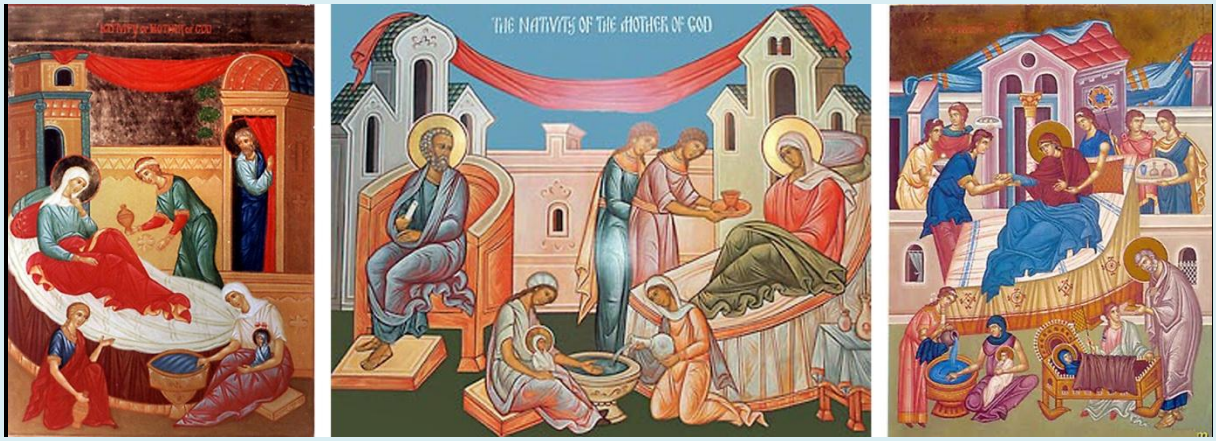
THE NATIVITY OF THE MOTHER OF GOD

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ
ΙΩΣΗΦ
ΑΝΝΑ
ΙΩΑΚΕ

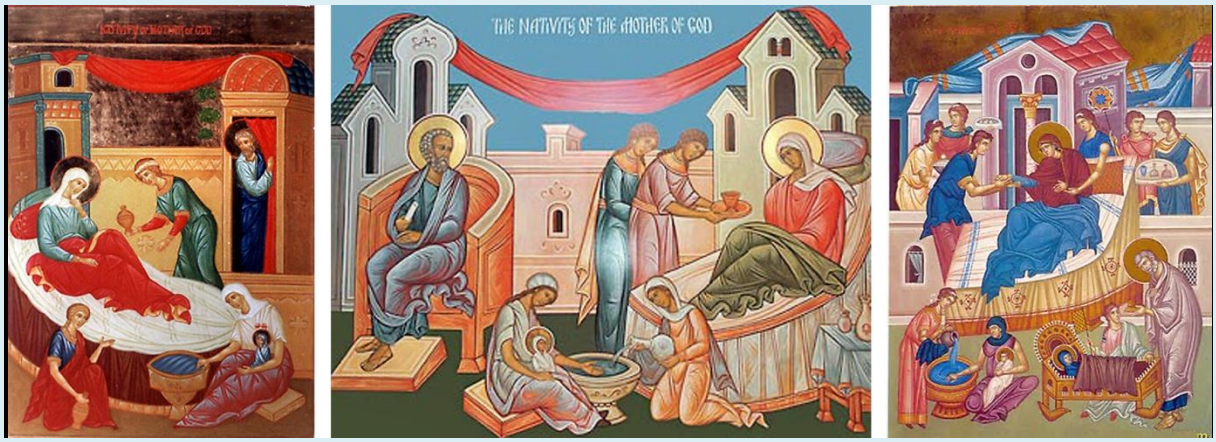
THE NATIVITY OF THE MOTHER OF GOD

ΟΑ
ΙΩΑ
ΚΕΙΜ
ΗΑ
ΑΝΝΑ
ΜΡ
ΘΥ

SF. PĂRIN-
ȚI
IOACHIM
ȘI
ANA
MP. ΘΥ

Η ΑΓΙΑ
ΑΝΝΑ Ο ΑΓΙΟΣ
ΜΡ ΘΥ
ΙΩΑΚΕΙΜ

SFINTII SI DREPTII PARINTI
IOACHIM SI ANA
MP
ΘΥ

DOXOLOGIA.ro
Sf. Ioachim
Sf. Ana

ΤΡΩΤΟΝΠΕΡΙΠΑΤΗΜΑΤΗCΘΚΟΥ
ΕΠΤΑΒΗΜΑΤΑ·

ΗΚΟΛΑΚΙΑΠΟ ΘΚΟΥ

Sf. Ioachim
Sf. Ana

Sfinții
și
Drepții
Părinți

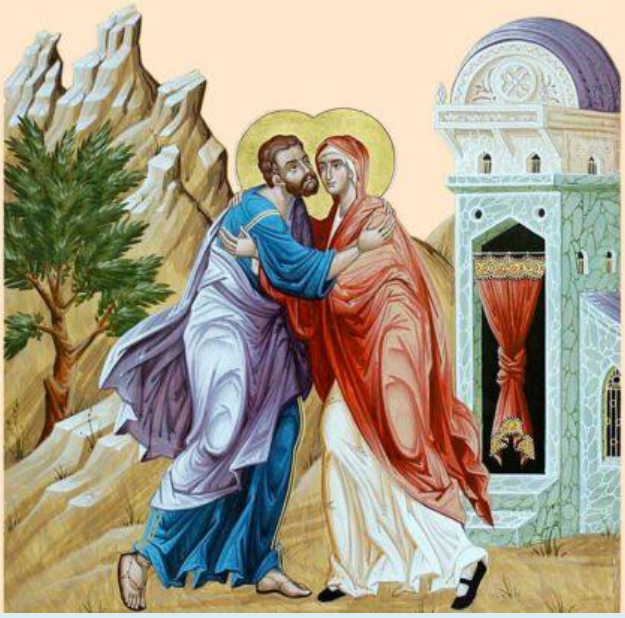

Ioachim
și
Ana

PROVOSLAVIA.ro

Sfinte Mame

Sfânta Împărăteasă Elena, mama Sfântului Împărat Constantin cel Mare

Sfânta Emilia, mama Sfântului Vasile cel Mare, a Sfintei Macrina cea Tânără, a Sfântului Petru al Sevastiei, a Sfântului Grigorie de Nyssa și a altor șase copii

Presfânta Fecioară Maria, Maica Domnului nostru Iisus Hristos

Sfânta Elisabeta, mama Sfântului Prooroc, Înainte-Mergător și Botezător Ioan

Sfânta Ana, mama Preasfintei Fecioare Maria

ORTHODOX POSTERS

Bucură-te, Ioachime, sfeșnicul lui Dumnezeu, cel în fapte bune îmbătrânit, prin care întristarea nerodirii s-a pierdut. Luminează-ne și pe noi spre fapte bune, cel ce ești luminătorul celor din întunericul necunoștinței, dulce mângâietor al celor întristați și îndemnătorul celor însoțiți în Sfânta Taină a Cununiei.

Sfinții și Drepții dumnezeiești Părinți Ioachim și Ana (9 Septembrie)

Sfântă Ana, ridică sfintele tale mâini, cu care ai îmbrățișat pe Împărăteasa Cerului și a pământului, către Părintele îndurărilor și a toată mângâierea! Așază în inimile conducătorilor țării acesteia cele bune pentru sfintele lui Dumnezeu biserici!

ziarullumina.ro

BASILICA.RO

Tropar

„Naşterea ta, de Dumnezeu
Născătoare Fecioară,
bucurie a vestit la toată lumea,
că din tine a răsărit
Soarele dreptăţii, Hristos,
Dumnezeul nostru.
Şi dezlegând blestemul
a dat binecuvântare
şi stricând moartea,
ne-a dăruit nouă viaţă veşnică”.

Naşterea Maicii Domnului

Astăzi îi sărbătorim pe
Sfinții și Drepții dumnezeiești
Părinți Ioachim și Ana.
Celor care le poartă
numele le urăm sănătate
și spor în fapte mântuitoare!
La mulți ani!
BASILICA.RO

Troparul Sfintilor si Dreptilor Dumnezeiestilor Părinti Ioachim si Ana

9 Septembrie - Glasul 2

Pomenirea
dreptilor
Tăi, Doamne,
prăznuind,
printr-însii ne
rugăm Tie,
mântuieste
sufletele
noastre.

Pomenirea Drepţilor Tăi, Doamne, prăznuind, pentru dânşii, rugămu-ne Ţie, mântuieşte sufletele noastre.

Troparul Sfinţilor Părinţi Ioachim şi Ana

DOXOLOGIA.ro

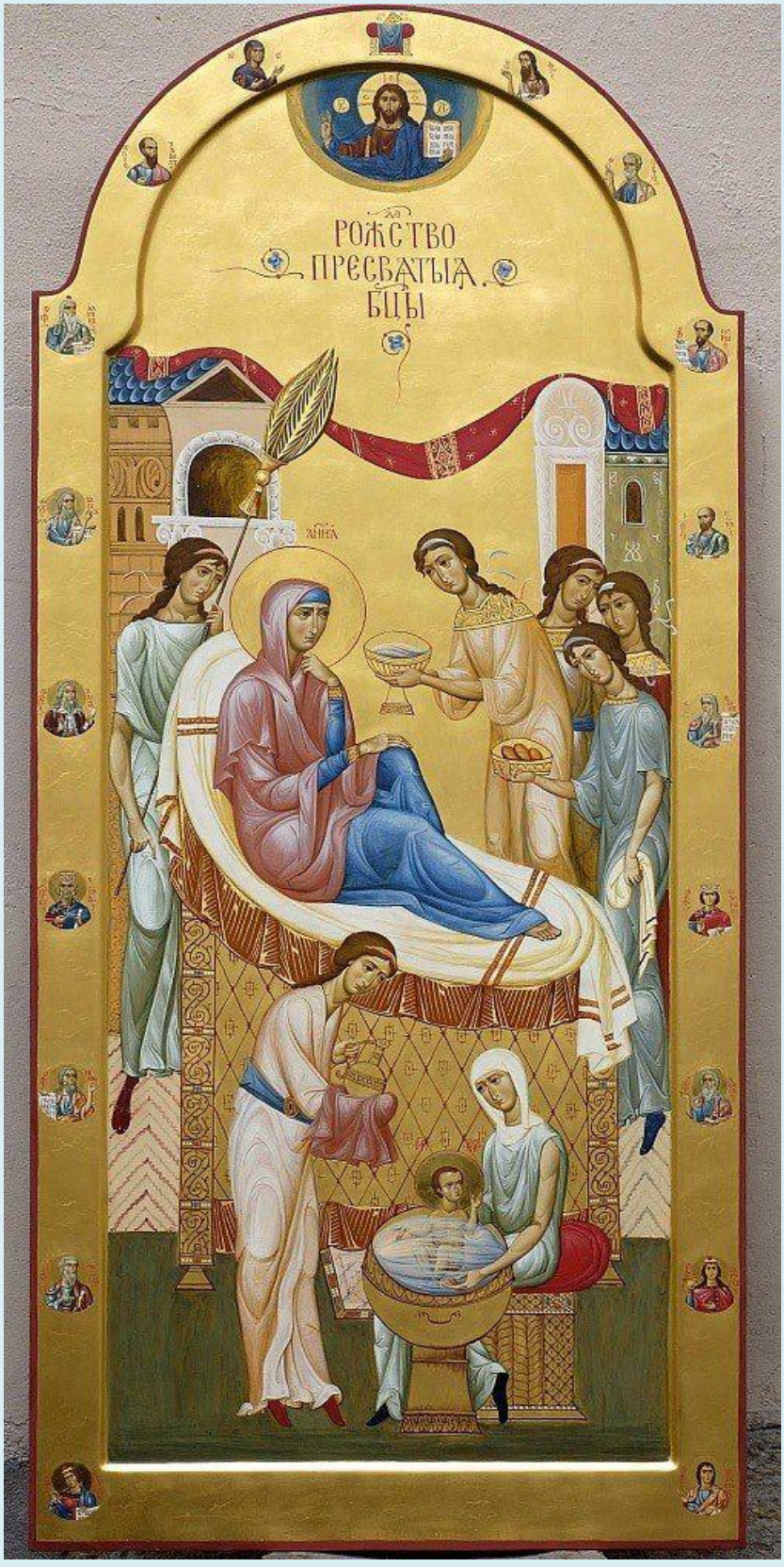

Să ne rugăm mereu la Sfinţii părinţi Ioachim şi Ana, pentru a avea familii binecuvântate de copii şi să le urmăm exemplul de credinţă, nădejde, dragoste şi jertfă pentru Dumnezeu! Amin.

Bucuraţi-vă, Sfinţilor părinţi Ioachim şi Ana, împreună cu binecuvântata voastră fiică, Măicuţa noastră cerească!